

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFİD

ISSN 1307-072X

3,5 Lira (KKTC 4 Lira)

Sayı 47, Ağustos 2010-8

Şüphesiz 'Evet' diyenler cennetliktir!

Eksen ve Dingil

Ölümünün 70. yılında

Akşamsefası

Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Zombi ağustos

Çocuk, devrili yakıtını kusmuş tankerden bidonlarına yakıt doldurmaya çalışırken havaya uçuyor; o arada birileri, 'bilmemneada'da Cihangir düğünü yazıyor...

Birincinin 'olay yeri', Che'ye bile illallah dedirtmiş Kongo'nun 'demokratik' cumhuriyetidir; ikincisi, şu "Asya'dan gelip, Akdeniz'e bir kısrak başı gibi uzanan" ülke...

"Asya'dan gelip, Akdeniz'e kısrak başı gibi uzanan" ülkede, savaş, ülkenin film seti sanılan yerlerinde sürerken; sürüyor, işte, birilerinin 'bilmemneada'daki hayatı... Şiddet, 'set'in dışına taşınca, barbarların Roma'ya akını düşüyor, emekli 'büyük gazete' yazarının aklına; ve, şarabıyla peynirini huzur içinde zıkkımlanmak isteyen muhterem, boşansın diyor 'hutular', 'mutular'dan... Eh, Lenin değil ki mübarek, peynirinin derdinde...

Mangal dumanından cumhuriyet teorisi çıkaran bir başka muhterem zat da, 'boşanma'nın ilk talepçisi olarak, 'beyaz' ruhların temsilcisi olarak, 'kızıl' hülyanın karşısına dikiliyor...

Eh; birer tuzukuru hayatı olanlar, bir hayatları olduğu için hayatın da sahibi olduklarını sanarak ve bu yüzden hayatı 'mülk' sayarak ve de bu hayatı 'ferah' yaşamak için ha bire 'boşanıyor'lar...

Hikâye, hep şöyle gelişir: Tuzukurular 'medeni'ce boşanır, yoksullar birbirini keserek...

Tuzukurular, şapkadan tavşan çıkarmak istemeye görsünler... Lenin'in şapkasından bile tavşan çıkarırlar...

Yoksulların, boşanabilecekleri veya boşayabilecekleri bir hayatları da yoktur... Önce bir hayatlarının olması gerekir... Zaten, o hayatın nasıl olup da olabileceği sorusu, hayatın ele geçirilmesiyle iç içedir...

Zaten, o Lenin de, soğuk bir kentin mumyası değil midir?..

'Barbarlar'sa, Roma'nın basıncı altında kilitlenmiş hayatlarının içinde; hülya'dan hülya'ya vites değiştiriyor, kan içinde...

'Hülya'nın vites kutusu dağılınca, "devrimci sosyalist teori" denen zıkkımı hatırlatan da halden anlamaz bir 'yaban'dır, artık...

Hem, o Lenin de, uzak bir tarihin uzak mumyası değil midir?..

Aminoasit, insan bedenine verdiği uzun seyahatinde, 'kan-değer' teorisinin adını koyduğu bir hayatın tutsağıdır, bugün...

Şöyledir, 'kan-değer' teorisi:

Bir, 'bilmem ne' marka ayakkabı = Endonezyalı 'bilmem kaç' taze çocuk bedeni...

Bir, 'bilmem ne' marka futbol topu =

Bangladeşli 'bilmem kaç' minik çocuk eli...

Bir, 'bilmem ne' partisinden, ve hep kurşunların ulaşmadığı yerde durup hep 'gaz' verecek bir milliyetçi/çakal = Türkiyeli 'bilmem kaç' ölü genç çocuk...

Bir, Picasso 'iş'i' = Meçhulde çizip boyayan, üreten, 'bilmem kaç' meçhul modernist veya güncelci/çağdaşçı sanat yolcusu...

Bir "Lady Gaga" = Facebook'ta 10 milyon + Twitter'da 4,7 milyon 'hayran' homosapiens...

Giderek, temas etmiyor hayatlar birbirine... Değmiyor ruhlar birbirine...

Hayır; sınıflar (ve daha şiddetle bunu paranteze koyan diğer şeyler) ruhları da tutsak eder, biliyoruz... Diyoruz ki: İhtiyar dünyada, giderek, daha da bir 'cenabel' her şey...

Ölü çocukların anaları; 'bir aradalar', ama kainat kadar büyük ve karanlık bir boşluktaki 'acı'nın insanı herkese (ve herkesten) uzak bırakan kainat ölçeğindeki mesafesini kimseye anlatamıyorlar... 'Yakınlık'larının içinde, ama birbirine ulaşamayan gökadalara gibi kainatın uzak karanlık köşelerindeki karanlıklarında, 'yaşıyorlar'...

Uzak diyarların ucuza mal edilmiş pilli bebekleri gibi, sınırlı hayat 'kayıt'larıyla idare edip, küçük hayatlarının sayacını döndürmekten başka bir halitle ilgilenmemeye ant içmiş olanlar, 'homosapiens'ten ha bire eksiltip duruyorlar... Ha bire...

En 'insani' olanı bile 'insani'likten çıkaran ve şu 'zombi' orta sınıfı var eden işleyiş olmasa; 'Fransa Bisiklet Turu' da, 'Snooker Dünya Şampiyonası' da, 'Futbol Dünya Kupası' da, 'Yirmi Yaş Altı Dünya Kadın Futbol Kupası' da, 'vs.' de 'insani' olacak da...

İnsanlığın toz fırtınasında kaybolduğu yerde, bütün bunlar 'Gestapo saadeti' gibi duruyor...

Kendi 'dış'ını bil(e)meyen, merak

etmeyen, kendinden ve 'dış'ından korkup titreyen, soğuk/küçük/burjuva/(zaten) küçük-burjuva/zayıf/zayıflatıcı/kör 'orta sınıf'; onların kainatının çok uzak köşesindeki, meselâ, 'siyasî tutuklu/ mahkûm' gezegeninin 'tuhaf yaratıklar'ıyla hiç karşılaşmayacak bu 'münasip vatandaş' güruhu; evladının çamaşırına değen jandarma elinin kâbusundan mamul 'baba'yı nereden bilecek?..

'Siyaset'in dışında bir de bir 'hayat' olduğunu sanan medya şımarığı 'solcu çocuğu', nereden ('nerdeen') bilecek, niye kafa yoracak 'hülya'ya neden kanın bulaştığına?..

Nerde?..

'Gözünü kapat, burnuna dayanmış tabanca yok olacaktır' felsefesinde çok erken yaşta ihtisas yapmış; bu ihtisaslarında ebeveynlerinden 'iyi' eğitim almışlıklarının izleri görülen ekran şımarıkları ve onların tuzukuru müritleri, nereden bilecek, bir hayatı olanla bir hayatı olmayanın 'bir' ol(a)mayacağını?..

'İyi' eğitimin iflah olmaz kıldıklarından, ana-baba eliyle hazırlanmış kümesinde 'sıkı' palazlanmış bir 'solcu çocuğu', geçenlerde; her bozuk saat gibi, bir 'doğru' an yakaladı ve bir alıntı yaptı: "Eskiden her kuşak dünyanın kendileriyle başladığını düşünürdü, yeni kuşaklar dünyanın kendileriyle bittiğini düşünüyor..."

Bu coğrafyada, epeydir, Ağustoslar 'kan sıcaklığı'dır...

Kan güneşinden korusun diye ve zombi vicdanına sürülmek üzere bir 'vicdan yağı' da icad ettiler mi, biz duymadan?..

mantar tarlası

Genç Siviller, 'Yetmez ama Evet' sloganıyla halkı referandumda "evet" demeye çağırıyor.

Kampanyayı duyar duymaz, ben de katıldım. Çünkü slogan tam da düşüncemi yansıtıyordu: 'Yetmez ama Evet!'

Emre Aköz... Türkiye'nin en sevilen köşe yazarı...

"Yetmez ama evet..."

Engin Ardıç... Muhterem bir insan...

Türkiye'de demokrasinin yerleşmesini isteyenler elbette ki, 12 Eylül'de, Genç Siviller'in dediği gibi, "Yetmez ama evet!" diyecekler.

Şahin Alpay... Eski Aydınlikçı, Zaman yazarı...

Anayasa Değişiklik Paketi'nin öngördüğü değişiklikler elbette yetersiz

ancak karşı çıkılabilecek değişiklikler de değil. Bu nedenle biz 'yetmez ama evet' diyoruz ve bu doğrultuda bir kampanya yürütüyoruz.

Doğan Tarkan... 'Devrimci' Sosyalist' 'İşçi' Partisi Başkanı...

Derin yapının içinde, artık Öcalan'dan kurtulma konusunda çalışmaların yapıldığı bir süreçte, akıllı düşman ve aptal dostların şimşeklerini de üstüme çekmek pahasına, Öcalan'sız bir Kürt hareketinin düşünüldüğünü birkaç kanalda dile getirdim. Getirdim ki, Öcalan'ın güvenliğinin daha da sağlanması ve ona yapılacak bir yok etme planı sonucunda oluşacak kaosa engel olmak için. Öcalan'ın kan dökülmesini engelleyecek bir irade kullanmasını ve kendisine Tanrı'nın ona vereceği kadar bir ömür diliyorum. **Abdullah Öcalan için, "Bu terörü bitirmezsen, seni asarım. Bakın bakalım o zaman bu olayların hepsi bitmiyor mu?" diyen Önder Aytaç, daha sonra korkup çark ediyor ve 'Yusuf' göbek adını alıyor!**

Melisa'nın kilo sorunu var, derslerinde başarısız. Engin can ise annesinin, evin erkeği olarak başkasını tercih etmesine isyan ediyor. Öfkesini kontrol edemiyor. İkisinin de

psikiyatra gitmeleri lazım... Çocukların alışmış oldukları bir düzen var. Okulları, şöforleri, alışverişleri, tatilleri, yaz okulları... Bugün o çocukların yıllık maliyetleri 150 bin dolar. **Sibel Can'ın eski eşi, Alaattin Çakıcı'nın**

'kayınbirader'i Hakan Ural... Yıllık 150 bin dolar maliyeti olan çocukların tuhaf sorunları olması gayet doğal değil midir?

'Aydın'ın tekke kapısına bağlanması

1 2 Eylül darbesi olduğunda, hazırlık sınıfından orta bire geçmiştik. Bugün inanılmaz geliyor ama o dönemde politik meselelerin farkına ilk okulda varılıyordu. Darbenin ne olduğunu anlamamız fazla sürmedi. Bir kere, okul başladığında olağanüstü bir 'disiplin'le, aslında korkuyla karşılaştık. Öğretmenler gölgesinden korkuyordu. Yönetim kadroları değişmişti. Din dersi zorunlu olmuş, yemekhanede **"Tanrımıza hamdolsun / Milletimiz Varolsun / Afiyet olsun / Sağol!"** duası başlamıştı...

Okula dinci ve faşist kadroları dolduruyordu Milli Eğitim. Müdür muavinleri, yeni düzenin adamlarıydı. Hiç unutmuyorum, Mehmet Küçük diye bir din öğretmeni geldi okula. Geceleri biz yatılı öğrencilerin başına belletmen diye koymuşlardı onu, evi olmasına rağmen okulda kalıyordu. Tuhaf 'cin hikayeleri' falan anlatıyordu; zaten ufaklık çocuğuz, korkuyorduk. Her fırsatta öğrencileri hafta sonu için evine yemeğe ve 'sohbet'e davet ediyordu.

Bizim lisede darbe öncesi ilaç niyetine bir tane faşist ya da dinci öğrenci yoktu. Derken, **hiç kimse tarafından sevilmeyen birkaç aşaklık tipin tarikat evlerine gittiğini duyduk.** Küçük sınıflardan öğrencilerle ilgileniyorlar, onlara göstermelik bir 'abilik' pozuna soyunuyorlardı. Ufaklık çocukları saçma sapan hikayelerine inandırmaya, daha çocukluktan tarikat kulu yapmaya çalışıyorlardı. Biz artık büyümüş ve bunları her fırsatta engellemeye başlamıştık. Solcu öğretmenlerimiz ise konuşmaya korkuyordu.

Öte yandan, sınıfta, **"Ulu Hakan Abdülhamit Han..."** diye ders anlatan tarihçiler peydahlanmıştı. Bunlar bütün Milli Eğitim'e yayılmaya başladı. 1980'lerin ikinci yarısında, biz artık üniversiteli olmuştuk ve öğrenci derneklerimizi kurmaya, şeklen biten ama zorbalıkla capcanlı yaşatılan 12 Eylül rejimine karşı mücadeleye atılmıştık. Açıkçası, o sırada bu dinci gelişmeyi pek ciddiye almıyorduk. Sol hareket yükseliyordu, uğraşacak çok daha önemli işlerimiz vardı...

Ama Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle beraber yeni bir süreç başladı. Sadece 'Sovyetçi' tabir ettiğimiz örgütler değil, bir bütün olarak sosyalist sol hızla erimeye başladı. Kürt hareketi ise sosyalizm söylemini yavaş yavaş terk ediyor, milli yan öne çıkıyordu. Böylelikle, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden etkilenmeden, güç kazanmaya devam etti. Devlet bir yandan askeri operasyonları yoğunlaştırıyor, köyleri yakıyor, kentleri uçaksavar mermileriyle tarıyor, bir yandan da kontrgerilla örgütlenmesiyle 'gayri nizami harp' yöntemlerini hayata geçiriyordu. Bu 'gayri nizami harp'in en önemli ayağı, Hizbullah'ın 'İlim' kanadının kontrgerilla şeklinde örgütlenmesi oldu. Kürt aydınlar, kitle hareketi içinde etkili isimler, enselerine sıkılan Hizbulkontra kurşunlarıyla can veriyordu...

Özellikle Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye teslim edilmesinden sonra moral bozukluğuna uğrayan Kürt hareketi geriliyor, ateşkesler süreci başlıyor, ihtiyaç fazlası Hizbulkontra bizzat lideri öldürülerek, geride kanıt bırakılmamacasına tasfiye ediliyordu...

Gözettiler esnasında, işkencecilerimiz arasında faşist lümpenler çoğunlukta idi ama zaman geçtikçe, dincilerin Emniyet'teki ağırlığının arttığına tanık olduk. **Artık dini bütün işkencecilerimiz vardı.** Bir ramazanda gözaltına alınmıştık, oruç tutarken işkence yaptıklarını bizzat tecrübe ettim...

Dinciler, güç kazandıkları yerlerde sosyalistlere yaşam hakkı tanımamaya başladı. 1990'larda pek çok üniversitede dincilerin saldırılarına tanık olduk. Ramazanlarda oruç tutmayanlara mutut saldırılar gerçekleştiriyorlardı. O dönemde, **'İslami faşizm'** diye bir kavram ortaya attık, pek çok arkadaş tereddütsüz kabul etti bu tanımı. Hatta, **"Bunlar MHP'lilerden bile tehlikeli,"** diyen pek çok kişi hatırlıyorum...

1993 yazında, hâlâ aklımın almadığı bir vahşetle, **Sivas'ta insanlarımızı diri diri yaktılar.** Yıllar geride kaldıkça, toplumsal hafızamızdan yavaş yavaş silinse de, Sivas katliamı bu toprakların gördüğü en alçakça işlenmiş toplu cinayetlerden biridir. Katliamdan birkaç gün önce uzun uzun sohbet ettiğimiz Nurcan ve Özlem'i, can dost Hasret'i, hep güler yüzüyle hatırladığım Aşaf'ı, her biri birbirinden kıymetli onca insanı yakarlarken attıkları çığlıklar hiç kulaklarımdan gitmedi.

İşte bu yobaz katiller güruhu, yıllar içinde her nasılsa halka kendilerini 'mazlum' göstermeyi başardı. Devletin geleneksel Kemalist kanadı bunlara konjonktürel tokatlar attıkça, mazlum edebiyatına riyakarca sarıldılar. **Moda tabirle eyyamcılık, zaten Türkiye'deki dinci hareketin siyasi karakterine için bir şeydi, son 20 yılda eyyamcılıkta daha da ihtisaslaştılar.** Bunu anlamakta zorluk çekebiliyoruz. Çünkü biz, Karl Marx *Komünist Manifesto*'da, **"Komünistler görüşlerini saklamaya tenezzül etmez,"** diye yazdığından beridir, komünistler görüşlerini saklamaya hiç tenezzül etmedi. Oysa dinci hareket, görüşlerini gizleme esasına göre var oluyor. Bu öylesine alçakça bir karakter ki, o ağırlıklı ifadeleriyle, bütün yaptıkları, ettikleri, niyetlendikleri işlerin tamamen dışında bir söylemi hiç yüzleri kızarmadan, utanmadan, sıklıkla kullanabiliyorlar.

Bunlar içinde **Fethullahçılar** hakikaten müstesna bir yere sahip. Eyyamcılığı sistematik olarak teorileştiren bir liderleri var ve dini dilediği gibi yorumlayarak, her vaazında, hedefe gidebilmek için ikiye bölünmüş mubah olduğunu söyleyerek taraftar topluyor. **12 Eylül'le beraber önlerinin açılması, onları muazzam bir güce ulaştırdı. CIA ile girdikleri stratejik ortaklık da, dünya ölçeğinde yaygınlaşmalarını sağladı.**

Şimdi, 'işsizlik' deniyor, değil mi? 'İşsizlik' sıradan vatandaş için var. 'Cemaat' mensupları işsiz kalmıyor. Her kapı onların önünde ardına kadar açılıyor. Bütün devlet kurumlarında ciddi bir 'cemaat' etkisi hissediliyor; Fethullahçıların referansı olmadan adım atılmıyor. Şimdi yargıyı tamamen kontrol altına almayı, hiç kuşkusuz ardından da ordudaki komuta kademelerini ele geçirmeyi planlıyorlar. **Elbette devlet kurumları 'cemaat' eline geçmeden**

evvel de çok matah bir yapıda değildi. Ne var ki, emperyalizmin ve burjuvazinin egemenliğini sürdüren ve kendi küçük menfaatlerinin peşinde koşan bireyler toplamından ibaret bir devletten farklı olarak, **örgütlü ve militan bir yobazlığın ele geçirdiği devlet, işçi sınıfı ve emekçiler açısından çok daha ciddi bir tehdit anlamına geliyor.**

Yani, **devletin kötüsü ve daha kötüsü arasında bir 'tercih'ten değil, ciddi bir 'tehdit'ten söz ediyoruz.** Resmi katillerin bir 'vazife' olarak yaptığı işi, gönüllü ve şevk ile yapabilen bir gericiliğin iktidarı tam anlamıyla zapt etmesi ve kendi baskı rejimini kurma tehlikesine dikkat çekiyoruz... Bunu engellemek zorundayız.

Hayatın her alanını ele geçiriyorlar ve toplum üzerindeki baskıncı giderek daha da artırıyorlar. Medyanın son birkaç yıldaki yeniden şekillenme sürecine bakın. Bir sürü gazete ve televizyon kanalı AKP'nin militan örgütlenmesine dahil oldu. Hiç de ince davranma gereği duymadan, bariz yalanları 'haber' diye vererek alenen toplumu yönlendirmeye çalışıyorlar. Burjuva medyasının o sahte etiğine bile gerek duymuyorlar. **Çapsız ve aşaklık adamlar sürüsü bütün köşeleri adım adım ele geçirdi.**

'Solcu' *Radikal*'in başına bile 'cemaat' tedrisinden geçmek dışında bir meziyeti bulunmayan bir adam getirildi. Gazetenin onlarca çalışanı işsiz kaldı. Malum, Doğan Grubu'nun artık ne diyeti olarak *Radikal*'in başına getirdiği belli olmayan bu şahıs, 'kariyer'ine Fethullahçı *Zaman* gazetesinde başladı, sonra *Hürriyet*'te köşecilik ve *Referans*'ta idarecilğe zıpladı. 12 Eylül hakkında 'ihtilal' diye yazıyor, grevlere düşmanca saldırıyor ve fakat Hrant Dink'in öldürülmesinin ardından ağıt korosuna katılıyordu: **"Ahdım olsun, eğer bir gün bir oğlum olursa adı Hrant olacak. Öyle senin gibi zorluk yaşamasın diye çift isimli Fırat-Hrant da olmayacak. Ben ve annesi kadar Müslüman, bizim kadar Türk ama senin kadar Hrant!"** İşte böyle de delikanlı bir arkadaş! Ne var ki, bu arkadaşın daha sonra bir oğlu oldu ve adını da **Emir Zahir** koydu... Nasıl? Eyyam güzel mi? Ne demiştik, 'cemaat' tedrisatı!

Malumunuz, Eyüp Can Sağlık adlı bu arkadaş, çoksatar roman yazarı **Elif 'Şafak'**la evli. Edebiyat dünyasında da varlar...

Yaşar Kemal'in geçtiğimiz ay yaptığı açıklamalar, biraz aklı olan insanın aklını durdurabilecek nitelikte. Zamanında bir CIA ajanı yanına geliyor, Türkiye İşçi Partisi'nden ayrılması halinde kendisini uluslararası bir şöhret yapmayı vaat ediyor. Dehşet verici. Yani emperyalistlerin istihbarat teşkilatları, tek tek ülkelerin edebiyatını, sanatını şekillendirebiliyor. Bakın, hiçbir imada bulunmuyorum, bizim terbiyemiz, elimizde kanıt ya da güçlü veriler olmadan konuşmamayı gerektirir. Ama **Elif 'Şafak'**ın geçirdiği evreme değinmek, **bu ülkeyi anlamak açısından önemlidir.**

Şimdi orada burada, ODTÜ yıllarında 'sol eylemci' olduğunu anlatıyor. **RED**'in ilk sayısında yazmıştım. Bu palavradır. Solcuların

çevresinde fasulyeden dolanmıştır. Sonra akademisyen olmak için hocaların koridorunda turlamış, en nihayetinde Eyüp Can'la evlenip 'sufi'liğe geçiş yapmıştır. Aslında o, kendisini bir proje olarak kurgulayabilen, bunun için ne icap ediyorsa yapabilen bir karakterdir. Ama aynı zamanda **berbat bir yazardır.**

Tutmuş, Şems ile Mevlana arasındaki münasebetten yola çıkarak **AŞK** romanını yazmış. 'Sufi' ya!.. **"Bu Allah'tan rol çalmak olur,"** diye bir cümle var kitapta. Mevlana ile Şems değil de, sanki Bir Demet Tiyatro'da Tribüşon'la Mükremin konuşuyor! 'Rol çalmak' mı?!.. **"İnsanların hayal güçlerine şapka çıkarıyorum,"** dedirtiyor sonra. Sahi, **Mevlana ve Şems aslında silindir şapka giyen birer Paris sakiniydi, değil mi?!**

O kadar büyük bir ihtirası var ki, kocasının kıyasıya saldırdığı Türkan Saylan'ın 'Kardelenler' projesinin üzerine konabiliyor, projeyi tanıtmak için Bakan Aliye Kavaf'la beraber Amerika'ya toplantılara gidiyor! (Rol çalmak?!)

Bu arada, *Baba ve Piç* romanında yazdıkları nedeniyle **301. Madde'den yargılandığında, bu davayı halkla ilişkiler şirketi vasıtasıyla pazarlamasına, Amerikan gazetelerine yazılar yollayıp, kendisini mağdur ve muhalif edebiyatçı kadın modeline sokmasına ne diyelim?** Hem mağdur, hem mağrur, hem bakanlarla tura çıkıyor!.. Neyse... Gerisi iki sayfa ileride, Mukadder Çakmak'ın yazısında ayrıntısıyla var...

İşte bizi her tarafımızdan bu tiplerle kuşatıyorlar. Ortalık yarı cahil 'sufi'lerle dolu. Herkes 'tasavvuf' insanı oldu... Eski 'Devrimci Yol'cular Saidi Nursi belgeseli çekip, o anti-komünist kapıkuluna methiyeler düzüyor. **Mehmet Ali Yazıcı'nın yazdıklarına bakın, tüyleriniz diken diken olsun...**

Üç kuruşa tamah eden bir sürü alçak, derin derin nefes almak için iktidar müezzinlerinin yellenmesini bekliyor. Yapabilecek daha büyük yağcılık yok çünkü! Hepsini dinci yobazların iktidarından yükselen kokuyu buram buram içine çekiyor! AKP İstanbul Gençlik Kolları'nın düzenlediği **GençAkademi İstanbul'da AKP'lilere ders veren isimler arasında Ömer Laçiner, Oral Çalışlar, Roni Margulies, Murat Belge gibi 'sosyalist' isimler var! Ne sosyalistler ama!**

Hafıza dumura uğramış... Tayyip çıkıp, idam edilmiş devrimciler üzerinden ağlaya ağlaya avcılık ve toplayıcılık yapıyor. Daha bir iki sene evvel devrimcilerin kadın, para ve alkolle gençleri kandırdığını iddia eden Bülent Arınç da ağlama korosuna katılıyor. Ve sufi ve süflü ruhlu, yarı cahil yarı aydınlarımız, satın alınmış müezzin yalamaları, o müezzinlerin ne kadar 'demokrat' olduğunu anlatmaktan bitap düşüyor... Bu esnada, **Erdal Eren'e ağıt yakan Başbakan, eli kanlı Osmanlı'nın 'şehzade'sinin tabutunu omuzluyor...**

Ve 12 Eylül diktatörlüğünün doğrudan ürünü olan bu adamlar, kalkmışlar, "12 Eylül'ü mahkum edeceğiz," diyorlar!

Post-modernizm dedikleri bu muydu yoksa? Ya da şu tanık olduklarımız çok daha saçma bir durum da, henüz adı mı konulmadı?

MEHMET ALİ YAZICI

SOL'dan 'nur' müridleri

Önümde 18 Temmuz 2010 tarihli **Zaman** gazetesinin **Pazar Eki** duruyor. **Zaman** okumam, tesadüfen elime geçti ve sayfalarını karıştırdım, ekine baktım. İnanmadığım bir söyleşiyle karşılaştım. Başlık: **Bediüzzaman'ın Yolculuğu Belgesel Oldu**. Belgeselin adı **Yolcu**. (Devrimci Yol'culuktan müsemma!.. Belgeselde imzası olanlar bir zamanlar devrimciydi!..) Yönetmen ve metin yazarı olanlara baktım; ikisi de benim üniversite yıllarımdan 'devrimci' ve 'sosyalist' arkadaşlarım olan Kenan Beysülen ve Cemalettin Canlı. Şaşırdım...

Şaşırdım, çünkü bu iki insanı, üniversite yıllarımdan çok iyi tanıyordum. Berlin Duvarı'nın yıkıldığı dönemlerde **Devrimci Gençlik** içinde beraberdik ve o zor şartlar altında solu, sosyalizmi savunmuştuk. Birlikte gözaltına alınmış, Ankara emniyetinin siyasi şubesinde, masalarından **Zaman** eksik olmayan polislerce birlikte sorgulanmış, birlikte işkence görmüştük. Tarihin garip cilvesine bakın ki, yıllar sonra onlar, Said Nursi belgeseli yaptıkları için **Zaman**'a röportaj veriyordu ve ben üzülerek bu söyleşi okuyordum.

Sonra yollarımız ayrıldı. 'Yollarımız' derken, ben tutuklanmışım ve 15 yıl ceza almıştım. Onlar ise dışarıda kalmıştı. Belgeselci olmuşlardı ve yaklaşık 10 yıl Can Dündar gibi bir 'piyasa aydını'yla birlikte çalışmış ve daha sonra ayrılmışlardı. Ayrıldıktan sonra da, Can Dündar döneminin projesi olan Said Nursi belgeselinin çekimini tamamlayarak altına imza atmışlardı.

Her şeyin ters yüz edildiği bir dönemden geçiyoruz. At izi izine karışmış. Kimin eli kimin cebinde, kim kimle iş yapıyor belli değil. Kendilerine 'solcu' etiketini layık görenler, din propagandası yapıyor, gericiği savunuyor ve AKP'ye destek veriyor. Dinciler, sicili bozuk 'solcu'lara havale ediyorlar, kendi propagandalarını yapma görevini. Onlar da kabul ediyorlar. Bu vesileyle, gerici tarikat örgütlenmeleri 'sivil toplum örgütleri' olarak adlandırılıyor, demokrasi nutukları çekiliyor ve AKP özgürlükçü, demokrat falan addediliyor.

Adı geçen röportajda, Said Nursi'nin öğrencilerinden olan Mehmet Fırıncı, 'solcu' geçinen 'gizli döne'lerin, İslamcıların amaçlarına hizmetlerini takdir ediyor ve şunları söylüyor: "Çok güzel bir belgesel olmuş. Çekenleri takdir ediyorum." Takdir edilenlerse sıkılmadan hâlâ kendilerini 'solcu' olarak tanımlıyor.

Said Nursi'nin hayatını anlatan **Yolcu** belgeselinin hikâyesi yeni değil. Yıllar önce Can Dündar ismiyle gündeme gelmiş ve epeyce tartışılmıştı. Çekimi Can Dündar'a nasip olmadı ama çömezleri başardı bu işi. Belki de Can Dündar ismi yıpranacak diye, belgeselde imzası olanlar kullanıldı.

Bu tartışmalardan birini buraya almak

istiyorum. Bir internet sitesinin forum sayfasında yapılmış bu tartışma. Konu başlığı, 'Said Nursi Belgeseli'ni Can Dündar'a yaptırmak'.

Niçin Can Dündar? Soru belki haklı. Bir okuyucunun yorumu şöyle:

"Koskoca Nur Cemaatleri Said Nursi belgeselini çekecek adamı bugüne kadar yetiştiremedi mi? Değerlere sahip çıkmaya diyorsunuz da, siz önce yetiştirdiğiniz değerlere/insanlara sahip çıkın. İslamiyet hakkında fikirleri belli olan birine Bediüzzaman Belgeseli çekirmek için insanın aklından zoru olması gerekiyor. Ayıp ya, hizmet sizinle rezil oluyor. Bediüzzaman'ın kemikleri sızlıyor."

Topları kim döktü?

Bu siteme yönelik bir başka okuyucu da şu yanıtı veriyor:

"Kardeş, koskoca Fatih Sultan Mehmet de o ünlü topları bir Macar'a döktürmüştü. Allah yetenek verirken, 'Bu Müslüman, bu değil,' diye dağıtmıyor ki. Antony Quin **Çağrı**'da Hz. Hamza'yı oynamıştı. Tabii keşke bizden birisi yapabilseydi."

Ve yorumcu devam ediyor:

"Ne denilebilir bu durumda?"

Soru da iyi, cevap da. Acaba Said belgeselini Can Dündar'a -ya da bizim çömezlere- yaptırmaktaki gaye ne? Doğrusu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Filmli yıllardır sisteme hizmet eden ama 'his insanı'nı oynayan birilerine çekterek Said'in sistem açısından legalize olmasına katkı sağlamak isteniyor olabilir. Can Dündar çeşitli Atatürk belgeselleri de çekmişti, değil mi?

Projeye Can Dündar imza atmadı. Başkaları attı. Bu başkaları acaba Fethullahçıların mantığından bihaber mi? Ben, farkında olmadıklarından eminim. Eğer farkında olsalardı şu soruyu kendilerine

mutlaka sorarlardı: "Bir Nurcu, Nazım Hikmet'in ya da Mahir Çayan'ın hayatını ve mücadelesini anlatan bir belgesel yaparmıydı?"

Röportajda, belgeselin yönetmeni olan, eski 'yoldaş'ım Yusuf Kenan Beysülen, Said Nursi'nin düşüncelerini kendine yakın bulduğunu belirterek şu beyanda bulunuyor:

"Bugünün sorunlarının o gün de yaşadığını, tartışıldığını görüyoruz. Bediüzzaman'da kamusal alan-özel alan tartışmasını gördük, şaşırdık. Namaz kılarken evi basıldığında diyor ki, 'Sen benim evime giremezsin. Burası özel alandır.' Münazarat'ta çok kültürlülük ve çok kimliklilikten bahsediyor. 'Bir arada yaşamayı öğrenmeliyiz' diyor. Bunlar beni etkileyen şeylerdi. Sol fikre yakın şeyler. Çok hoşuma gitmişti."

Kenan Beysülen, Said Nursi ismi üzerinden bu düşünceleri çok orijinal şeylermiş gibi yansıtıyor. Böylelikle ülkemizde tarikat örgütlenmesinin ve gericiğin propagandasını yapıyor bize. Hem de kendine yakışık gördüğü 'solcu' kimliğiyle!

Said Nursi'nin sola ve sosyalizme yönelik düşünceleri biliniyor. Bu şahsiyeti sol değerler açısından allayıp pullamaya gerek yok. **RED**'de defalarca teşhir edildi. Mayıs sayısında 'sol'daki Said'den lafar vardı. Oradan alınıyor:

"Sosyalizm, bir kısım mukaddesatı tahrip ettiğinden, aşılacağı fikir bilahare Bolşevikliğe inkılab etti. Ve Bolşeviklik dahi, çok mukaddesat-ı ahlakiye ve kalbiye ve insaniyeyi bozduğundan, elbette ettikleri tohumlar hiçbir kayıt ve hürmet tanımayan anarşistlik mahsulünü verecek. Çünkü kalb-i insaniden hürmet ve merhamet çıksa, akıl ve zekâvet, o insanları gayet dehşetli ve gaddar canavarlar hükmüne geçirir, daha siyasetle idare edilmez. Ve anarşistlik fikrinin tam yeri ise, hem mazlum kalabalıklı, hem medeniyette ve hâkimiyette geri kalan, çapulcu kabileler olacak."

"Bir tek gayem vardır: O da mezara yaklaştığım bu zamanda, İslâm memleketi olan bu vatanda Bolşevik baykuşlarının seslerini işitiyoruz. Bu ses, âlem-i İslâm'ın iman

esaslarını zedeliyor. Halkı, bilhassa gençleri imansız yaparak kendisine bağlıyor. Ben bütün mevcudiyetimle bunlarla mücadele ederek gençleri ve Müslümanları imana davet ediyorum. Bu imansız kitleye karşı mücadele ediyorum. Bu mücadelem ile inşallah Allah huzuruna girmek istiyorum. Beni bu gayemden alıkoyanlar da, korkarım ki Bolşevikler olsun! Bu iman düşmanlarına karşı mücadele açan dindar kuvvetlerle el ele vermek, benim için mukaddes bir gayedir. Beni serbest bırakınız, elbirliğiyle komünistlikle zehirlenen gençlerin ıslahına ve memleketin imanına, Allah'ın birliğine hizmet edeyim."

Sıfır noktası..

Zaman'dan Murat Tokay'ın yaptığı röportajdan devam edelim. Şöyle yazıyor Murat Tokay:

"Filmde imzası bulunan Yusuf Kenan Beysülen ve Cemalettin Canlı, kendilerini solcu olarak tanımlıyor. 'Said Nursi'ye ve Nur cemaatlerine mesafemiz sıfır noktasındaydı. Bildiklerimiz genel geçer şeylerdi. Bildiklerimizin de çoğunun önyargılı olduğunu bu süreçte gördük' diyor."

'Solcu' yönetmen bir de özeleştiri veriyor. Said Nursi'yi şimdiye kadar tanınamamış olmanın ezikliğini yaşıyor. Bilindiği gibi özeleştiri sola ait bir kavramdır ve sınıf mücadelesinde ortaya çıkan yanlışları düzeltmede kullanılır.

Yusuf Kenan Beysülen, belgeselin çok beğenildiğine dair, aynı zamanda diğer solcuları da tanık gösteriyor. "Bediüzzaman'ı insan olarak ortaya koyan bir belgesel çekti. Kaynaklarda steril bir anlatım vardı. Biz Said Nursi'yi tarihsel bağlamı içinde anlatmaya çalıştık. Osmanlı'yı, dünyayı, bölgeyi, bölge insanını anlattık. Bediüzzaman'ın mücadelesi, fikirleri o zaman yerli yerine oturuyor. Belgeseli birçok gruba izlettik. **Nur cemaatleri, Kemalistler, soldan arkadaşlar...** Olumlu tepkiler aldık. Kemalistlerin şaşırdıklarını gördük. Biz inandığımız bir şeyi yaptık. Said Nursi'ye tamamen objektif bir bakış var."

Beğenen solcular kimlerdir bilemeyiz ama 'inanılan şeyi yapmak' büyük bir inanç, özveri ve cesaret işidir. Döneklilikte sınır tanımayanlar, ifade ettikleri siyasi kimliklerine bağlı olmayanlar, içinden geldikleri sınıfa ihanet edenler, bu inancı, özveriye ve cesareti gösteremez. Onlar yaptıklarıyla ancak, gericiği topluma yaymaya çalışan karanlık odakların ekmeğine yağ sürmeyi başarıyor.

İçinden geçtiğimiz dönemde dürüst ve samimi solcuların en önemli görevi, solu, yürekleri, bilinçleri ve vicdanları karamış sahte solculardan kurtarmaktır. Bu bilinç ve sorumlulukla, AKP yardakçıları, Said Nursi müritlerini solun yakasından koparıp atabiliriz...

Bir kadının 'sufi'nin çakma yolculuğu!

Bu kadın yıllar önce *Hürriyet*'e verdiği röportajda bölünmüş kişilik bozukluğundan müşteki olduğunu açıklamıştı. Hoş başka bir röportajında da Amerika'da kampusta nasıl bir ağaca sarılıp, "Aklağacı Al kadınlığımlı!" dileyerek reglden -şimdiki kocasına rastlayıncaya dek- kesildiğini anlatmıştı. Mistik bir kişilik de diyebiliriz. Ki o kendisine böyle hitap ediyor, anladığımız.

İçinde aynı anda birkaç kişilik birden yaşıyor! Küçük bir kadın, bir genç oğlan, bir sandalcı filan -yani çeşitli karakterler. Hakikaten de öyle olsa gerek. Hakiki bir bölünme. Departmanlanma. Bölüm bölüm mağazalanma...

Yalnız onunkine PRcı kişilik bozukluğu demek daha doğru olur. Kişiliğini portakal gibi dilimlere ayırıp dünyanın bütün PR faaliyetlerini aynı anda yürütebiliyor.

Galatasaray Kulübü'nün basketçiler gecesinden Nil Karaibrahimgil kliplerine ve Mısır'da teknede cereyan eden düğününe, Günter Grass'ın karşısına 'muhalif' kadın yazar kimliğiyle çıkmaktan -bugüne dek hiç bir şeye muhalefet ettiği de görülmedi- Teoman'a nerdeyse zorla şarkı sözü kakalamaya, televizyona dizi yazmaktan *Hürriyet* gazetesinin barında kadeh tokuşturmaya, yetişmediği hiç bir faaliyet, kapsamadığı hiç bir alan yok.

Bu arada Başbakan'ın yazarlarla Kürt ortaya açılımı dahil her yere mutlaka en son -yani muhakkak geç- gidip, merdivenlerden filan edalı işveli anoreksik-bulumik inerek Hollywood yıldızlarının taktiklerini dahi uyguluyormuş. Büyük bir taktik işçisi kendisi ve bir hiperPRaktif.

Kleopatra'nın hakkı Kleopatra'ya -Şafak dört dörtlük bir psikolojik vaka... Kesinlikle dünya çapında bir psikolojik vaka!

Üstelik tüm bu sürekli görünürlüğü Şehrazat Zelda ve de Emir Bilmemkim gibi iddiacı -aynı romanlarındaki gibi Doğu Batı'yla buluşuyor- isimler devşirilmiş iki küçük yavrusuna rağmen beceriyor. Günde 28 saat becerebiliyor.

İnsomniyak olması muhtemel. Bulimia vakası olduğu, yani kendini parmaklaya parmaklaya kusarak formunu koruduğu iddia ediliyor.

Bir röportajında kaliteli dadı bulmanın zorluklarından ve de 6 ay içinde bilmem kaç dadı değiştirdiğinden söz etmişti.

Her halükarda 'Hocaefendi'nin icazetiyle bir araya gelen çiftin çocuklarını olmazsa olmaz bir kostüm-aksesuar gibi tasarladığı ve fevkalade meşgul ve 'oküpe' anne Şafak'ın bir gün dahi annelik zanaatını icra etmediği kesin.

O davetten bu açılışa, o eserden bu başarıya koşuştururken James Bond filmlerindeki araçlardan dahi faydalanması gerekiyor olabilir.

Cumartesi-pazarları Nişantaşı'ndaki Kafe Nero'ya gidenler en 'Bakın bana! Burda

yazıyorum!' masaya konuşlanmış ELİF ŞAFAK kadını yazarı romanını yazma eylemi sırasında **bilet almadan** izleyebiliyorlar.

Vitrinde işine gömülmüş bir kadın yazar - seyret seyret etkilin. Bu nasıl bir yalnızlık! Çalışkanlık! Yarabbim! Pardon Mevlana Celaleddin Rumim!

Fethullah orijinli değerli kocasıyla Kemerburgaz'da her feci üst sınıf çift gibi malikane tipi evlendiklerini düşünürsek, her Allahın cumartesi-pazarı İstanbul'un en kalabalık-işlek kafesinde 'bakın banacılık' oynayan Şafak'ın hem annelikle zerre vakit harcamadığı, hem de kendini teşhir edebilmek için hiç ama hiçbir fırsatı kaçırmadığı sonuçlarını rahatça çıkarabiliriz.

Öylesine bağlantılı biri ki Şafak, memleketimizde mühim bir kuş uçmuyor ona kafeslenmeden, yurtdışından hiç bir kervan geçmiyor onun çakma hülyalı huzurunda konaklamadan.

Diyelim Amerikalı ünlü yazar Richard Price mı yurdumuza geldi, konsoloslukta yapılan kadın yazarlarla yemek davetine mi sızamadı -ya da tek başına kafalamayı tercih etti- hop adamla ve sevgilisi olan gazeteci- yazar Lorraine Adams'la anında bir çay-iki görüşme filan ayarlanıyor.

Zira ünlü PRcı Şafak Hanım'la hoşbeş etmeden bu topraklardan geçemezsin ey yolcu! Arada bağlantılar-ağlar-hatırlar-ricalar-zorlamalar var.

Üstelik Lorraine Adams New York Times'da Şafak'ı başPRseri Bastards of İstanbul sebebiyle bir güzel benzetip yazısını, "Madem İngilizce yazmakta ısrarcısın o halde İngilizce öğrenmelisin," tavsiyesiyle bitirdiği halde!..

Basri'nin Satıcısı misali elinde New York Times'ın o sayısıyla buluşmaya pr

Twitter'daki hesabını duyurmak için Doğan Kitap, aynı kitabevinin yazarı olan Ece Vahapoğlu'ndan ricada bulunmuş. "Arkadaşlar, Elif Şafak da twitter'a geldi; aynı yayınevinin yazarı olarak benden duyurmamı rica ettiler..." diye yazmış o da. Şafak bir PR 'sufi'si! Ama göçebe de...

"Bir yanım hep göçebe..." diye yazmış Twitter'a. Çok göçüyor, bir gün bir 'şey' başka gün başka 'şey'...

İlk mesajı: "Sevgili dostlar, bundan sonra burada da beraberiz. Ruhdaşlıkla..."

Başka bir alıntı: "Yazmak için en güzel saatler gece veya sabaha karşı. Gündüz hep bir telaş, koşturmaca... Gece insanın yazıya dönebildiği en berrak zaman."

Ve şu: "Kalabalık bir kafede oturmuş yeni romanı yazıyorum, en çok etrafta gürültü varken yazmayı seviyorum. Sessiz kütüphaneler bana göre değil..."

Ve, "Hareketlilik içinde yazmayı seviyorum, o yüzden havalanlarında, tren garlarında yazıyorum bazen."

Eee?... Hangisi, canım ruhdaşım?..

prrr atan kalbiyle giden Şafak, Adams'dan kitabına sağdan aşağı geçirdiği makalesini imzalamasını rica ediyor. Çünkü o 'bir Sufi; o baktığı her şeyde yalnızca iyilikleri güzellikleri görüyor'... yor... yor... yor...

Lorraine Adams, bu direngenlik, bu PRda sınır tanımama karşısında afallıyor. Ağzı, böylesine ağır bir eleştiriyi bile illa da ağırlama ısrarcılığı karşısında açık kalıyor.

Zira bağlantı kuracağım diye bu kaşı-gözü dağıtma modeli, bu vahim gurur sorunu ya da yapışkanlık dünyada dahi az rastlanır yoğunlukta 'Mevlevi' romancımızda.

('Üç film birden' sinemalarındaki gibi araya parça atmak türünden algılanmasın ama bu araya bir roman önerisi yerleştirmek, Elifşafak'a hakikaten bir roman konusu önermek geldi içimden, birden. Şöyle bir konu: Zamanın birinde, evli sevgilisinden, ki ödüllü bir yazardır, şantajla para koparmak için bileklerini kollarını ha bire jiletleyip, izlerini de o acayip 'yüzükler uzanır bileziklere' takılarla gizleyen çakma Gotik sahte efsunlu bir kadın vardır, sonra birden dincilerin saraylarına kapılanmıştır... Ve olaylar gelişir...)

Neyse... Elifşafak, ilk pazarlanma hamlesini BÜYÜK MEVLANA ÖDÜLÜ sahibi Türk kadın yazar etiketiyle başlatıyor. Türkiye'de hiç bir önemi olmayan iki ya da üç kez **Konya Belediyesi-Kombassan Holding işbirliğiyle verilen büyük mü büyük Mevlana Ödülü yurtdışına Türkler'in Nobel'i filan gibi gazlanıyor, ödülün gururlu sahibi Şafak Hanım tarafından.**

Sonra işte Allah ve birileri birileri bu doymak bilmez kadına, "Yürrü ya Elif!" diyor.

Öyle ki, Günter Grass mı Türkiye'ye geldi, illa 'muhalif' (neve?) kadın yazar Şafak'la

son dakikada liste bozulup onun ismi ilave edilerek görüştürülmesi icap ediyor!

Goethe Enstitüsü'nün **YOLLARDA** (üfürükten tayyare) projesinin Brüksel'de kapanış gösterisi mi var? **Hiç bir halt olamamış kabiliyet fukarası Mercan Dede'yle Elifşafak hanımın birlikte bayılıcı bir müsamere düzenlemesi kaçınılmaz telakki ediliyor.**

Varsın herkes gösteri müsveddesinin manasızlığından patlasın!

Nasıl Ülkersiz çay saati düşünülemezse bağlantılar örümceği Şafağın olmadığı bir edebiyat vitrin çalışması tahayyül edilemez!

En az on yıldır köşe de yazar diyelim Şafak. Yazar yazar da ne yazar?

O hiç kimsenin sıkılıp baygınlıklar geçirmeden okuyamadığı kompozisyonlarıyla bir de Altaylı'nın

muhteşem yönetimindeki *Habertürk'e* reklam ve şimal yıldızı olarak transfer olur.

O Altaylı ki, Hrant Dink'in katledildiği gün başında olduğu *Sabah* gazetesini ağır Ermeni düşmanı bir manşetle piyasaya çıkartma basiret ve haysiyet sorgulaması gerektiren işin aracıdır.

O Şafak ki, bütün ün patlamasını bir zamanlarki ilham perisi Müge Göçek koçluğunda yazdığı *Ermeni meselesini nasıl sömürür de yurt dışında patlarım?* adlı kitabı sayesinde yapmıştır.

İşte Doğan Grubu'nun (Frankenştayn'ın) gelini olup Sahte Sufizm sollarına tamamen bayrak açmadan önce Ermeni istismarı adasında palazlanan Şafak, Altaylı tıynetinde birinin idaresindeki *Habertürk'e* yatay geçişi de içine sindirir.

Böylece o süfli gazete -eski göz ağrısı *Zaman* ve başka uzantıları artı en başta gelini ve baş yareni olduğu Doğan Medya çöplüğü olmak üzere dişi örümcek ağlarının uzanmadığı hiç bir yer vatan sahinde kalmaz. Bırakmaz.

Çocuğunu Ocak ayında doğurup Kasım ayında çıkardığı *Siyah Sür'te* doğum sonrası depresyona girdiğini-çıktığını-bunun kitabını yazdığını iddia eden ve bu zaman çizelgesinin asla tutmaması bile sorgulanmayan bir bağlantılar ecesinin ağ atma sürati söz konusu burada.

Ve kendisi kadar şaibeli Harvardlı Adanalı kocasıyla bir takım-takımlama olarak nereye kadar koşacağı-musallat olacağı merak konusu.

İbretle izleyelim ve bu altın çift gözlerimizin önünde ha bire havai işleklensin de fişleklensin. Buz patenlesin. Dergilere beyaz pantolonlu Müslüm ikizi kocayla ne kadar da uzaylılar -Adana uzayı-dayama poz poz pozlar verilsin.

Çakma-sahte-şişirme gibi kelimelerin kısa kalacağı topraklardayız.

Bu çiftin ve Elif hanımın aslında var olmayan durumlarla-dolanlarla var olma kapasitesini açıklayabilmek için gıcır gıcır uzaydan düşme bir sözlük lazım!..

EKSEN ve DİNGİL

Son zamanlarda, Türkiye'nin dış siyaseti için sıkça kullanılan **'eksen kayması'** sözü, durumu tam olarak anlatmıyor. Çünkü 'eksen', bağlı olanı bağlandığı şeye bağlayan ilişkiler bütünü; olduğu yerde dönmekte olan bir cismin çevresinde döndüğü mil gibi anlamlar taşımaktadır. Bu açıdan Batı'nın çekim gücünün hayatın her alanında hissedildiği Türkiye'nin, bir 'eksen kayması'na uğradığı söylenemez. Eksen aynıdır: NATO, ABD ve AB. Ancak sorun şudur ki, Türkiye bu eksen izlerken, ani bir **'stratejik derinlik' sarhoşluğuna** yakalanmış ve aşırı yalpalama, dingilin başlıktan çıkmasına ve şiddetli bir savrulmaya yol açmıştır. Batı basınında dile getirilen 'eksen kayması' kaygıları, bu savrulmanın nasıl giderileceğine ve cismin aynı yörüngeye, fakat bu kez daha sağlam biçimde nasıl oturtulacağına ilişkindir.

Dingil, bilindiği gibi, arabaların iki tekerleğini birbirine bağlayan, yani aşırı bilimsel (!) biçimde ifade etmek gerekirse, 'burulma' değil 'eğilme' gerilmelerinin etkisinde kalan, yani herhangi bir güç aktarımında bulunmayan bir destekleme elemanıdır. Dingilin iki ucunda, içinde bilyelerin döndüğü başlıklar vardır. Dingilin başlıktan çıkması, söz gelimi, çift atlı bir arabada, atların arasından geçen okun düz durmamasına, dolayısıyla atların farklı yönlere gitmesine, taşıtın dengesinin bozulmasına ve sonunda devrilmesine yol açar. Ancak araba ve atlar dağılmış ve devrilmiş vaziyette bile aynı eksenle dönmeye devam edebilir. Dolayısıyla buna **'eksen kayması'** değil, **'dingil çıkmış başlıktan'** demek daha doğru olur. Sistem dağılmış, atlar, araba, dingil ve başlıklar aynı eksenle fakat karman çorman dönmeye devam etmektedir...

Doğu'ya Batı'dan bakmak

Soğuk Savaş boyunca eksen de dingil de gayet sağlamdı. Türkiye'nin dış siyaseti NATO, ABD ve Avrupa ekseninden milim şaşmadı. Kıbrıs Sorunu, Yunanistan'la hava sahası ve kıta sahanlığı konularında yaşanan bazı anlaşmazlıklar bir yana bırakılırsa, 1950'lerden 1991'e kadar Türkiye'nin yaptığı bütün dış siyaset atakları, öncelikle NATO damgasını taşımıştır. Bu siyasetin gözü esas olarak Batı'ya, cephesi Kuzey'e, arkası da hep Ortadoğu'ya dönük olmuştur. Bu yarım yüzyıllık süre içinde Türkiye, anti-Sovyetizmin kalesi, her türlü solculuğun amansız düşmanı olarak kaldı; dümeni, Kuzey Atlantik Yıldızı'nın rotasından zerre kadar sapma göstermedi. Türkiye, bağımsızlığını henüz kazanmış Asya-Afrika ülkelerine 1955 Bandung Konferansı'nda, sıyrılmış ağabey tavrıyla, ABD ve Avrupa'nın yolundan şaşmamalarını tavsiye etti; Bağdat Paketi'ne öncülük ederek ABD'ye bölgesel denetim yolunu açtı; Tunus

ve Cezayir'in bağımsızlığı için Birleşmiş Miller'de yapılan oylamada, 'evet' oyu veren Fransa'yı bile şaşırtarak 'çekimser' kaldı; CENTO'nun mızrak başı olarak Mısır ve Suriye'yi karşısına aldı, Arap ülkelerinin bölünmesini sağladı; İran ve Pakistan'la birlikte ABD'yle ikili anlaşmalar imzaladı; Eisenhower Doktrini'ni iliklerine kadar benimsedi; 1959'da 'Jüpiter Antlaşması'yla kendi topraklarına Amerikan nükleer silahlarını yerleştirdi. Zaten Amerika uğruna Kore'de evlatlarının kanını dökerek NATO'ya girmişti. Saymakla bitmez...

Türkiye, Irak'ta birbirini izleyen askeri diktatörlüklerin, Türkmen kamuoyu önderlerini her dini bayramda Erbil Çarşısı'nda birer ikiye ipe çekmesine falan hiç aldırmadı. (Kuzey Irak ve Kerkük'ün gündemde olduğu şu günlerde, hiç kimsenin Irak Türkmenlerinden söz etmemesine şaşmamalı!)

Bugün bile Ortadoğu'yla, Afrika ve Asya'yla ilgili bütün haberler Batılı ajanslardan gelir. Söz gelimi, Kuzey Irak'taki bir BBC muhabirini, kültürel derinlik, tarih bilgisi ve yorum kapasitesi bakımından, bir olayı bildirmek için Türkiye'den gönderilmiş bir muhabirle ekranlarda kıyaslamak çok öğretici olur. **Türkiye Soğuk Savaş döneminin bir icabı olarak Doğu'ya her zaman Batı'dan baktı.**

Fakat Soğuk Savaş 1991'de beklenmedik biçimde sona erince, NATO'nun güney kanat ülkesi birden kendisini farklı bir stratejik konjonktürde buldu. Hani Sovyet birlikleri Kafkaslar'dan taarruz edecekti de, TSK Toroslar'ın güneyine çekilip NATO tahkimatı içinde yer alacaktı ve düşmanın Akdeniz'e inmesini önleyecekti, bu arada Gladyo hareketlenerek 'iç düşman'ı temizleyecekti vb... Bu ihtimal ortadan kalkınca, konsept değişti ve Batılı, Türkiye'ye dönerek, **"Siz artık bir 'savunma kalkanı' değil, sadece bir 'enerji koridoru'sunuz, baylar," dedi; "Askerlerinizi satın, ordunuzu Black Water Şirketi gibi özelleştirerek Batı'nın güvenliği için dünyanın her yerinde bizim emrimize veriniz; bankalarınızı, fabrikalarınızı, tarlalarınızı ve hayvanlarınızı özelleştirip dünya piyasasına sürünüz..."** Bu durumda bir şey yapmak gerekiyordu. Türkiye, bu yeni konseptte uyum sağlayacak siyasi yapıyı oluşturmaya, SSCB'nin yıkılmasından sonra, on yıllık bir gecikmeyle, AKP iktidarı döneminde başladı.

Adriyatik'ten Çin Seddi'ne

Soğuk Savaş bitince, Türkiye yeni bir 'strateji' oluşturma gereğinin farkına vardı. Fakat bunun için gerekli olan birikim ve kurumlardan yoksundu. Daha önceleri, doğrudan NATO ekseninde seyreten, ABD stratejik konseptlerini benimseyen ve ABD Silahlı Kuvvetleri'nin Sahra Talimnameleri'ni tercüme ederek uygulayan, esas olarak ülke içinde 'Komünizm', 'Bölücülük' ve bir miktar da 'Gericilik'le mücadele eden MGK teşkilatı, Özal'ın iktidarından başlayarak evreler halinde gücünü kaybetti ve nihayet ortadan kaldırıldı. Stratejik analiz yapan, siyaset üstü kurumlar da yoktu. Sonraki yıllarda bunlar, yerden mantar gibi bitecek, konuya meraklı araştırma şirketi yöneticileri, eski öğretim üyeleri ve emekli generaller gibi çeşitli amatör unsurların öncülüğünde, dünyanın bütün açık istihbarat kaynaklarıyla, belki de örgütleriyle alışverişe girerek kakafonik bir yorum ve analiz karmaşası yaratacaktı. Fakat ilk anda, eksenden sapmayan, fakat müthiş iddialı bir hamle görüldü.

Hamle Özal'dan geldi: **Adriyatik'ten Çin Seddi'ne Büyük Türk Dünyası.** Tabii bu aşırı iddialı bir stratejiydi. Hatta bu neredeyse bir dünya hâkimiyeti stratejisiydi. Hikâye çok eskidir. Özal'ın 'Büyük Türk Dünyası' dediği coğrafi/stratejik alana ilişkin hâkimiyet teorilerini, Alman Karl Haushofer'in 1930'larda Nazi yayımlarının temelini oluşturacak **'kuşak teorisi'** kadar gerilerden alıp, Brzezinski ve Amerikan neo-Con'larına kadar izlemek mümkündür. Stratejinin esası gayet basittir: Avrasya'ya hâkim olan dünyaya hâkim olur.

Özal'ın bu kadar iddialı bir lafı nasıl telaffuz ettiğini bugünden bakınca anlamak zordur. Belki de, Yugoslavya'nın parçalandığı, Doğu Avrupa'nın çöktüğü, SSCB'nin dağıldığı koşullarda, ABD'nin bu geniş stratejik alana kısa süre içinde hâkim olacağını ve Türkiye'nin de, bölgenin doğuya uzanan bölümünün Türki olması hasebiyle burada önemli bir 'taşeron' rolü oynayabileceğini düşündü. Gerçekten de strateji, eksene sıkı sıkıya bağlı kalıyor, ABD'nin hâkimiyet alanına sadece 'Türki' bir unsur katıyordu. Türkiye, bu dönemde, Azerbaycan'dan hareketle Güney Kafkasya'ya ulaşmak, oradan Orta Asya'ya doğru bir iktisadi/siyasi nüfuz alanı oluşturmak için girişimlerde de bulundu, ancak bu strateji ülkenin iktisadi, askeri ve teknolojik gücüyle orantılı değildi. Ayrıca bu türden iddialı

çıkışlar derhal karşı tepki doğurdu. 'Türki' alan Çin'in Uygur Özerk Bölgesine kadar uzanıyordu. Netice olarak, Çin, Rusya, Kırgızistan, Tacikistan ve Kazakistan'ın 'Şanghay Beşlisi' adı altında stratejik bir ittifak kurmasıyla birlikte, Adriyatik'ten Çin Seddi'ne lafı gittikçe daha az duyuldu ve nihayet duyulmaz oldu.

Özal, hiç kuşkusuz dünya kapitalist sisteminin adamıydı ve haddini biliyordu; eksenden ayrılmadı ve dingili sağlam tuttu. Aynı şeyi Demirel ve Ecevit için de söylemek mümkündür. Hatta Demirel'in bu **'Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar' stratejisini, büyük petrol şirketleri lehine bizzat sabote ettiği, Türk istihbaratının kalkıştığı Azerbaycan darbesini Haydar Aliyev'e bizzat ihbar ettiği** söylenir. Ayrıca Demirel Türkiye'de komünistler için cadı kazanları kaynatılırken, SSCB'yle iktisadi işbirliği yapmak, Sovyet yatırımlarını kabul etmek, Aleksey Kosigin'i ağırlamak gibi diplomatik ustalıklar sergileyen ve bunları dingili eğmeden yapabilen biriydi.

Ecevit de başbakanlığı döneminde eksene bağlı kaldı. Fakat ABD'nin Irak'a girerek Türkiye'yle sınır komşusu olmasını kuşkuyla karşıladı ve araya mümkün olduğu kadar geniş bir mesafe koymaya çalıştı. Her ne kadar gençlik yıllarında Kissinger'in öğrencisi olmuşsa da, Kıbrıs Çıkarması sırasında ABD baskılarını bizzat yaşamış, Gladyo'nun gizli örgütlenmesini sezmiş bir siyaset adamıydı; üstelik İnönü'nün dış güçlere ilişkin temkinli tutumunu benimsemişti. ABD bölgeye askeri ve siyasi bakımlardan nüfuz ettikçe, Ecevit'in 'çekinirliği' arttı; eksenden ayrılmadı, dingili de kaydırmadı ama ABD'yle olan mesafeyi artırdı; hatta ABD'nin Türkiye'yi AB'ye doğru yöneltmesini bile kuşkuyla karşıladı ve belki de bu nedenle başbakanlığının son döneminde NATO'ya sıkıca bağlı generaller tarafından 'çürüğe' ayrılmak istendi.

İttihâd-ı İslâm

AKP, lideriyle birlikte hiç kuşkusuz bir ABD imalatı olarak Milli Görüş Hareketi'nin içinden doğdu ve 'ılımlı İslam' projesinin uygulayıcısı olarak eksene sıkıca bağlı kaldı. **2002 seçimlerinden sonra Türkiye, "Ben BOP'un Eşbaşkanıyım," diyerek ortalıkta dolaşan tuhaf bir başbakan gördü.** Bu gerçekten tuhaf bir durumdu. 'Morisson Süleyman' bile böylesine müstehcen laflar ederek halkın içinde dolaşmamıştı. Fakat kimse bunu yadırgamamıştı. Aslında Eşbaşkan, Özal'ın, Demirel'in, Ecevit'in, hatta Tansu Çiller'in bile dünya tecrübesine sahip değildi. Önceleri herkes kendisine verilen bu eşbaşkanlık rolünü yanlış anladığını ya da biraz abarttığını düşündü. **O sırada Condoleezza Rice, Ortadoğu'da 22 ülkenin haritasını değiştireceklerini alenen ilân etmişti.** Eşbaşkan adeta

özel şifrelerle konuşuyordu: **"BOP'un merkezi Diyarbakır olacak,"** sözleriyle neyi kastettiği anlaşılamadı mesela. O bir Eşbaşkan idi ve ABD'yle birlikte Ortadoğu'yu şekillendirmeye adaydı.

İlk başlarda her şey normaldi. Fakat 2004'ten itibaren dingilde hafif bir zorlanma başladı. Başbakan, İsrail'e karşı Batı'da terör örgütü olarak kabul edilen Hamas'ı desteklemeye başlamıştı. Bu destek, Davos'da yaşanan 'Van minüt' çıkışıyla krize dönüştü. Dingil başlıkta oynamaya başlamıştı.

Başbakan bunu neden yapıyordu? ABD'de seçimleri kazanan Demokratlar'ın ve Obama'nın Netanyahu hükümetine söz geçiremediği, bu hükümetin aşırı baskıcı ve cüretkâr siyasetlerini eleştirdiği açıktı. Bu şartlarda AKP, 'ılımlı İslam ülkesi' modeli olmanın yanı sıra, ABD nezdinde İsrail'in yerine getirdiği bölgesel işlevi üstlenmeye aday gibi göründü. Belirsiz bir 'ittihâd-ı İslâm' anlayışıyla, başta Filistin olmak üzere Ortadoğu'nun mazlum halklarına sahip çıkıyordu. Aslında bu noktada henüz sistematik bir stratejik konsept söz konusu değildi. **Yeni yaklaşım, daha ziyade bir 'dayılama' biçiminde, Kasımpaşa tarzında icra ediliyordu.** Etkisiz olduğu söylenemez. Türkiye'de halk Cuma namazlarını müteakiben yeşil 'Tevhid' bayrağı açıp nümayiş yapıyor, Ortadoğu ülkelerinin çarşılarında Türk bayrağının yanında Tayyip Erdoğan'ın fotoğrafları görülmüyordu. Türkiye'nin başbakanını Cemal Abdül Nasır'a benzeten yorumlar yapıldı. Başka sonuçlar da oldu: Kendi Müslüman Kardeşler Örgütü'yle başı belada olan Mısır başta olmak üzere bütün Ortadoğu hükümetleri, Türkiye'nin bu yeni İslami çehresini kuşkuyla karşıladı; İsrail hükümeti 'ya AKP devrilecek ya da biz' noktasına geldi ve Batı'da 'eksen kayması' tartışmaları başladı.

Ortadoğu'nun hassas siyasi coğrafyasının ortasına meçhul bir cisim düşmüş gibiydi. Marmara gemisi olayından sonra, İsrail'le köprüler iyice atıldı. Uluslararası meşruiyet kazanma konusunda AKP'ye çok şey borçlu olan Suriye bile Türkiye'nin gerginlik siyasetiyle araya bir mesafe koyma ihtiyacı hissetti. Esad, İspanya gezisinde, Türkiye'nin tutumu yüzünden İsrail'le barış ihtimalinin azaldığını, savaş ihtimalinin arttığını söylemek zorunda kaldı. Savaşçı bir söylemle barışın ve arabuluculuğun bağdaşmadığı görülmüyordu.

İşin tuhafı, AKP'nin Hamas'ı alenen desteklemesinin, özellikle Marmara gemisi olayından sonra Türkiye'de gayet normal karşılanmasıydı. İnsanlar, hatta olduğu kadarıyla sol çevreler ve örgütler bile, esas sorunun Hamas'ı İsrail'e karşı korumaktan çok, Filistin halkını Hamas zulmünden kurtarmak olduğunu düşünemedi ya da bunu söyleyemedi. Evet, Başbakan'ın da dediği gibi, Hamas seçimle işbaşına gelmişti. Yani ortada 'demokratik' bir yordam vardı. Fakat Hamas'ın seçimleri kazanır kazanmaz FKÖ bürolarını nasıl

bastığı, bu hareketin yöneticilerine sokak ortasında nasıl meydan dayağı çektiği, Gazze bölgesinde şeriat hükümleri uygulamaya başladığı, kendi halkının güvenliğini düşünmeden sürekli uyduruk Scud füzeleri fırlatarak İsrail'i tahrik edip, kendi çocuklarını dünya kamuoyunun ilgisini çekmek ve saflarını güçlendirmek için İsrail ordusunun şiddetli saldırılarına nasıl kurban ettiği göz ardı edildi.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu noktada henüz sistematik bir stratejik konsept yoktu; dingil biraz kaymış olmakla birlikte henüz sağlamdı. Konsept yeni dışişleri bakanıyla birlikte gelecekti.

Sempatik Bakan'ın kitabı

Yeni dışişleri bakanının iki önemli özelliği vardı. Birinci özelliği, 12 Eylül'ün Dışişleri Bakanı İler Türkmen'in de defalarca belirttiği gibi, 'aşırı sempatik' olmasıydı. Adam gerçekten de, değerli tiyatro oyuncusu, büyük komedyen, merhum Altan Erbulak'a, saçı, gülüşü, kırık bıyığı, hatta ses tonuyla tuhaf biçimde benziyordu. İkinci önemli özelliği, koltuğunun altında *Stratejik Derinlik* adında kalın bir jeostrateji kitabı taşımasıydı. Dışişleri mensupları göreve gelirken, kendilerini bağlayacak ve manevra alanlarını daraltacak bu türden yükleri genellikle taşımazlar ve teori geliştirme heveslerini emeklilik dönemlerine saklarlar. Fakat Ahmet Davutoğlu, akademik bir danışman statüsüyle işe başladığı ve bakan olana kadar Dışişleri Bakanlığı'yla doğrudan ilişkisi olmadığı için bu türden kaygılardan uzaktı. Kitabıyla geldi...

Peki kitapta ne yazıyordu? Kitap esas olarak Türkiye'nin jeopolitik açıdan bir merkez ülke olduğunu öne sürmekte ve özel bir jeostratejik eksen tanımı yapmaktadır. Cumhuriyet tarihi boyunca Türkiye ilk kez, Osmanlı İmparatorluğu'nun doğal (jeopolitik) mirasçısı sayılmakta ve bir **'Müslüman süper güç'** olarak İslam dünyasını birleştirme potansiyeli taşıdığı öne sürülmektedir. 'Komünizm'in çöküşünden sonra Rusya'nın kendi *'imperium'*una yönelmesi, eski imparatorluk topraklarına açılması gibi, Türkiye de Osmanlı İmparatorluğu'nun kadim bölgelerine açılmalıydı. Davutoğlu'na

göre, Türkiye'nin jeostratejik konumu, tarihsel derinliği, Boğazlar'a hâkimiyeti, Balkanlar, Ortadoğu, hatta Orta Asya'yla olan bağlantıları, bu yönde büyük bir imkân sağlıyordu. Türkiye Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra dış güçlerin Orta Avrupa'da kurdukları türden sıradan bir ulus-devlet değildi. Soğuk Savaş sona erdikten sonra, Türkiye'nin kendi bölgesinde merkezi bir güç olmaması için hiçbir sebep yoktu. Türkiye'nin "periferik olma şansı hiç yoktur, [bu ülke] AB'nin, NATO'nun ya da Asya'nın kenar ülkesi ('sideline') değildir," diyordu Davutoğlu. Türkiye "Balkanlar'ın, Ortadoğu'nun ve Kafkasya'nın dışmerkezi ('epicenter'), genelde Avrasya'nın merkezi, Akdeniz'den Pasifik'e kadar uzanan Rimland'in ortasında yer alan bölge" durumundaydı. Dolayısıyla, Türkiye tarihsel ve coğrafi avantajlarını kullanarak, Batı'yla olan ilişkilerini bölgesel çok yönlü ittifaklarla dengelemeli ve yeni bir güçler ilişkisi oluşturmalıydı.

Buradaki **'Rimland'** terimine dikkati çekmek lazım. Gerçekçi Amerikan dış siyaset ekolünün kurucularından, çevreleme/containment siyasetinin babası Nicholas John Spykman'ın geliştirdiği bu terim, II. Dünya Savaşı'ndan sonra ABD'nin Sovyetler Birliği'ni kuşatma siyasetinin temel kavramı olmuştur. Rimland'in önemi, demografik ağırlığından, doğal kaynaklarının zenginliğinden ve endüstriyel gücünden gelmektedir. Rimland'in ortasında yer alan bir ülke (Davutoğlu'na göre Türkiye) bu kaynaklardan yararlanmak, yanı sıra bu kaynakları savunmak (ya da askeri gücünü kullanarak bu kaynakları kullanmak) bakımından en avantajlı konumda bulunmaktadır. Kitapta belli belirsiz bir öncelikler sıralaması da vardır. **Osmanlı İmparatorluğu esas olarak güney ve batı ekseninde hareket etmişti, Davutoğlu'nun jeostratejisinde önceliğin güney yönünde olduğu ve bir tür 'İslam İttihadi' önerdiği anlaşılmaktadır.** ABD'li stratejiler, Davutoğlu bakan olduktan sonra bu kitabı tekrar tekrar okuyup hayretler içinde kalmış olmalı. Sanki Amerika'nın ünlü jeostratejileri, Amiral Alfred Mahan, Halford Mackinder ve John Spykman mezarlarından çıkıp Ahmet

Davutoğlu'yla yakın bir ilişki halinde, "Türkiye Osmanlı'nın imperium'una sahip çıkarak nasıl bir emperyalist ülke haline gelebilir?" diye kafa patlatmış ve sonunda ortaya işte bu 'derin strateji' çıkmıştır.

Aslında kitabın bir bütün olarak kendi içinde tutarlı ve mantıklı bir soyutlama olduğunu kabul etmemiz gerekir. Hipotetik olarak Türkiye kendisini elbette bir merkez ülke olarak görebilir. Dünya yuvarlak olduğu için herhangi bir ülkenin kendisini merkez ülke olarak görmesi ve kendi jeopolitiğinden hareketle ve ABD'nin tarihsel jeostrateji sözlüğünü kullanarak, hipotetik bir strateji geliştirmesi mümkündür. Ancak bu stratejinin reel imkânlarla desteklenmesi gerekir. Bu imkânlar, siyasi bağımsızlık, askeri ve endüstriyel teknoloji geliştirme imkânı, yetişmiş/egitimli bir nüfusa sahip olmak şeklinde özetlenebilir. Bunlara belki, doğal kaynakların varlığını ve bu kaynakları kendi imkânlarıyla işleme kapasitesini de eklemek gerekir. Bunlardan yoksun olan, dışa bağımlı, üstelik 30 yıldır topraklarının neredeyse yarısında *irredantist* (de olabilecek) gerillalarla mücadele eden bir ülkenin bu kadar derin bir strateji uygulama imkânı olamaz.

Ancak şunu kabul etmek durumundayız ki, Ahmet Davutoğlu'nun stratejik çözümlemesi, ABD emperyalizminin taşeronluğuna ya da 1970'lerin ikinci yarısında sosyalist solun hararetle tartıştığı alt-emperyalizm konseptlerine uyarlanma imkânı bir yana bırakılır ya da bu imkân göz ardı edilirse, mevcut eksenin tamamen dışında yer almakta, bambaşka bir eksen önermektedir. 'Eksen kayması' Davutoğlu'nun kitabında ifadesini tam olarak bulmaktadır.

Mekik diplomasisi

Stratejik Derinlik geleceğe yönelik bir temenni olarak kalırken, yeni Dışişleri Bakanı mevcut eksen doğrultusunda açılmaya koyuldu. Obama Türkiye'yi ziyaret ettiğinde dört istekte bulunmuştu: Ruhban Okulu'nu yeniden faaliyete geçirecek; Ermenistan sınırını açacak; Ermeni konusunda tarihimize yüzleşecek; ve Kürt açılımını gerçekleştirecektik.

Obama, hükümete kapalı kapılar ardında şöyle demiş olmalı: "Bizim **Turuncu Devrim** girişimlerimiz maalesef başarısızlıkla sonuçlandı; Ukraynalılar ve Gürcüler, Soros'un ve CIA'nın gayretlerine rağmen, Polonyalılar, Macarlar ve Romanyalılar gibi Amerikan tarzına ayak uyduramadılar; hatta Rusya paldır küldür Gürcistan'ın içlerine kadar tanklarını soktu; Çeçenler'de de mecal kalmadı; Özbekistan'da bir köprübaşı tutmuştuk, fakat Ruslar Kırgızları harekete geçirerek o köprü başını yıkıverdiler; Kafkasya ve Orta Asya stratejimiz çökmek üzere; bari siz Ermenistan'dan bir kapı açın, tarihinize yüzleşin de hiç olmazsa orayı Ruslar'a kapatıp, Kuzey Kafkasya'ya doğru

bir koridor açalım; bir de, biliyorsunuz, biz Kuzey Irak'tan bir kısım askerimizi çekiyoruz, Kuzey Irak yönetiminin aşağıdan ve batıdan Araplar, doğudan Farisiler, kuzeyden de sizler tarafından sıkıştırılıp ezilmesini istemiyoruz, zira malum petrol şirketlerimiz Kerkük'e yerleşmiş durumdadır, ayrıca orada askeri üslerimiz var, biz oradan ayrıldıktan sonra tam bir huzur istiyoruz ve bu huzuru PKK'yi MOAB bombalarıyla yok ederek sağlamamız Kürt yönetimi ve halkı açısından prestijimizi sarsar, siz de bir şey beceremiyorsunuz, bari onları affedin, dağdan iniversinler, nasıl olsa parlamentoda partileri var, kaynayıp giderler; **belki ileride Kuzey Irak Türkiye Kürdistan'ıyla federal bir yapı içinde birleşip Irak'tan koparak size bağlanır, petrolden de biraz nemalanırsınız; bütün bunların karşılığında, biz de şu AB'ye tam üyeliğiniz konusunda biraz bastıralım, hatta Annan Planı bir işe yaramadığına göre, Kıbrıs meselesinde de elinizi biraz güçlendirelim,**" vb.

Hükümet bunun üzerine derhal **'komşularla sıfır problem'** kampanyasını başlattı; bir Ortadoğu Kissinger'ı gibi mekik diplomasisi uygulayan Dışişleri Bakanı huduttan hududa koşarak vizeleri kaldırmaya, herkese kardeşlik ilan etmeye, Başbakan muazzam heyetlerle Yunanistan'a gidip bu ülkenin Bakanlar Kurulu toplantılarına katılmaya başladı ve **'Kürt Açılımı' (Milli Birlik, uhuvvet ve muhabbet projesi) ilan edildi. Kandil'deki PKK komutanları silahlarını bırakıp Danimarka'ya iltica edecekler, militanlar da aşağıya inip düz ovada siyaset yapacaklardı.**

Hükümet bütün cephelerde aynı anda harekete geçti ve bütün cephelerde aynı anda bozguna uğradı. Ermenistan'ı Rus etki alanından çekip alamadıkları gibi, Azerbaycan'ı Rus etki alanına doğru ittiler; Suriye zaten İsrail'e gerginlik siyasetini dehşetle izliyordu, bu sokulganlık karşısında iyice asabı bozuldu; Yunanlılar ise bu aşırı muhabbete bir anlam verememiş olmalılar. Bu arada "Biz güçlüyüz, arabuluruz," tavrı, İran'la yapılan nükleer takas anlaşmasına, bu anlaşma da tam bir fiyaskoya dönüştü. Hükümetin eli, Heybeliada Ruhban Okulu'nu açıp, ardından Patrik Hazretleri'nin ekümenik vasfını kabul ederek, Rusya'daki Ortodoks Kilisesi'ne alternatif bir İstanbul Patrikliği kurulmasına bir türlü gitmiyordu. (Ne olsa bir Milli Görüş damarı var derinlerde, seçimler de yaklaşıyor...)

Açılım ise müthiş bir saçılma dönüştü, aslında modern bir gerilla hareketi ve yüksek bir siyasi bilince ve esnekliğe sahip olan PKK, tasfiye edileceğini anladığı anda bütün gücüyle ve bir gerilla hareketi için görülmemiş derecede geniş bir coğrafyada saldırıya geçti. Bu kritik anda, Karayılan, "Ancak Birleşmiş Milletler gözetiminde silah bırakırız," diyerek müthiş bir siyasi atak yaptı. Seçimler yaklaşıyor ve hükümet stratejik derinlikte kulaç atmakta zorlanıyordu. Gaz vermekten başka çare

yoktu. Dışişleri Bakanı, Yahudiler'in kadim sözü "Seneye Kudüs'te" deyişini hatırlatan bir tarzda, **"Mescid-i Aksâ'da namaz kılacağız,"** falan diyerek ortalığı iyice germeye başladı. Hatta saçmalamaya başladı, fakat kimse yadırgamıyordu. Dünya tarihinde, **"Komşularımızla tam entegrasyon istiyoruz,"** diyen ikinci bir dışişleri bakanı var mıdır acaba?

Bu arada Hillary Clinton 'telefon diplomasisi'yle kendisini mütemadiyen arıyor, "İsrail'le arayı düzeltin, İran'a mesafeli olun; ne oldu Ermenistan sınırı, hani Ruhban Okulu?" diye tazyik yapıyordu.

Davutoğlu, Avrupa'nın otel odalarında İsraili bakanla gizlice görüşüyor, Ermenistan'ı el altından ikna etmeye çalışıyor, Suriye'yi cesaretlendirmek için sürekli Şam'a gidiyor, Barzani'ye 'ağbi' diye hitap edip yardım istiyor, Barzani ise "PKK'yi affedin," diyordu. Öcalan'la gizli müzakereler yürütülüyor, avukatları kendisinin, "Önümü açın ki PKK'yi iki günde bitireyim," dediğini duyuruyorlardı. Hiçbir yazıya ve yoruma tesadüfen yer vermeyen *The Economist*, **"Türkler ile Kürtler bir arada yaşamalı mı?"** gibi enteresan bir soruyu ortaya atıyordu.

Bu arada hükümet ABD ve NATO'nun asabını daha da bozacak stratejik bir hamleye hazırlanıyor, Rusya ve Ukrayna ile bir 'Karadeniz İttifakı'nın kurulması için müzakereler yapıyordu. Böyle bir ittifakın kurulması, üç ülkenin Karadeniz'de denetim kurması, dolayısıyla bu suların ABD'ye kapatılması anlamına geliyor. Oysa ABD'nin Avrasya stratejisi, hatta Afganistan'daki savaşın lojistik desteği ve İran'ın kuşatılması açısından Karadeniz çok önemli. Ayrıca Karadeniz, Kafkas petrolleri ve nakil hatları, Orta Asya'ya yakınlığı nedeniyle önümüzdeki yıllarda neredeyse Basra Körfezi kadar önem kazanacak. Rus askerleri Gürcistan'a girdiklerinde, ABD ve NATO donanması boğazlardan geçerek Karadeniz'e açılmak istemiş, fakat Rusya'yla karşı karşıya gelmek istemeyen Türkiye hükümeti bu girişimi engellemiştir. Aslında bu Karadeniz olayı yeni değildir. 1 Mart tezkeresi çevresinde yapılan müzakereler sırasında, ABD'nin Doğu Karadeniz kıyılarında üs istediği ve reddedildiği dünya başınında yer almıştı. 'Karadeniz İttifakı'nın kurulması, Türkiye'nin NATO içindeki konumunu zorlayacak gibi görünmektedir. Bu konuda esas direnişin hükümet çevrelerinden değil, TSK'dan geldiği

görülmektedir. Hükümet, kuşkusuz, İran'ın denizden kuşatılmasına yardımcı olmak, eşzamanlı olarak Rusya'yla karşı karşıya gelmek istemez. Fakat TSK'nın bu konuda, özellikle Montrö Sözleşmesi bağlamında, daha açık bir stratejik yaklaşım sergilediğini görüyoruz. Mesela, Genelkurmay'ın resmi yayın organlarından *Hava Kuvvetleri Komutanlığı Dergisi*'nin Ekim 2008 sayısında şu satırlara rastlıyoruz:

"Karadeniz sahillerine NATO donanma üssü kurulması konusu, ABD ile Romanya ve Bulgaristan arasında yapılan ikili anlaşmalarla ortaya çıkmıştır. Karadeniz'de Montrö Sözleşmesi'yle ters düşülen bir oluşuma destek vermemiz, bizi Montrö Sözleşmesi'nin uygulanmasıyla ilgili zor duruma düşürecektir. Bununla beraber, NATO'nun bölgede önemli bir üyesi olarak bu oluşumun karşısında olmamız, bizi ABD/ NATO ile karşı karşıya getirebilecektir. ABD, konuyu NATO nezdinde gündeme getirmiştir."

Yani burada iki tarafı sorunlu bir değnek söz konusudur. Eski Hava Kuvvetleri Komutanı ile Karadeniz ve Boğazlar'dan sorumlu Kuzey Deniz Saha Komutanı'nın ve özellikle çeşitli amirallerin, **'darbe yapacaklar, çocukları havaya uçuracaklar'** denilerek ikide bir tutuklanmalarının bu meseleyle bir ilgisi var mı, bilemiyoruz. Bilsek de, 'komplo teorisyeni' sayılmamak için bir şey diyemeyiz.

İSYANI..

Bu panoramik yazının bu noktasında bir toparlama yapmak gerekirse, Türkiye'nin dış siyaset ekseninin yerli yerinde durduğunu, ancak dingilinin kaydığını bir kez daha söylemek gerekir. **Türkiye, aynı eksende, fakat dağılmış biçimde, savrularak yol almakta ve eksene karşı duyarlılığı her geçen gün biraz daha artmaktadır.** AKP'nin Genel Başkanı, siyasi yolculuğunun başında şöyle demişti:

"Bize göre demokrasi amaç değil, ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Türkiye, kendisine din olarak Kemalizmi almış, başka hiçbir dine hayat hakkı tanımayarak [onu] kitlelere zorla dikte ettirmiştir. Oysa en üst belirleyici İslam'ın ilkeleridir. Her şey ona göre belirlenir" (*İkinci Cumhuriyet Tartışmaları*, der. Metin Sever, Can Dizdar, Başak Yayınları 1993). Aynı şekilde AKP'nin, Türkiye'nin Soğuk Savaş döneminin başından beri izlediği eksen de kendi hedefleri açısından bir araç olarak gördüğü anlaşılmaktadır. Buna göre, ABD ve 'ılımlı İslam' iktidarda kalmanın aracı, AB ise demokrat ve laik kamuoyunu avutma ve oyalama aracıdır. Daha pek çok araçtan söz etmek mümkündür; mesela **'Darbe Tehlikesi'**, TSK'nın ideolojik sert kabuğunu kırma, onun terfi sistemini ve

bir askeri güç olarak dengesini bozma, onu ele geçirme ve profesyonelleştirme aracı; Anayasa Değişiklikleri ise AKP'nin kendi hegemonyasını erkler ayrılığı

ilkesini ortadan kaldırarak yayma aracıdır.

Ancak **oportünizm ve demagoji marjinal bir siyasi akımı uygun konjonktürde merkeze ve iktidara taşısa da, orada kalmasını sağlayamaz. Bir 'yeni Osmanlı Devleti'**, bir **'Müslüman Süper Güç'** kurmak için eksenli araç olarak kullanmak, ancak bir noktaya kadar mümkün olabilir. Bununla birlikte, AKP'nin ülke içinde tam bir hegemonya kurmak için elinden geleni yaptığı, Davutoğlu'nun 'stratejik konsept'ini gerçekleştirmek için fırsat kolladığı, bu yolda dingili dağıtmasına rağmen, eksenden şimdilik kopmamaya çalıştığı açıkça görülmektedir.

Spekülasyon alanına girip, bundan sonra ne olabilir, diye soramaz mıyız? Çeşitli ihtimaller düşünülebilir. Eksen, dingili başka bir siyasi kimlik altında toplayabilir; ancak bu ihtimal zayıf görünmektedir; daha doğrusu, emperyalist bölgesel stratejinin zamanlama sorunları, bu tip uzun vadeli uygulamaları geçersiz kılabilir. Eksenin, 1961'den itibaren Türkiye'de uygulanan ulus-devlet modelini, bir an önce özerk, federatif bir yapıyla değiştirmek; ideolojiden tamamen arındırmak; ülkeyi siyasi, askeri ve iktisadi bakımdan bütünüyle kendisine bağımlı kılmak istediği görülmektedir. Bunun için, ikinci bir ihtimal olarak, mevcut parlamenter sistemin yerine, daha hızlı ve askeri çözümleri deneyebilir.

Üçüncü bir ihtimal, AKP'nin dağılmış olan dingili toparlaması, **'İslami Devrim'**ini tamamlaması, **Amerikan emperyalizminin bölgesel ve uluslararası taşeronu olarak alt-emperyalist bir Yeni Osmanlı devleti** kurmasıdır. Tabii bu bağlamda **'İSYAN' ihtimalini de dışlamamak gerekir; çünkü bu, ulusların, halkların ve ezilen sınıfların tarihsel belleğine hakaret olur.** Demokratik bir devrimle kurulacak yeni bir Kurucu Meclis, çoğulcu, özgürlükçü, laik ve sosyal bir yeni devletin anayasasını hazırlayabilir.

Son bir ihtimal daha var ki, bu da dingilin toparlanamayacak hale gelmesi ve eksenin çevresinde parçalanması halidir. Bu sonuncu durumda, kanlı bir iç savaşın ardından ortaya çıkacak tablo, biraz karikatürize edersek, şöyle olabilir:

Doğuda, Amerikan üsleriyle korunan, İsrail'e de muhtaç olduğu askeri/stratejik derinliği kazandıran, geniş bir 'Bağımsız Birleşik Kürdistan' devleti. Orta Anadolu'da, doğusuyla sürekli savaş halinde, birinde yıldız olan üç hilalli bayrağa sahip bir Türk Cumhuriyeti. Ve nihayet Batı'da, Ortodoks Patrikliği'nin ve Hilafet-i Osmaniyye'nin merkezi, çelik ve camdan yapılmış gökdelenleriyle Hong Kong ya da Dubai'yi andıran, Boğaz sularında 6. Filo'nun sürekli karakol kurduğu bir İstanbul'un uluslararası finans merkezi olduğu; **Akdeniz'e doğru turizm cennetleriyle kaplı, kerhaneleri ve kumarhaneleriyle ünlü, 'AB müktesebatı'nı sindirmiş, gerçekten demokratik ve huzur içinde, mavi bayrağındaki yıldızların arasında bir Ortodoks Haç ve modern bir Halife tuğrası olan, bambaşka bir ülke.**

"İnsan ne korkunç bir yaratık, her duruma alışabiliyor," demiş Dostoyevski...

Şalvarı şaltak, Eğeri kaltak OSMANLI

ŞU PEK SOYLU ZEVATIN TAKDİMİ...

Şehzade, Sultan, Beyzade, Hanım Sultan, Sultanzade... Adlarının önünde, arkasında, ortasında hanedan unvanı taşıyan, yüzlerinden gayet iyi yaşamış ve beslenmiş oldukları anlaşılan Osmanlı hanedanı torunları, gün geçmiyor ki gazetelerde boy gösterip soy ve soplalarının ne kadar hayırlı işler yaptığını ve sülalenin yaşadığı 'mağduriyetleri' anlatmasın. Diğer yandan bu vesile ile 'tebaa ve reayalarına' 'tarih bilinci' dersleri vererek, tarihimize barışmaları gerektiğini ve de 'Osmanlı ile Cumhuriyet arasında köprü' oluşturmak gibi ulvi bir vazifeye sahip olduklarını söylüyorlar. Ne kadar soylu insanlar! Aynen ecdatları gibi; memleket için atıyor soylu kalpleri!

Gazetelerde sık sık yer alan hanedan takımının üyeleri, soylarının, soplalarının ve ecdatlarının vatana hizmetlerini öve öve bitiremiyor. Soğuk bir kış gecesinde ceplerine konan sterlinciklerle kara trenlere bindirilip sürgüne yollanmalarını, Avrupa'daki malikânelerinde zorlu yaşamı, vatanlarından ayrı kalmanın hasretini, özellikle de ecdatlarına karşı gösterilen

vefasızlığı, kadir bilmezliği, **saray yavrusu evlerinde verdikleri soylu pozlar eşliğinde, üzgün ama 'asilce' anlatıyorlar.**

Saltanat ve daha sonra Hilafetin kaldırılmasıyla hanedan üyelerinin kimi kaçmış kimi de sürgün edilmiş. 1952

yılında, Demokrat Parti döneminde Sultan ve çocuklarına, 1974 yılında ise Şehzadelere ülkeye dönebilme yolu açılmış. Yurtdışında 'geçimini' sürdürmek zorunda kalanlar dışındaki 'memleket sevdalısı' hanedan üyeleri yurda dönmüş.

Bir dönem; saray yavrusu evlerinde, Bodrum ve Marmaris gibi tatil beldelerinde, kâh yurt içinde kâh yurt dışındaki 'Cemiyet-i Âli'de' vakıflardan gelen mangırlarla 'mazbut' yaşamlarını sürdüren bu Osmanlı çocukları, özellikle son dönem kıvılcımlandırılan Osmanlı aşkı ile siyaset cemiyetinde ve medyada Osmanlı ruhunu çağırma seanslarına iştirak ediyorlar.

Bu ruh çağırma seanslarına fon müziği çalan Mehter Takımı da, tesadüftür ki, yine 1952 yılında yeniden kuruluyor. Böylelikle, 'Dört yüz aslından bu vatan, kaldı bize yadigâr / Terk edersek lanet etmez mi bize Perverdigar / İleri, ileri, haydi ileri / Alalım düşmandan eski yerleri' gibi marşlar, 1950 yılında Kore'ye gönderilen gencecik delikanlıların 'şehit' olarak vatan toprağına dönüşlerine hazır ediyor. Dünyanın diğer ucundaki komünistlere karşı, ecdatlarının savaştığı ruhu ile cenk etsin diye asker gönderen iktidar, soğuk savaş yıllarında emperyalistlerin derin muhabbetine bedeli mukabilinde mazhar oluyor! Aynı zamanda ülkedeki komünistlerle Osmanlı'nın 'cihat' ve 'gaza' ruhuyla mücadele ediyor!

BU SARAYLAR EVİNİZSE, KUYUCU KİM İDİ?..

Osmanlı Hanedan üyelerinin hemen hepsi, sülalesinin görmüş olduğu 'zulüm'lerden dolayı oldukça kırılgan ve üzüntülü. Ancak bir o kadar da, özellikle son dönemlerde, iktidar ve zevatı tarafından verilen 'sosyal iade-i itibar'dan son derece mesut ve bahtiyarlar.

Saray yavrusu evlerine kabul eyledikleri muhabirlere şöyle beyanatlar veriyorlar; "Ailemizin genç üyeleri saray çevresinden ve etiketinden uzakta yetiştiler... Bu devlet ve milleti 600 yıl boyunca şan ve satvetle temsil eden ailemizin soyadını gururla taşıyoruz... Dedelerimiz bu ülke için hep güzel işler yapmışlar... Ülkeye ilk geldiğimizde itibar görmemiştik ama şimdi görüyoruz... Müzelere gidip kendimizi tanıttık para almıyorlar bizden. Neden para verelim ki; oralar bir zamanlar bizim evimiz değil miydi?.. Yurtdışında iken Türklüğü bütün soylu çevrelere üstünlükle temsil ettik... Şu kadar dil biliyoruz... Bu kadar da eğitimimiz var... Dedemlere yakın olalım diye Saray'ı gören bir ev aldık..."

Osmanlı Hanedanı torunları vefat edince, neredeyse devlet törenini andıran törenlerle defnediliyor artık. Vefat edenlerin soylu naaşlarını ayrı bir ihtimam, derin bir üzüntü ve onulmaz bir kederle taşıyor Osmanlı âşıkları ve evlatları. Taziyelerde soylu gözyaşları akıtarak, eski tebaalarına 'tarihle barışmak

gerektiğini' buyuruyor hanedan üyeleri.

Günümüzdeki hanedan üyelerinin şeceresini çıkartıyorlar. Şu kadar şehzade, bu kadar beyzade şu kadar da sultanız diyorlar. Bir vakıf altında örgütlenip hanedan ailelerini toparlamak ve onlara Türk kimliğini ve kültürünü tanıtmak, öğretmek isterlermiş. Çünkü yıllar yılı sürgün koşullarında çile çeken saray efradı çocukları bu toprağın kültürüyle değil, maalesef ecnebi kültürle büyümüşler! **Kardeşlerini boğdurtan padişah torunlarının şimdilerde bir araya gelip kardeş kardeş vakıf kurmaları hoş tabii; Allah bu saadeti bozmasın!**

Ancak Türk kimlik ve kültürünü öğrenmeleri konusunda hayrete şayan ısrar ve iştahları karşısında insan düşünüyor haliyle. 'Şeriat namusunu parçalayan müfritlerin ortadan kaldırılması' için Kuyucu Murat Paşa tarafından boyunları tek tek vurdurularak, açılan kuyulara atılan yüz binlerce Türkmen, mezarlarında Türk kimlik ve kültürleriyle kaç kere dönmüşlerdir, bilemiyoruz!

Üstelik ne dilleri, ne örfleri, ne yöneticileri, ne çekirdek ordusu, ne anneleri, ne ananeleri, ne müzikleri Türk olmayan, saraylarından içeriye Türk tulum bacı dahi sokmayan Osmanlı'nın şimdilerde Türk aşığı kesilmesi Cumhuriyet kurumlarıyla olan sıkı fıkı ilişkilerden olsa gerek!

Zalim Osmanlı, kendine itaat etmeyenleri vahşice işkence ederek öldürüyordu...

İşin daha tuhaf tarafı da, şimdilerde Türk kimliği ve kültürüne âşık devşirme Osmanlı cenazelerinin, yüz binlerce

Türkmen'in acımasızca katlinden sorumlu Kuyucu Murat Paşa'nın şerefine inşa edilen camilerden kaldırılmasıdır.

CENAZE VE TAZİYE...

Cenazelerine, başbakan, bakanlar, 'ileri gelenler' ve geriden gelen sarıklı ve rahman sakallı tarikat üyeleri cübbeleriyle katılıyor. İl müftüsü cenaze namazı kıldırırken engin tarih bilgisiyile, Osmanlı döneminde ülke şartlarında büyük acılar yaşandığını, bazı hanedan üyelerinin gurbette hayatlarını sürdürmek zorunda kaldıklarını terennüm ederek, "Bugün kendi vatanlarında cenaze namazlarının kılınması onlara nasip oldu," diyor. **Belediye'nin özel olarak tahsis ettiği Osmanlı köşklerinde taziyeler kabul ediliyor.** Ölen 'şehzade', padişah dedesinin mezarının yanı başına, hükümetin verdiği özel izinle defnediliyor.

İktidarın Osmanlı Hanedanına ilgisi sadece cenazelerle sınırlı değil. Atalarının besili gen ve yüklü miraslarını alarak neredeyse yüz yaşına kadar yaşayan hanedan üyeleri, hastalanınca ambülâns uçaklarla hastanelere taşınıyor. Başbakan her gün şehzadenin sağlık durumuyla ilgili rapor alıyor; sağlık bakanı da başhekimi her

gün arayıp bilgi alıyor. Hanedan üyeleri iktidarın topyekûn alâkasına mazhar oluyor. TRT, *Son Osmanlı Sürgünleri* diye

belgesel yapıyor ve dokuz ülkede yüz küsur hanedan mensubuylar görüşüyor. Böylece, Osmanlı Hanedanının acılarına ortak

olmamızı sağlıyor! Yetinmeyip, belgesel tanıtımı için Hanedan üyelerini Dolmabahçe Sarayı'nda ağırlıyor. Saray merdivenlerine dizilip hatıra resmi çektiren

Şehzadeler, Beyzadeler, Sultan hanımlar kıymet ve kadirlerinin anlaşılmasından dolayı son derece memnun poz veriyor.

İmparatorluk ailesinden geliyor olmanın ayrıcalıklı bir statüyü gerektirdiği, soyluluk gibi tarih paçavrası bir anlayışın sürdürücüsü olma iddiasıyla kendilerinden menkul asilliği siyasi cemiyet ortamlarında sürdürme isteği, kuşkusuz Osmanlı özlemini depreştiren günün politik zemininin ürünü. Bu komedi, tarih bilincinin çarpıtılmasından beslenirken, asıl gıdasını da emperyalizme ve iç sömürüye düşünsel yataklık sağlamaya çalışan Yeni Osmanlıcılıktan alıyor.

Asilzadeleri saray manzaralı evlerinde, şehzadeliği düşleriyle baş başa bırakıp biz tarihe göz atalım...

BELLETELİLEN TARİH...

Osmanlıcılık, 1950'li yıllardan bugüne toplumsal dokumuzun içine özenle şırınga ediliyor. Özellikle son yıllarda Osmanlı'ya dair her şey hayranlık duyulması bir marifetmiş gibi önümüze atılıyor.

Bu tahrifin en önemli payandaları ise din ve milliyetçilik. **Osmanlı tarihi, toplumsal yaşayışın hemen her katmanında, din ve milliyetçilik ayakları üzerinde yüceltiliyor.** Tarihsel olaylar, gelişmeler, ilişkiler nesnel gerçeklikle değil, öznel kabullerle ele alınarak dönemin siyasal gereklerine uygun servis ediliyor.

Kahramanlık, savaşçılık, biat, işgalcilik, güce tapınma, âleme nizam verme, başka inançları aşağılama, kendinden olmayandan nefret etme ve düşmanlık besleme, başkalarının hak ve özgürlüklerine saygısızlık ve taciz, ulu-l emre itaat, iktidarın kutsanması, her şeyin kendi hakkı olduğuna inanılması... gibi 'değerlerin' toplumsal yapı içerisinde örülmesidir 'tarih' diye belletilen şey.

Bir örnek: Kayseri şehri içindeki surlarda bir film ekibi belgesel çekiyor. Kimi bölümleri kurmaca olan bu belgeselin bir bölümünde, üzerinde haç bulunan bayraklar surlara dikiliyor ve yanına haçlı askeri gibi giydirilmiş figüranlar yerleştiriliyor. Sen misin bunu yapan! Yoldan geçenler tepki gösteriyor: "Bu haçlı bayrağının surlarda ne işi var lan!" diye kükreyen güruh nerdeyse film çeken ekibi linç edecek. "Ya amca, day! Tarihi anlatan bir belgesel çekiyoruz. Bunlar film icabı," dense de, nafile. O haçlı bayrağı oradan incek!... Trajik komik kelimesi yetersiz kalıyor.

"Filistinliler ve Araplar, İngilizlerle bir olup bizi arkadan hançerlemişlerdi.

Ama şimdi biz onların yanındayız, yaa!" şeklindeki fikir fakirliği bu tarih belletmeleriyle inşa edildi. Birinci Paylaşım Savaşı'nın hemen öncesinde, Osmanlı'nın Alman İmparatorluğu'ndan borç aldığı yüzde 6 faizli 5 milyon Osmanlı lirası karşılığında emperyalist blokta yer alarak 'cihad' ilan ettiğinden söz edilmez. (Cihad-ı Ekber'i hazırlayan kurulda Said-i Nursi'nin bulunduğunu belirtelim.)

Keza İngilizlerin de armut toplamayıp, bu emperyalistler arası çekişmeler yangınında İslam'ın Vahhabi mezhebine mensup şeyhlerini örgütleyerek, Alman-

Osmanlı ittifakına karşı İngiliz-Arap ittifakını oluşturduğu da tartışma konusu yapılmaz. Osmanlı Sarayı'nın ve Arap şeyhlerinin emperyalist ittifaklara girip, yüz binlerce insanın katline neden oldukları, ya lüzumsuz ya da önemsiz bir teferruattır; bizi arkadan hançerlediler ya, işte o kadar!

Osmanlı Sarayı debdebe içinde yaşıyorken, Sarıkamış'ta, salakça askeri kararlar sonucu, üzerlerinde yazlık elbiselerle donarak ölen gencecik delikanlılara neden kışlık elbise verilmediğini sorgulamıyor eski ve de yeni Osmanlı. Her yıl yapılan anma törenlerinde ölen askerlere giyaplarında şirinlik yapıyor. "Vatan için, memleket için öldüler," deniliyor. Hayır! O delikanlılar üç beş imparatorluğun, onların sülalelerinin, Avrupalı yeni yetme kapitalizmin, elinde kalan üç beş işgal toprağını egemenliğinin bekası için elinde tutmaya çalışırken, kâh İngiliz, kâh Fransız, kâh Alman emperyalistlerle ha bire işbirliği yapan Osmanlı Sarayı'nın çıkar hesapları yüzünden öldüler!

'MIŞ'LI VE 'MIŞ'LI TARİH...

Egemenler hiçbir konuda sakınmadıkları yalanlarını tarih konusunda da sakınmazlar. Onların anlattığı ve bellettiği tarih koca bir yalandır. Tarihi 'olmuş' olaylar' tefrikası olarak din ve ırkçılık ayakları üzerine oturup, tarih adı ile servis ederler. Haklarını yemeyelim bu işi çok iyi yapıyorlar.

Dincilik ve ırkçılığın toplumun her kesimine özenle şırınga edilmesinin etkilerinin şiddetle hissedildiği bu dönemde, tarihin bu iki ayak üzerinden hem destek alan hem de destek veren olarak kullanıldığı görülür.

'Yalandan kimse ölmemiş!' düsturunu dümen yapan egemenlerin en rahat yalan attıkları alan tarihtir. Eğip, büküp, bozup önümüze atıyorlar tarihi gerçekleri. Ecdadın ve ne olursa olsun yaptıklarının kutsanması, emperyalist ve işbirlikçilerinin tezgâhlarında özenle dokunuyor.

Bu tarih belletmelerine kendileri de inanıyor galiba. Örneğin, İstanbul'un işgali -Pardon Fethi- mûsamerelerinde yüksek zevat da gözyaşı döküyor. Kendi tarih

uydurmalarına inanmıyorlarsa, **protokol tribününde gizli gizli birbirlerinin popolarını çimdikleyerek acıdan ağlıyor olmalı.**

Üstün ırk olduğumuz masalları uydurulmuş tarihten özenle besleniyor. **Cengâver, kahraman, savaşçı olduğumuz masallarıyla yazılıyor tarih.** Kırıp dökme konusundaki becerinin yiğitlik olarak tanımlandığı, korkusuzluk ve savaşçılığın asli karakterimiz olduğu atıp tutuluyor.

Tarihi 'miş' ve 'miş' ekleriyle tahrif ederek belleten egemen anlayış, kendinden yana bir toplumsal algı üretiyor. 'Mış' gibi gösterilen tarih, gerçekleştiği gibi değil olması istenilen kalıba dökülüyor; etik ve bilimsellikten uzak tarih yazıcılığı yer ediyor. Tarihi olguların sahip olunan ideoloji ile değerlendirilmesi ideolojik tartışma olarak kabul edilebilir. **Ancak tarihi olay diye, olmayan bir şeyin olmuş gibi anlatılması, olanın da olmamış olarak kabul edilmesi en hafif tabirle ahlaki düşkünlüktür.**

HANGİ PENCERE?..

Ülkemizdeki ırkçının işi bir hayli zor! Osmanlılar tarafından yapılan Türkmen kıyımlarını ya da Peygamber'in Türkler hakkındaki hadisi gizlenebilecek bir gerçek değil. Hadi, o hadise 'zayıf hadis' desinler; **Ya bu coğrafyada öldürülen yüz binlerce Türkmen'in oluk oluk akan kanlarını nereye gizleyecekler?!** Osmanlı ecdadını yücelten ırkçıların işini zorlaştıran diğer bir konu ise Osmanlı Hanedanlığının ta kendisidir. Çünkü bu hanedan Türk değil tekmil devşirme. **Enderun'un kapısından içeriye bir Türk dahi girememişken,** Osmanlı'yı Türk imparatorluğu olarak bilmeleri ve kronik ısrarları tarihin değil psikolojinin konusu olmalı. (Fotoğrafa bir göz atın lütfen. 'Şehzade' Osman Selahaddin Osmanoglu, İngiliz damatları, sapsarı hanedan torunlarıyla ne kadar da 'Türk' görünüyor, değil mi?) Şeriatçılar açısından da Osmanlı seviciliği tutarsız yanlar içeriyor. İslam'ın yüzü dini haline getirilme emrine uygun

olarak Osmanlı'nın cihan imparatorluğu kurduğunu söylüyorlar. Müslüman ülkelerle yapılan savaşların Hristiyan ülkelerle yapılandan daha fazla olduğu; halifeliğin zor, cebir ve işgal ile gasp edilip halifeliği elinden kılıçla alınan Halife'nin Yedikule zindanına hapsedildiği; işgal (Fetih) ganimetlerinin İslam geleneklerine göre değil, Padişah'ın ve saray efradının

paylaşacağı hale getirildiği; **Alevilerin 'zındık' ilan edilip öldürülmeleri vacip ve mallarının helal sayılmalarını sağlayan fetvalar yazıldığı...** gibi Osmanlı gerçeklerini görmezden geliyorlar. Osmanlı hükümdarlığını İslam'ın biricik uygulaması olduğunu söylerlerken yukarıda sözü edilenler hatırlatılınca, "Evet ama böyle gerekiyordu; başka türlü nasıl cihan

imparatorluğu olunur?" diyerek, mehteran musikisi eşliğinde kıvırtıyorlar.

Unvanları ne yazık ki profesör olan, ya da Harem'de seks üzerine ilmi araştırmalar yaparak Osmanlı uzmanlığını kanıtlamış köşe yazarları da Osmanlı'yı yüceltme yarışında. **Osmanlı'da mutfak, Osmanlı'da kılık kıyafet, Osmanlı'da tırı, Osmanlı'da vın kitapları binlerce basılıyor.** 'Haşmetli' Osmanlı tarihi magazinleştirilerek 'matah' bir örnek haline sokuluyor. Kimse **Baba İshak'tan, Pir Sultan Abdal'dan, Bedrettin'den, Kızıroğlu'dan, Köroğlu'ndan, Karacaoğlu'dan, Dadaloğlu'ndan** söz etmiyor; **tarihe sarayın pencerelerinden bakılıyor.**

Osmanlı tarihine, **nâr-ı ateşte pişirilen sülünlerin lüpetildiği sarayların** pencerelerinden değil de, onlarca vergi ve kıyımlarla ümüğü sıkılan halkların tarumar evlerinin pencerelerinden bakarsak ne görülüyor, biz ona bakalım...

KAFİR VE MÜLHİT...

Öncelikle, Osmanlı despotik askeri bir imparatorluk. Halkların tebaa ve reaya yapımları üzerinden varlığını tesis etti. Türkmen bir beylikten doğdu ve giderek Türkmenlik kültürünü dışlayan; saray kastını Acem, Arap, Sünni geleneklerle donatarak, yönetici güruhu (Kapıkulu) ve esas askeri gücünü (Yeniçeri), işgal ettiği topraklardan esir olarak aldığı Hristiyan çocuklardan oluşturdu.

İşgal ettiği coğrafyalardan on binlerce çocuğu zorla ailelerinden kopardı Osmanlı.

İşgal ile girilen topraklarda, halkların üretimlerine el koyarak elde edilen gelirler, Osmanlı ekonomisini 16. Yüzyıl'a kadar ayakta tuttu. Ancak 16.Yüzyıl'dan sonra bu 'dış talan' gelirlerinin giderek azalması, seferlerin maliyetini dahi karşılamaması, saray ve zevatinin lüks harcamalarıyla birleşince ekonomik buhran kaçınılmaz oldu. Ekonomik darboğazdan tımar sistemini özelleştirerek (iltizam), yeni seferler düzenleyip yeni dış talan kaynakları arayarak ve Anadolu halklarına yeni vergiler yükleyerek kurtulmaya çalıştı Osmanlı.

Özellikle 16. Yüzyıl'dan itibaren Anadolu topraklarında isyan ve ayaklanmalar başladı. Egemenliğini siyasal, ekonomik ve sosyal her alanda tesis etmeye çalışan Osmanlı İmparatorluğu'nun Anadolu halklarına

yönelik kıyım ve asimilasyonu, ekonomik darboğazla giderek hız kazandı. Türkmen ve Alevi Türkmen halklara karşı uyguladığı baskı politikalarıyla onlarca yıl sürecekt isyanlar ve katliamlar, Anadolu tarihinin künyesini yazdı. Bu Osmanlı ruhu yüzyıllar sonra bile Anadolu'daki birçok katliamda kendini gösterdi.

Devlet dini olarak egemenlik karakterine uygun Sünniliği seçen Osmanlı, Aleviliği 'kâfir' ve 'mülhit' ilan eden fetvaları yazdırdı ulema takımına. **'Katli vacip'** fetvasıyla, vergilerden ve savaşlardan belı büküldüğü için başkaldıran **on binlerce Alevi katledildi ve mallarına el konuldu.**

Gayri Müslimler, topraklarını işgal eden Osmanlı'ya verdikleri kelle vergisi ile ikinci sınıf vatandaş olma 'hakkını' elde ederek, inançlarından ötürü bedeli mukabilinde 'zulme' uğramazlarken (Osmanlı hoşgörüsü!), Heterodoks inançlara sahip Anadolu halkları Sünnileştirilmeye çalışılarak, inançlarından dolayı katliamlara uğruyordu. Bu katliamların, dış talan gelirlerinin azalması ve özelleştirmelerle beraber artan yeni vergiler sürecine denk düşmesi, milliyet ve inanç temelinde görünen saldırıların belirleyici yanının ekonomik buhran olduğunun göstergesiydi.

YEMEDE ORTAK OSMANLI...

BUGÜN BİZDEN VATAN RAZI OLACAK NEFER ŞEHİT, ORDU GAZİ OLACAK

Varlığını tahkim için sosyal ve ekonomik alanda kendisinden başka hiçbir dinamiğe tahammülü olmayan Osmanlı'nın, dış talan gelirlerinin azalmasıyla yapacağı tek şey iç talanı ve sefer sayılarını artırarak yeni dış talan geliri edinmektir. Osmanlı İmparatorluğu için sonun başlangıcıydı bu dönemler. Dünya nizamı sağlama adına işgaller ile ekonomik değerlere el koymanın dışında başkaca ekonomik değer üretemeyen imparatorluk, ekonomik ve toplumsal evrimin önünü tıkayarak her anlamda geriliği tesis etti.

Osmanlı imparatorluğu için, 16. Yüzyıl'a kadar inişli çıkışlı görece bir adaletten söz edilmesi mümkündür. Dış talan ve iç gelirlerin ekonomik bir dengeyi sağladığı 'donukluk' sürecinde kimi ülkelere kıyasla bir 'iyilik' sürecinden söz edilebilir. Saldırarak işgal edilen toprakların birikimlerine el koyma ile sağlanan **'zoraki toplumsal huzur'u,** Osmanlı'nın 'zaman ve mekân ötesi adalet sağlayan dâhiliği' olarak tanımlamak ve model olarak bugüne taşımak, bilimsel ve etik yoksunluğu içermektedir. Bununla beraber, geleceğinden umudunu kesen yığınları geçmişin uydurulmuş 'ihtişamı' ile oyalayarak,

emperyalistlerin ve işbirlikçilerin politikalarına rıza ve onay gösterilmesi amaçlanmaktadır.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin, mehteran takımı eşliğindeki ayak oyunları ile halkların üzerinde tepinmek istemelerinden başka bir şey değildir 'Yeni Osmanlıcılık'.

İkinci Paylaşım Savaşı'ndan sonra emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından, komünizmle mücadele cephesinin tahkimi için sefere çıkarıldı 'Yeni Yeniçeriler'. Şimdilerde ise, **yaşanan ekonomik kriz ve Kürt sorunu açmazlarına karşı 'milli birliği sağlamak' için ve emperyalizmin bölge düzeni adına, Ortadoğu coğrafyasına 'Osmanlı Nizamı' kazandırmak için sefere çıkarılıyor 'En Yeni Yeniçeriler'.**

Halkların künyelerine yazılı gerçek tarih, emperyalist talan ve yalanın ardına ne kadar gizlenebilir ki?

Demiş bir kere Anadolu halkı, **"Şalvarı Şaltak Osmanlı / Eğeri kaltak Osmanlı / Ekende yok biçende yok / Yemede Ortak Osmanlı..."**

Demiş mi? Demiş!..

Bir daha der mi? Der mi der!..

Anayasa referandumunda tavrımız: RED

Nasreddin Hoca'nın kazan hikayesi malumunuz; komşudan alınan kazan ilkinde 'doğurdu' denilerek küçük bir tencereyle geri verilir, ama ikincisinde kazan ölür. Bizdeki haller de pek farklı değil, ne vakit birisi bize, "Sizin kazan doğurdu," deyip

bir şey vermeye kalksa, hikayenin sonunu bile bile, **küçük mülkiyetçi açgözlülüğümüzle** üzerine atıyoruz. Artık kullanılamayacak durumda olan bir tencereyi alıp kazanı kaybetmeye razı oluyoruz. Şimdi kalkıp karşımıza çıkardıkları 'anayasa değişikliği' meselesi de

bundan farklı değil. Kazana el koymak için planlı şekilde önümüze sürülen bir delik tencere var ve ne yazık ki, küçük ve oldukça bencil çıkarlar dünyamız, almaya alışık olmayan ve verilince gözü dönen algımızla tencereyi e'ye götürmeye hazırlanıyoruz...

TENCEREDE NE VAR?

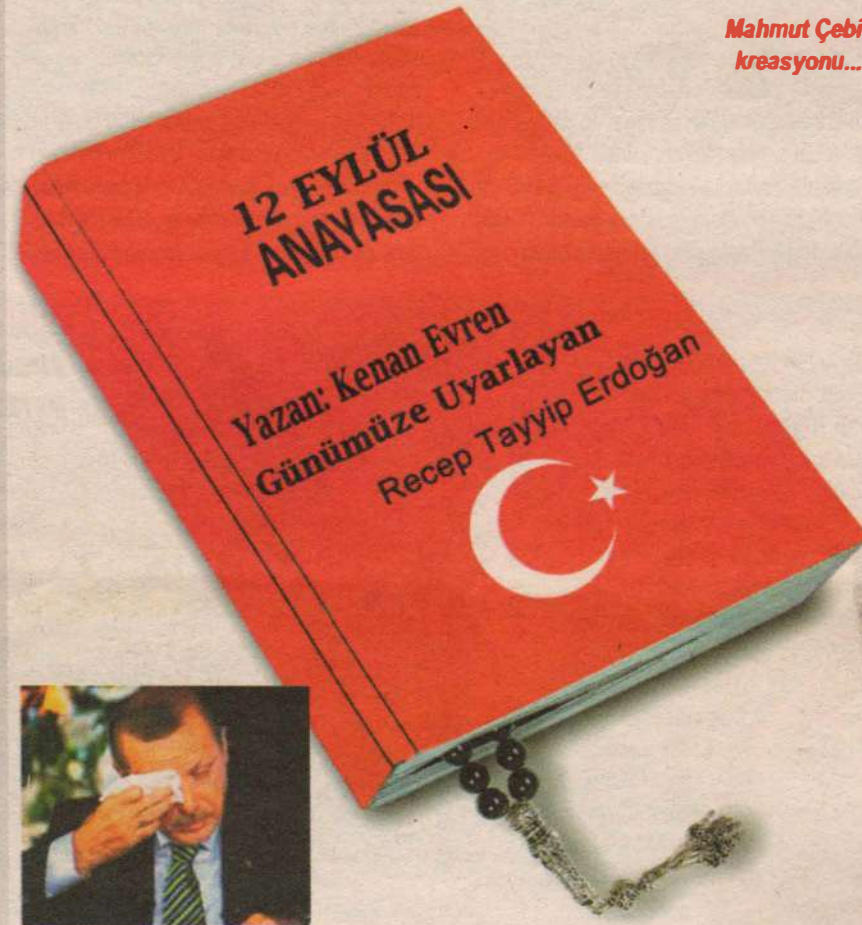
Tencerede bir şey yok, kimse heyecanlanmasın. Dibi delik, kulpu yamuk, kalayı gitmiş ama bunun da zaten herkes farkında. Tencere karşısında dibi düşenlerin ve tencereyi vermek için can atırların tutumları da bunun dolaysız bir göstergesi. Eğer bu paketin içinde sınırlı bir iyi niyet olsaydı, kakalamak için bunca dalavere çevirmeye ihtiyaç duyarlar mıydı sizce? Adı üstünde paket! İçinde **demokratikleşme vaadiyle sunulan maddelerle diktatörlüğün güçlenmesi için konulan maddelerin birlikte karşımıza çıkarıldığı şeyin argodaki 'paket'ten bir farkı olabilir mi?** Hatırladığımız kadarıyla ahududu şurubu ve kurbağa bacağının yan yana gelebileceği tek yer **cadı kazanı** ve şekerlerle kaplı kulübenin içinden çıkabilecek tek şey de cadının kendisidir.

Oysa gerçek dünya, ne yazık ki çok daha maddidir. Ve anayasal düzenlemelerin gerisinde çok zaman daha ciddi değişim süreçleri bulunmaktadır. Türkiye'nin 10-12 yıldır emperyalizmle bağlarını yeni bir düzlemde kuruşu, belli noktalarda tahkim edişi, bunu kalıcı anlaşmalarla düzenleyişi önündeki hukuki engelleri temizleyebilmek için bir adım atmaya girişmiştir. Daha yıllar önce imzalanan, MAI, MIGA, 'Tahkim' ve temel hizmet sektörlerinin kamusal olmaktan çıkmasının altyapısı olan GATS ve elbette yabancı şirketlerin mülk edinmelerini konu alan diğer anlaşmaların imzalandıkları tarihten bu yana zaman zaman hukuki engellerle karşılaştıklarını biliyoruz.

Örneğin **maden sektöründeki özelleştirmeler ve esas olarak da Etibank ihalesi, Anayasa ve diğer kanunlar dolayısıyla istenildiği kadar kolay halledilemedi ve hatta hâlâ başarıları ağırtıyor.** Uluslararası sermayeyi korumak için imzalanmış Tahkim anlaşması ulusal yasaların Anayasa üzerindeki üstünlükleri dolayısıyla istenildiği oranda verimli değil.

Peki, bu sorun 'paket'te nasıl ele alınıyor? Gayet basit... Uluslararası yargı ve anlaşmaların yerli hukuk karşısındaki üstünlüğü güvence altına alınarak!..

Bunu karşımıza geçip '**bizden daha demokratik Avrupa'nın hukuk normlarına geçiş**' olarak anlatmaya çalışanlar da var. ILO'nun (Dünya Çalışma

Mahmut Çebi
kreatif...

Örgütü) normlarının ve kararlarının uygulanacağı müjdesi verenler de... Küçük bir hatırlatma yapalım, 2002'de 'iş güvencesi yasası' çıktığında bunu savunan arkadaşlara: Madem sendikalı olmak işten çıkarılma gerekçesi değildir, neden 8 yıldır süren işçi direnişlerinin neredeyse yüzde 80'i hâlâ sendikal gerekçelerle işten çıkarılan işçiler tarafından örgütleniyor? Ve madem bu değişiklikteki amaç sadece daha demokratik, daha adil bir yargı sistemidir, neden emperyalist kurumlarla girilen anlaşmalar paketin kapsamı dışında bırakılmıyor? Yağma ve ticarileştirmenin önündeki sınırlı hukuki engelleri de kaldırmak için attıkları adımda göz boyayıcı bir hamle yapıyorlar. **Biz buradaki rüşveti alıp göz göre göre talana izin vermemeyi seçiyoruz, o yüzden 'HAYIR' diyeceğiz.**

Bir anda demokratiklikleri doruklarda dolaşmaya başlayan AKP'nin bu paketle güttüğü diğer amaç da malumunuz. Yargı üzerindeki denetimlerini artırmak, bu alanda

bir şekilde hâlâ kendilerine bağlanmamış ve yer yer engel teşkil eden güçleri temizlemek. Esasen bu durum düzen partilerinin itirazlarının da asıl gerekçesini oluşturuyor. Sadece burjuva sınıfın bir kesiminin çıkarları için değil, ama bununla birlikte bizzat kendi koltukları için de telaşa kapılmaları, AKP'nin (Cumhuriyet dönemi CHP'si sayılmazsa) gelmiş geçmiş en güçlü, en yaygın ve en örgütlü iktidar partisi haline gelmesinin önünde gövdelerini siper etmeye çalışmaları bundandır. Bu haliyle bu sorun bizim ilimiz pek de fazla çekmezdi, daha evvel söylediğimiz gibi, "Yiyin birbirinizi!" der geçerdik. Fakat işin bir başka yanı da bu güçlü ve örgütlü iktidarın her adımını sadece burjuva muhalefetine değil, emekçilere karşı da elini güçlendirmesi anlamına geliyor oluşu.

Polis teşkilatının tümüyle cemaatleştirildiğinden yakının bir CHPli, MHPLi, DP'li için bu durum, o alandaki çıkar ve ayrıcalıklarını yitirmekten ibarettir.

Bir başka güncel tartışmada olduğu gibi bıyıkların biçimiyle ilgilidir. Ancak örneğin **TEKEL işçileri, bu adımın bambaşka anlamları olduğunu da öğrenmiş durumda. Sırf arabayı hızlı kullandı diye vurulan Baran'ın ailesi de, Avcılar'da iki bira içtiği için bütün kemikleri kırılan gençler de bunu başka bir şekilde öğrendiler.** Aynı şekilde yargının karşısında ayrıcalık sahibi olmaktan çıkan bir muhalefet partisi yandaşı parababası ya da bürokrat için bu felaket tek yönlüdür, o sadece asalet unvanından dolayı kendisine tanınması gereken ayrıcalıkların kaldırılması ile ilgilidir. 'Kurşun atanların ve kurşun yiyenlerin' mahkemelerde sürdürülmesini bahane ederek ihale dosyalarından ve türlü namussuzluklardan sıyrılmasını derdine düşer. Ama **eğer emeğiyle geçinen ve sürekli mahkemelere düşme tehlikesiyle karşılaşan biriyseniz bu değişikliğin sizin için başka bir anlamı vardır.**

Diktatörlük ve terazi

Yargının şimdiye kadar bağımsız olduğunu ya da buna yaklaştığını söyleyecek değiliz. **Yargı her zaman ve her koşul altında egemen sınıfın elinde oldu, onun terazisiyle tarttı. Ancak tek parti diktatörlüğü koşulları altındaki yargının terazisi bile kalmıyor, adalet heykelciğindeki kadınca'azın sadece gözleri değil, elleri de arkadan bağlanıyor.** Bu haliyle AKP'nin bu alandaki adımı (diğer bürokratik kurumlarda da yapıldığı gibi) tüm ipleri eline almak, hamasi nutuklar esnasında çokça eleştirdikleri tek partili döneme, **açık bir diktatörlüğe ilerlemektir.** Sanıyoruz, buna karşı çıkma sorumluluğunun ne olduğu belli olmayan bir demokratik haklar tantanasından önemli olduğu açık. **Biz, kötünün kötüsü bu distopyaya 'HAYIR' diyeceğiz.**

Bu temel değişiklikleri sessiz sedasız geçirebilmek için toptan sunulan ve içerisine bir parça bal konulan acı reçetenin şu cıvalı kısımlarına da bir bakalım... 12 Eylül'le hesaplaşma, demokratik ve sendikal haklar! Katiksiz 'evet'çilerden 'yetmez ama evet'çilere kadar herkes bunları balon yapmış şişiriyor da bunun herhangi bir gerçekliği bulunuyor mu?

12 EYLÜL'LE HESAPLAŞMAK: VAY ANAM VAY!..

Memleketin pusulasının şaştığı bir darbe ve devamındaki karanlık dönemle hesaplaşmak bu kadar basit olabilir mi? Beş generalin ve yanlarında çok çok üç beş katilin yargılanması bu konuda bizi tatmin edebilir mi? Veyahut 30 yıldır yargılanması önünde yasal engeller, geçici maddeler olmayanların durumu yeterince açıklayıcı değil mi? Milletvekili, belediye başkanı olamayan, hakkındaki suçlamalardan yırtamayan ve bir şekilde gözden çıkarılıp da yargılananların durumuna bakalım...

Basit bir örnek Kemal Türkler'in davası bu yazı yazıldığı gün tümüyle zamanaşımına uğramak üzere ve sanık kolaylıkla bir rapor alıp kenara çekilebiliyor. Üstelik bu derece göz önünde olan bir davada! Ve 30 yıldır bu ülkede bizzat devlet eliyle örgütlenmiş, teşvik edilmiş sayısız katliamın failleri ise ya hiç mahkeme görmüyor ya da kolaylıkla bu işten sıyrılıyor.

AKP bir parçacık samimiyete sahip olsa ve tek sorun 'bağımsız yargı'nın tutumu olsa bunlar için şimdiye kadar Meclis'te bir şey yapardı. Dolayısıyla kendi

ellerimizle olmadığı sürece, 12 Eylülcülerini yargılamaktan bahsedenlerin eline 'ah'ımızı vermeyeceğiz. O hesap, bizim hesabımız, biz görürüz, emekçiler görür o hesabı!

Aynı durum sendikal ve demokratik haklar konusunda da geçerlidir. Tuzla'da tersane sahiplerinden, Albayraklar Holding ortaklarından ve daha nice sermaye grubundan müteşekkil bir partinin, üstelik en büyük patron olan devletin başındayken ne gibi bir cin çarpması sonucu sendikal haklar vereceğini düşünürsünüz? Biz düşünmüyoruz ve zaten değişiklik metnine baktığımızda da haklılığımızı görüyoruz. **Sözde siyasal grev yasağını kaldıran madde gidiyor ama bir üst bölümde bunu yasaklayan (sadece menfaat grevi yapılabilir diyen) madde duruyor!** Kamu emekçilerine toplu sözleşme hakkı tanınıyor ama grev yapmaları yasak olarak kalıyor. Grev silahı olmaksızın toplu sözleşmenin 'toplugörüşme'den farkı ne ola ki? Ya da gerçekten bu kadar aptal mı görünüyoruz gözlerimize?

SOLDA TUTUMLAR VE TUTUNANLAR...

Kendini 'sol'a koyup pakete 'evet' denmesi gerektiğini anlatanlar da, kuyruğuna takıldıkları iktidar partisi kadar samimiyetsiz ve bir o kadar saldırganlar. Neredeyse tüm açıklamalarına damgasını vuran şey, '12 Eylül'le hesaplaşma' ve 'demokrasi'... Fakat okumayı bizim kadar bildiklerini düşündüğümüz bu insanlar nasıl olup da aynı metinlerde bunları bulabilirler ki? Nasıl bir yüzüzlükle aslı bir şey olmayan maddeleri birer devrimmiş gibi savunabilirler? Bunun bir yerine kalkıp 'yetmez' deseler ne olacak? **Yeten yetmiş zaten.** Bu samimiyetsizlikleri üsluplarına da yansıyor. Doludizgin bir saldırganlık dışında bir argüman üretmiyorlar. **"Solcular MHP'lilerle kol kola!"** ya da **"Ulusalci, statükocu!"** gibi üç beş küfür sallayınca sorun da çözülüyor zaten!.. Muhatap olmaktan biz sıkıldık, madem o kadar komik ve acınası buluyorsunuz bizim durumumuzu, daha niye bizim üzerimizden gerekçelendiriyorsunuz konumunuzu?

Bir tartışma sürdürmeyi gerekli görmüyoruz. Öte yandan bunun bir adım olduğunu, AKP'nin bu hakları vermek durumunda kaldığını, ileride daha fazlasının da alınabileceğini, bunların kazanım olduğunu söyleyenler var. Akıl vermek gibi olmasın da, benim bildiğim pazarlık öyle olmaz. Misal anamla ne vakit çarşıya pazara gitsek pazarlığın tıkandığı yerde, **"Kalsın o zaman,"** der dükkanın dışına doğru adım atarız da, esnaf arkadaş o zaman fiyatı düşürür. Yani hepimizin bildiği kısımda AKP haklar veriyorsa bile, kendi çıkarlarıyla uzlaştırmak için veriyor kısmında, pragmatist bir düşünceyle bile 'HAYIR' deme zorunluluğumuz var.

Eğer müttefiklere ihtiyacı varsa ve ellerimizi kirletmemizi istiyorsa daha fazlasını versin. O zaman da biraz daha düşünüp daha fazlasını isteriz. Bizim anladığımız demokrasi mücadelesi budur esasen, hep daha fazlasını isteriz...

BOYKOT?..

Daha ciddi ele alınması gereken tutum ise 'boykot'. Her zamanki gibi boykotun hangi koşullarda örgütlenebileceği üzerine birkaç şey söylenebilir. Şu haliyle bu belki erken bir tartışma da sayılabilir. Ancak **sandıkların seçimi geçersiz/gayrimeşru kılacak şekilde yok edilemediği, bu tür bir aktif hareket ortaya konmayan ya da konulamayan bir boykotun gerçekçi bir muhalefet biçimi olduğunu düşünmüyoruz.** Bu referandum için boykot tutumu açıklayan Kürt hareketi böyle bir enerji ortaya koyar ve sokakta güçlü bir direniş ağı örerse, orada olmak tüm emekçilerin görevi olmalıdır. Yine de böyle bir hedeften yoksun boykotçuluğun bıçağın kemiğe dayandığı bir dönemde düzenin güçlü kanadını güçlendirmekten başka bir vaadi bulunmuyor.

Eğer seçimi geçersizleştirecek çapta bir direnişle örgütlenemiyorsa boykot, iktidar partisine verilen çekimser bir destektir. Fransız parlamentosunda önemli oylamalar öncesi iktidarla arasını açmaktan da, oy kaybetmekten de çok korkan 'komünist' partinin oylamadan çekilmesi böyle bir şeydir. Eğer bu değilse, **bazılarının yaptığı gibi 'düzenin iki cephesine de yedeklenmeme' adına alınmış bu tutum, "Hayırlısı ne ise o olsun!" demekten öteye gidememektedir.** Bu şartlar altında biz 'HAYIR' oyunun daha samimi ve etkili bir karşılık

olduğunu düşünmüyoruz.

Yukarıda değindiğimiz pazarlık meselesi burada da geçerlidir. Düzene cepheden bir karşı çıkışa sahip olmayan güçler için burada alınacak tutum, AKP'ye çelme takabilecek irade -yüzde 4-5 gibi oy oranları- net talepler için daha uygun şekilde kullanılabilir. Ve elbette pakete bir şeylerin eklenmesi ile yetinmeden, önerilerin paket hilesi olmaksızın referanduma konu edilmesini isteyerek...

AKP'nin yargı üzerindeki tahakküm ve daha önemlisi siyasal bir zafer elde etme hedeflerinin önü bu yolla tıkanabilir. Ayrıca 'boykot', mevcut gerilimden sıkılmış, politikanın sadece bu gerilimden ibaretmiş gibi gösterildiği, bu yolla 'politika'dan soğumuş milyonlarca insanın önüne konulmuş apolitik bir haptir. **Sandığa gitmeme, ciddi memleket meselelerine karışmama, bu konuda kafa yormama, irade ortaya koymama 12 Eylül'ün**

asıl hesaplaşılması gereken birikimiyse eğer, bunu kırmanın yolu kesin net ve adım atmaya çağırın bir tutumdur.

Oy kullanmayı 'düzene ya da düzen muhalefetine yedeklenme' olarak algılayanlar, CHP ve MHP kitleleriyle yan yana gelme sorunundan bahsediyor. Bunu bir sorun olarak görmüyoruz, onlardan tümüyle farklı ve ilerici/devrimci bir platform ekseninde bir yanıt veriyoruz. Benzer argümanları CHP'nin de kullanmak zorunda kalışı ise bizden bir şey eksiltmediği gibi CHP tabanına bir şey eklemektedir. MHP konusu ise tümüyle farklı bir bahis... Zira **MHP'nin neye, neden itiraz ettiği belli olmadığı gibi kendi kitlelerini buna ikna edip edemeyeceği bile belirsizdir.** Bu koşullar altında iki seçeneqli bir soruya aynı cevabı veriyor olmamız üzerinden demagoji yürütenler ya son derece samimiyetsiz ya da tahminimizden daha sığdır.

VİCDANIMIZI DEĞİL, BİLİNCİMİZİ OYLAYACAĞIZ...

AKP, meseleyi sürekli bir şekilde 12 Eylül üzerinden vicdan vurgusu ile gündeme getirmeye karar vermiş olacak ki, temel söylemlerini bunun üzerine oturtuyor. Halbuki 1982'de şeffaf zarflar içinde ciddi bedeller ödemek pahasına 'HAYIR' oyunu verebilenler için böyle bir vicdan meselesi bulunmuyor. Bizim asıl ortaya koyacağımız şey bilincimizdir. Demokrasinin, demokratikleşmenin bu olmadığını ve bu yolla da olamayacağını bize sık sık hatırlatan bilincimiz... Ortada demokrasiye dair hiçbir şey yokken ve bu olmayan şey de kafamızın üstünde sallanan bir sopayla dayatılırken yapmamız gereken inançsız gözyaşlarıyla değil, aklımızla tercih edebilmektir. AKP'nin Cumhuriyet dönemi CHP'sine benzer bir güç olma çabası içinde

olduğunu söyledik. İşte buna izin vermek istemiyoruz. Şimdinin 'demokrat' AKP'sine benzer biçimde o yılların 'inkılapçı' CHP'si de böyle işler yapardı. Şapka inkılabının ardından Rize'de yaşananları hatırlayalım.

Rizeliler'in şapka giymek istememesi üzerine Hamidiye Zırhlısı Rize önlerine çekilir, topları Rize'ye çevrilir. Bu türkü ondan sonra yakılır:

Atma Hamidiye atma

*Şapka da giyeceğüm
Asker de vereceğüm*

Evinize, mahallenize çevrilmiş toprakla karşılaşmamak için bugün net tutumlar almalısınız.

Son olarak bu oyunun farkında olan herhangi birisinin yapabileceği tek şey sandığa gidip 'HAYIR' oyu vermekten ibaret olmamalı. Önümüzdeki dönem boyunca fazlasıyla gündemde kalacak olan bu meseleye dair daha fazla insana ulaşabilmeli ve oy verme konusu dışında, demokrasinin, demokratik bir anayasanın ne olduğunu anlatabilmeli. Ve bu, 'tutum alma'nın ötesinde geniş bir politik kampanya gibi de ele alınabilir. Sendikaların, sol güçlerin birlikte örgütleyeceği böylesi bir kampanya AKP'ye, 12 Eylül'e ve önümüzdeki 12 Eylül'e verilecek en doğru yanittir...

Ve önümüzdeki referanduma ilişkin dipnotlar...

ERDAL VE NECDET HİÇ AĞLAMADI, HABERİN VAR MI?

20 Temmuz 2010 tarihinde Başbakan, grup toplantısında, artık dinlemekten ve görmekten sıkıldığımız iç bayılıcı 'duygusal anlar'la bezeli konuşmasında tüm bir paketi '12 Eylülle hesaplaşma' meselesi ekseninde önümüze koydu. Ne duygusallığına ne samimiyetine zerre inancımız olmadığı için bizim pek ilgisimizi çekmedi. Fakat ne hikmettir ki, pek inançlı olanlar varmış... Uzatmadan bir iki şey söyleyelim...

İlk olarak bu adamın ağlamasını samimi bulabilenlere şaşmakla başlayalım.

Gerçekten siz bu derece fevri ve kin dolu birisinin, bir yandan önüne gelene

küfreden, bir yandan kandan beslenen birisinin... **Ve dahası 30 yıldır hiç ilgisini çekmemiş bir konuda ağlayabileceğine inanabiliyor musunuz?**

Eğer vahiy gelmediyse kendisine, bu mümkün değil a dostlar! Ancak Fethullah abilerinin bu sulu yönteminin dertlere ilaç olduğunu görmüş olacaklar ki, kullanışlı bulmuşlar.

Veleki ki ağlamalarında samimiler; bütün bu olan biteni 30 yıl sonra mı öğrenmiştir kendileri?

Yahut 30 yıldır depresyondaydılar da şimdi mi zuhur etmiştir bu acılar tablosu kendileri için? Yahut memleketin acı yükü sadece 12 Eylül'den mi ibarettir? Yahut 12 Eylül sadece acıdan mı ibarettir?

Erdal Eren, geride bıraktığı acılar kadar okumadığınız mektubun devamı ve son sözleriyle de bizim hatıratımızda başbakan! Erdal, sadece ölümüyle değil, kısacık yaşamına sığdırdığı akıl almaz büyüklükteki

devrimciliğiyle de bizim hatıratımızda. Ve siz onun anısını çamursu niyetleriniz için kullanmaya çalışırken o mahkemedeki savunmasıyla hâlâ size sesleniyor başbakan:

"Sizler Pentagon çöplüğünde yetmişmiş kanlı katiller. Kapital imparatorluğunun kapı kulları. Ülkemin ve halkımın düşmanı çizmeli beyler. Ben halkımın kurtuluş kavgasında ölümü kucaklarken, sizlerin yaşamı zulüm sürsün diyerdir. Ben ülkemin aydınlık ufuklarında, yaşam ölemiyle dolu dolu adadım genç bedenimi halkıma. Ama bensiz de sürer bu kavgaya. Sürecek, saltanatınız yıkılıncaya dek! Yaşasın Türkiye Devrimci Komünist Partisi!"

(Erdal Eren, Sıkıyönetim mahkemesi savunması)

Beri yandan başbakan ve bakanlarının bir zikir törenindeymiş gibi toplu halde düğmeye basılmışçasına ağlamaya başladıkları saatlerde, bir başka yerde Adalet Bakanı Sadullah Ergin, anayasa değişikliği yapılabilse bile 12 Eylül generallerinin yargılanmasının aslında pek de mümkün olamayacağını söylüyordu.

Zaten 12 Eylül'le hesaplaşılacak yer sandığınız gibi birkaç generalin çağrıldığı mahkeme salonu olmayacak. Binlerce insanın yaşamını elinden alan ve biz emekçileri koşulsuz şekilde açlığa, sefalet, karanlığa gömen bir süreçle, kukla tiyatrosunda hesaplaşabileceğimizi hiç düşünmedik. Yoksa iki tane ipi, beş tane mermiyi kullanmayı memleketin devrimcileri sizden iyi bilirdi başbakan!..

Şunu bilmenizi ve kabul etmenizi isterim ki, sizin binlerce evladınız var. Bunlardan daha niceleleri katledilecek, yaşamlarını yitirecek, ama yok olmayacaklar. Mücadele devam edecek ve onlar mücadele alanlarında yaşayacaklar.

Erdal Eren

12 EYLÜL'Ü RUHUNDA HİSSETMEK!..

Tayyip Erdoğan buyurmuş ki: "Biz 12 Eylül baskılarını bütün ruhumuzda hissettik..."

Paşam biz seni tanımıyoruz, senin şeflerini tanırız. Bakınız Fethullah Hocaefendinin 12 Eylül darbesinden bahsederken kaleminden nasıl ruhlar akıtmış:

"Ve, işte şimdi, binbir ümit ve sevinç içinde, asırlık bekleyişin tuluû saydığımız, bu son dirilişi, son karakolun varlık ve bekasına alamet sayıyor; ümidimizin tükendiği yerde, Hızır gibi imdadımıza yetişen Mehmetçiğe bir kere daha selam duruyoruz."

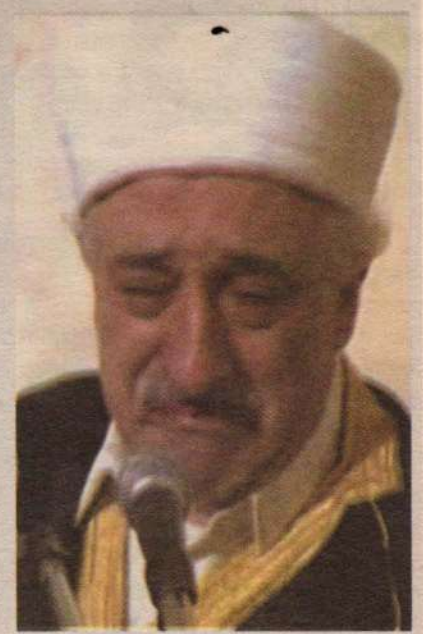
Eminiz böyle söyleyen biri de 12 Eylül'ü bütün ruhunda hissetmiştir, ruhunuzu...

Başka bir bilgi daha var. Hikmet Çetinkaya şu bilgileri vermiş vakti zamanında:

"Zaten Fethullah Gülen her ne kadar, 'Ben siyasetin dışındayım,' da dese siyasetin içinde. Nasıl siyasetin içinde? İşte Kenan Evren ve arkadaşlarıyla pazarlık yapıyor, 12 Eylül sonrası 1982 Anayasası'na 'evet' denmesi için

kampanya başlatıyor. Ve o zaman işte *Yeni Asya* grubundan kopuyor ve *Yeni Asya* grubu Fethullah Gülen'i hain olarak ilan ediyor. Çünkü bu gruplar, Nurcu gruplar, öteden beri Adalet Partisi'ni daha sonra da Doğru Yol Partisi'ni destekleyenlerdi."

Daha söyletmeyin be!..

YETMEZ AMA EVET YA DA HEY GİDİ DAMA KÖYÜ!

Bu 'evet' cephesine eklenilen sözde 'solcu'lar öyle bereketli malzeme sunuyorlar ki, dalga geçmeyince insan kendini bir tuhaf hissediyor. Pek latife edemedik kendilerine, eksikliğini hissederler diye bir-iki şey diyelim...

Bizim kaynakçı Hüsnü Aga'ya nereli olduğumu der demez, bana **"Kırcalı'nın karısını biliyor musun?"** diye sordu ve anlattı:

Kırcalı'nın karısı başka eriflerle yatarmış. Kırcalı sezmiş. Bir sabah işe

gidiyeri diye evden çıkıp köşebaşından dönüvermiş. Eve girmiş ki bakmış karısının üzerinde bir adam. Bir cayırtı, bir lapırtı, Kırcalı kıstırmış adamı be, almış altına vuruyor. Kadın demiş, "Vur kocam vur! Em evine giriyor, em karını yapıyor." O ara kadınla basılan adam çıkmış üste, kıstırıyor, kadın demiş: "Vur sevgilim vur! Em yapamıyor, em yapana mani oluyor!"

Şimdi... Evet mi, hayır mı?..

Artık kim üstteyse...

Şüphesiz 'EVET' diyenler cennetliktir!

Ölümü gösterip sıtmaya razı bırakmak... Yani biri size gelip diyor ki, "Bak kardeşim, fani dünya, sonunda ölüm var, gel sen bizim dediğimize razı ol ki ölümün tez olmasın." Malumunuz referandum süreci...

'Geçmişle hesaplaşmak', 'demokratikleşme' adı altında tezgaha sunulan bir anayasa paketi, referandumla halk oylamasına götürülecek. Yasa tasarısının esasen çok küçük bir bölümünü kapsamına rağmen, neden tamamıyla darbecilerin yargılanması için açılan bir yol olarak sunulduğu ise akıllarda soru işareti bırakmıyor aslında. Ya da neden gün olarak 12 Eylül'ün seçildiği...

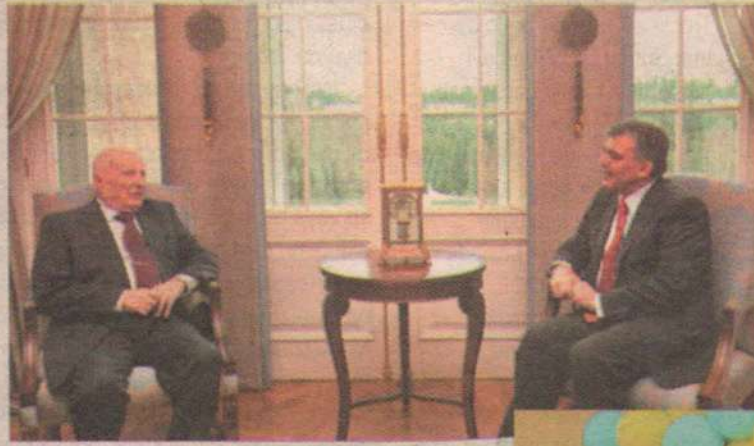
Popülistleşen bir '80 karşıtlığı', toplumun birçok kesiminde boy gösteriyor. Mevcut ideolojileri malum dönem ve dönemlerde darbe yanlısı olmasına karşın, bugün hâlâ aynı ideoloji mensupları popülistleşme, pragmatikleşme kaygıları güderekten oy devşirme amacıyla bu popülasyonun bir parçası, hatta baş parçası haline geliyor. **Ki bütün bu popülizmden nemalanma amacı bir yana, oylanacak değişiklik pakedinin tasarının darbecilere yargı yolunu açmadığı da gayet ortada.** Durumu daha anlaşılır hale getirmek için geçmişe, tarihe ve egemen burjuva iktidarının darbeler dönemindeki ve öncesindeki tutumuna, politikasına göz atmak lazım.

Öncelikle şunu gözden kaçırmamak gerekir. **Darbelerin başrol oyuncusu olan silahlı kuvvetlerin komuta konseyi NATO yönetimindedir ve NATO, ABD güdümündeki önemli örgütlerden biridir.**

27 Mayıs'ın orta rütbeli subaylarının çoğunluğu Amerika'da eğitim gördü. O dönemde kriz yaşayan Demokrat Parti hükümeti ABD'den istediği kredi cevapsız kalınca, "Sovyet Birliği'yle yakınlaşırız," *blöfüne* hazırlanırken darbe patlak verdi. Aşağılık Demokrat Parti yöneticilerinin yolsuzlukları darbeyi meşrulaştırma aracı olarak kullanıldı...

12 Mart'ı gerçekleştiren subayların darbe öncesi Amerika'ya gittikleri delillerle ortaya kondu. Dönemin ABD yetkilileriyle 'beş çayı muhabbeti' amaçlı yol tepmediklerini açıklamanın lüzumu yok sanırım.

12 Eylül darbecilerinin neden olarak gösterdiği provokasyonların (1 Mayıs katliamı, Maraş katliamı gibi) tamamı kontrgerilla hareketinin ve Özel Harp Dairesi'nin ürünüydü. Özel Harp Dairesi ise Amerika'nın Türkiye'de masraflardan kaçınmayarak kurdurduğu bir kurumdu. 1980 darbesi gerçekleştikten sonra ABD yetkililerinin, "Bizim oğlanlar becerdi!" diyerekten tezahüratta bulunduklarını sağır sultan dahi duydu. 'Demokratikleşme' adı altında bugün 'geçmişle hesaplaşma' sloganını atanlar, Kürt sorununun çözümü yolunda özel ordu kurarak Jitem'i ve kontrgerillayı tekrardan örgütlüyor...

AKP'li ağlakçalar, Tayyip Erdoğan'ın ağlamalı 12 Eylül konuşmasında hep beraber ağladılar. Ama 12 Eylül'ün katil generali Kenan Evren'i Köşk'te ağırlayanlar da, beraber nikah şahitliği yapanlar da, kurdele kesenler de aynı ağlakçalardan başkası değildi!

12 Eylül'le birlikte işçi sınıfı ezildi, kazanımları elinden alındı, devrimciler baskınlarla cezaevlerine gönderildi. Ortalık düzlendikten sonra, emperyalizm işareti verdi ve generaller emperyalist kapitalizmin mevcut çıkarlarını devam ettirecek 'sivil'lere iktidarı teslim etti.

Geçmişe oranla eli bugün darbe girişimi için çok daha rahat olan TSK'nın bugün böyle bir hareketi istese dahi gerçekleştirememesinin sebebi, ABD'nin bir darbe talebi olmamasıdır. **Bir kez daha vurgulayalım, 12 Eylül'ler, 12 Martlar, 27 Mayıslar üç beş subayın keyfi ve isteği doğrultusunda değil, emperyalizmin ve burjuvazinin istekleri ve direktifleri doğrultusunda gerçekleşmiştir.** Şu çok açıktır ki, bütün darbeler egemen sınıfların ve ABD güdümündeki bölge siyasetlerinin çıkarıdır.

Bugüne dönülecek olursa 80 süreciyle ilgili referandum için kullanılan en önemli sloganlardan biri de hem sağcıların hem de solcuların bu darbenin bir mağduru olarak yasaya 'evet' deme gerekliliğinin vurgulanmasıdır. Devrimci Yol davasından yargılanan Oğuzhan Müftüoğlu'nun bir televizyon programında isabetli bir biçimde vurguladığı üzere, devrimciler, 12 Eylül'ün ve yasalarının mağduru değil, muhatabıdır. Bu hareketin mağduru ancak MHP'li faşistler olabilir. Unutulmamalı ki, darbeler kendi evlatlarını da yemiştir. Dolayısıyla mağdur durumuna düşenler de onlardır. Ki zaten 80 sürecinde sıkıyönetim ilan edildiğinde Meclis'te birbirlerini kucaklayarak tebrik edenler de sağ muhafazakar partilerin

liderleri Türkeş, Demirel ve Erbakan'dır. Bugün bu gelenekten gelenlerin çoğunun 12 Eylül'ü 'faşist' diye nitelendirmesi de ayrı bir 'alıcınaplık' örneğidir.

Darbeyi kim örgütler?

12 Eylül döneminde sol, darbenin egemenler tarafındaki kazanımlarıyla mücadelesine devam etmeye çalışırken, sağ, sıkıyönetim ilanıyla birlikte bayram kartları döşemeye başladı. **Fethullah Gülen o dönem yaptığı bir açıklamada Kenan Evren'i komünistlere karşı gösterdiği bu başarıdan dolayı tebrik etmiş ve cennetlik olduğunun müjdesini vermişti.** E, tabii şimdi devir değişti, cennetlik olma kriteri de değişti; artık referanduma 'evet' diyenlerin yeri cennettir.

Cenneti pazarlayarak köşeyi dönmek tarihteki en eski yöntemlerden biridir. Bu cemaat siyasetinin ürünü olan mevcut hükümetinde 12 Eylül'ün hesabını verip veremeyeceği hiç de öyle sanıldığı gibi bir soru işareti bırakmıyor akıllarda...

Manisa'daki açılışlarda Arınc, Evren'le birlikte kurdele keserken, İzmir'de ise başbakan bir sanayicinin düğününde Evren'le birlikte şahitlik yapmaktadır. Bu propagandanın yürütülüşü burjuva siyasetinin dayanılmaz saçmalığını ve ikiyüzlülüğünü akıllara getiriyor. 12 Eylül'e alkış tutarak güçlenenler, bugün sözde hesap sorma peşindedir. Aynı başbakan *Şafak Türküsü'nün* Necdet Adalı için yazıldığını söylerken, şiirin sahibi olan Nevzat Çelik'in bu şiiri o dönem içerde bulunan bütün devrimciler için yazdığını söylemesi de başka bir konu tabii...

Anayasalar üretim ilişkileri düzeninin kanuni koruyucusudur. Statükocu zihniyet tarafından ortaya atılan bu yeni yasa tasarısı da darbecilere el atmadan egemenlerin ekmeğine yağ sürmenin yollarını arıyor. 'Demokratikleşme' adı altında darbe anayasasını değiştirme fikri ortaya atılırken, sunulan yeni Anayasa önerisinde darbe anayasasının totaliter, baskıcı, işçi ve emekçi haklarını gasp eden anti demokratik hiçbir maddesine dokunulmuyor. Aksine mevcut iktidarın üretim ilişkilerindeki payını ve egemenliğini artırmanın ve yargı üzerindeki vesayeti güçlendirmenin peşinde. Yeni yasa uyarınca Anayasa Mahkemesi üyeleri 12 yıl süreliğine seçilecek ve 19 üyenin 16'sını cumhurbaşkanı belirleyecek. Burada cumhurbaşkanının tarafsızlığından söz etmenin manası yok. HSYK üyeleri seçimi için de mülakat yöntemi uygulanacak ki, bu şimdiden 'torpil' kelimesini kulağımızda çınlar hale getiriyor.

Darbe anayasasının temel maddeleri olan yüzde 10 barajına, grev hakkının gaspına ve 80'in en önemli kurumlarından biri olan YÖK'e hiçbir yaptırım uygulanmıyor. Bunun sebebi bu dokunulmayan maddelerin varlığının mevcut iktidarın diktatörlük hevesine hizmet etmesidir tabii.

Politik ve askeri kalıba dökülen emperyalist tekeller kapitalizmin ürünü olan 82 Anayasası'nın özünde hiçbir değişiklik yapmadan mevcut statükoculuğun elinin ulaşabildiği yerleri artırmayı gaye edinen bu anayasayı onaylamak muhataplardan mağdurluğa, karşıtıktan yandaşığa geçmek anlamına gelir...

Ölümünün 70. yılında

"Şehir merkezinde, yanı başınızda oturan; psikanaliz, edebiyat sohbetleri yapabildiğiniz entelektüel bir arkadaşınız, her an bir Kızıl Ordu kurup tepenize binebilir, binmiştir, binecektir. Troçki de aynen öyle biridir." (Karl Kraus)

Troçki'yle ilgili bir yazı kaleme alınacaksa, en başa Avusturyalı yazar arkadaşları Karl Kraus'un bu sözünün asılması gerektiğini düşünüyorum. Troçki'yi bu kadar kısa ve öz anlatan bir söz daha görmedim çünkü.

Öyle ki, Troçki'nin Marksizmin psikolojiye bakışı üzerine yazdıkları, en büyük psikanaliz uzmanlarının çalışmalarıyla boy ölçüşebilecek değerdedir. Edebiyat ve Devrim kitabındaki edebiyat eleştirilerini okuyunca, ömrü boyunca zorbalıklarla ve sürgünlerle boğuşan bir adam, nasıl olur da perspektifini edebiyat gibi zorlu bir alanda bu kadar geliştirmeye olanak bulabilmiş diye şaşarız. Diğer yandan matematik alanında yüksek öğrenim gören Troçki, matematikte tahsilini iletirmek yerine Çarlık'a karşı devrimci mücadelede yerini almayı seçince, bir öğretmeni, "Dünya yeri doldurulabilir bir siyasetçi kazanmış olabilir ama matematik dünyası şimdiden yeri doldurulamaz büyük bir değerini kaybetti," demişti.

Böyle bir birikime sahip olan Troçki, Kraus'un sözünde de belirttiği gibi, 38 yaşında tarihe Kızıl Ordu olarak geçecek bir ordu kurmuş ve 200 yıllık zorba Rus İmparatorluğu'nun yıkılmasında büyük bir rol oynamıştır. Bu anlamda 20. yüzyılın hem büyük bir entelektüeli hem de büyük bir komutanı olan Troçki, Chomsky'nin dediği gibi, çağımızın insanları pasif, itaatkar, cahil ve güdümlü hale getiren, içi boşaltılmış entelektüellerin arasında, entelektüel kavramının içinin nasıl doldurulması gerektiğine de çok iyi bir örnek teşkil eder.

İlk sürgünler...

1879'da doğan Troçki, henüz öğrenciyken Marksist fikirlerle tanışıp, devrimci mücadelede aktif yer almaya başladı. Öğrenciliği sırasında tanıştığı sosyal demokrat çevrelerde çabucak sivrili, Güney Rusya İşçi Birliği adında gizli bir örgütün de kurucuları arasında yer aldı. Marksist fikirleri yaymak için broşürler ve bildiriler kaleme alınca, Çarlık polisi tarafından tutuklanıp, iki yıl boyunca ilk hapsini yattı.

Hapisten sonra da Sibirya'ya sürüldü Troçki. Bütün ömrü sürgünde geçecek bir adamın, ilk sürgünüydü bu aynı zamanda. Sibirya'da da sosyal demokrat çevreler içinde çabucak öne çıkan Troçki, bu süre içinde Londra'ya, RSDİP'in (Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi) Avrupa'da çıkartılan dergisi Iskra'nın yazı kuruluna katılmaya çağrılıyordu. Sibirya'dan Londra'ya kaçması için gereken sahte isim olarak, Odessa cezaevindeki gardiyanlardan birine ait olan Troçki ismini seçiyordu Lev Davidoviç Bronştayn...

İki yıllık Sibirya sürgünü, 1902'deki firarıyla son buluyordu Troçki'nin. Önce Viyana'ya, sonrasında da Londra'ya geçti. Lenin'le ilk tanışması da Londra'da gerçekleşti. Lenin haricinde, o dönem Rus devrimci hareketinin içinde önemli isimlere sahip Georgy Plekhanov ve Julius Martov gibi devrimcilerin yer aldıkları Iskra'nın yazı kuruluna katıldı ve 'Pero' takma

ismiyle yazılar yazmaya başladı.

Bolşevik-Menşevik bölünmesi

Bir yıl sonra Londra'da RSDİP kongresi gerçekleşti ve Rus devrimci hareketi arasında ilk bölünme yaşandı. Lenin önderliğindeki Bolşevikler ve Martov önderliğindeki Menşevikler... Troçki 24 yaşında genç bir devrimciyen tanık olduğu bu bölünmeyi gereksiz buldu ve tarafsız olmak gerektiğini düşündü. Bolşevikler ile Menşevikler'i birleştirmeye uğraştı; bu sürede Menşeviklerle birlikte hareket etti. Ancak bir sene sonra Menşeviklerin görüşlerine katılmadığını belirterek, bağımsız tutum almaya başladı.

Troçki bu dönemde Lenin'le ciddi tartışmalara girdi. (Bugün bu tartışmalar Troçki'nin nasıl Lenin karşıtı olduğunu 'kanıtlamak' için sıkça kullanılıyor. Oysa Troçki, daha sonra yaptığı kişisel muhasebede, bölünme sırasındaki tutumunun hatalı olduğunu kabul ediyordu.)

1905 ve 'süreklî devrim'

Bölünmenin iki tarafındaki devrimciler tartışır ve saflaşırken, 1905'te yükselen devrim, büyük bir heyecanla karşılanıyordu. Troçki de 1905 devrimiyle birlikte yeniden Rusya'ya dönüyor ve St. Petersburg Sovyeti başkanı seçiliyordu. Troçki'nin Rus işçileri arasında her zaman devam edecek olan şöhretinin sebebi de, 1905 devrimindeki bu unvanıdır.

1905 devriminin çok önemli sonuçları oldu. Birincisi, her ne kadar bastırılmış bir devrim olsa da, zorba Çarlık rejiminin temelleri ilk defa ciddi biçimde sarsıldı ve 1917'yi yaratacak süreci başlattı.

Ekim devrimine kadar sürecek olan devrimin yöntemine dair tartışmalar da, esas olarak 1905 devrimiyle başladı. Örneğin Menşevikler, Rusya'da sanayinin gelişmediği ve buna bağlı olarak bir devrim gerçekleştirecek güçlü bir işçi sınıfının olmadığı tezini savunuyordu. Öncelikle bir burjuva demokratik devrim gerçekleşmeli ve böylece hem sanayi gelişmeli hem de işçi sınıfı örgütlenerek ve bilinçlenerek güçlenmeliydi.

Bolşevikler, Rusya'da demokratik bir devrimin gerçekleşmesinin zorunlu olduğu konusunda Menşeviklerle hemfikir; ancak burjuvazinin 19. yüzyılda sahip olduğu devrimci niteliğini kaybettiğini düşünüyorlardı. Geric, korkak ve kokuşmuş bir sınıf halini alan burjuvazinin, ne Rusya'da ne de başka bir ülkede bir devrim gerçekleştiremeyeceğini, bunun için işçi ve köylülerin öncülük edecekleri bir ayaklanmanın gerekliliğine dikkat çekiyorlardı. Lenin buna, 'proletaryanın ve köylülüğün demokratik diktatörlüğü' adını veriyordu. Sosyalist devrim, ancak işçilerin ve köylülerin öncülük edecekleri demokratik devrimden sonra gelebilirdi.

Troçki ise hem Menşeviklerden hem de Bolşeviklerden farklı olarak, 20. Yüzyıl'da geri kalmış, burjuva devrimini yaşamamış ülkelerde de işçi devrimlerinin gerçekleşebileceğini düşünüyordu. Devrimin öncüsünün işçi sınıfı olması konusunda Bolşeviklerle aynı düşünüyordu Troçki; fakat devrimci bir niteliği olmayan köylülüğün işçileri desteklemesi gerektiğini söylüyordu. Troçki'nin bu görüşlerinin ideolojik arka

planını, 1905 devriminin sonuçlarına göre, hapishanede yazacağı Sonuçlar ve Olasılıklar broşürüyle geliştireceği sürekli devrim kuramı oluşturuyordu. Henüz 1906 yılında şöyle diyordu Troçki:

"İşçilerin ileri bir ülkeden önce, ekonomik olarak geri bir ülkede iktidara gelmeleri mümkündür. (...) Proletaryanın diktatörlüğünün teknik gelişmeye ve ülkenin kaynaklarına şu veya bu şekilde otomatik olarak bağlı olduğunu düşünmek, saçmalığa varıncaya kadar basitleştirilmiş 'ekonomik' maddeciliğin önyargılarından biridir. Bu bakış açısının Marksizmle bir ilişkisi yoktur. (...) Bize göre Rus devrimi öyle koşullar yaratacaktır ki, liberal burjuva politikacıları hükümet etme yeteneklerini sonuna kadar ortaya koyma fırsatı bulmadan önce, iktidar işçilerin eline geçebilecektir - ve devrimin zaferi isteniyorsa, mutlaka geçmelidir."

Troçki'nin 1917'ye dair kehanet derecesinde tutarlı olan bu görüşlerini Menşevikler de, Lenin de eleştiriyordu. Lenin, uzun süre, işçi sınıfının yapması gereken şeyi, yoksul köylülerle ittifak kurmak olarak belirlemiş ve bunu sadece proleter bir devrimin gerçekleşmesi için gereken koşulların oluşmasını sağlayacak bir zorunlu aşama olarak görmüştü. Fakat Çarlığa ilk esaslı darbeyi indirecek olan 1917 Şubat devrimi, Lenin'in bu görüşünü sorgulayıp, 1917 Nisan'ında kaleme alacağı Nisan Tezleri'nde yanlış ilan etmesini sağlıyor ve Troçki'nin 1905'te söylediği, "Tüm iktidar Sovyetlere!" sloganı, Lenin'in ağızından da çıkınca, Ekim devrimine giden süreç daha da hızlanıyordu. "Eski formüller üzerine değil, yeni gerçekliğe dayanmak gerekir," diyen Lenin, Troçki'nin başından beri gerek Menşeviklerle gerekse Bolşeviklerle kıyasıya kavgaya ettiği konu olan, "İktidar mücadelesi vermek gerekir mi? İktidarı almak gerekli midir, değil midir?" sorusunu sahiplenerek, iktidarı burjuvaziye bırakmaya yeltenenlere karşı Troçki ile birlik oluyor, böylece aralarındaki en önemli görüş ayrılığı olan devrimin şekline dair anlaşmazlıkları bitirip, Troçki'nin 1905 devriminden beri ısrarla savunduğu sürekli devrim kuramına yaklaşıyordu. Bunun ardından da Troçki, Bolşevik saflara katılıyordu...

Şubat Devrimi

1914'te başlayan ve emperyalistler arası

BOLŞEVİKLERİN BAYRAĞINI TAŞIMAK...

Lenin, "Kapitalist hükümetlere karşı devrimci bir saldırı için, tüm ülkelerin burjuvazisine karşı siyasal iktidarı ele geçirmek üzere bir iç savaş için ve sosyalizmin zaferi için proleter güçleri organize etme görevi Enternasyonal'e düşüyor!" diyordu...

Troçki de yaşamının son yıllarını, 'hayatımın en iyi işi' diye nitelediği Dördüncü Enternasyonal'in inşasına adanmıştı. Uluslararası Sol Muhalefet ve Troçki, bir süre Üçüncü Enternasyonal'in (Komünist Enternasyonal) düzeltililebileceğini düşünüp, Komünist Partiler içinde muhalefet olarak kaldı. Ancak, yenilen Alman devriminin ardından Hitler'in iktidara geliş sürecinde, Üçüncü Enternasyonal'in ihanete varan tutumu, bu enternasyonalin iflah olmayacak biçimde yozlaştığını gösteriyordu. Dahası Troçki, Stalin'in mevcut Enternasyonal'in kapısına kilit vuracağı öngörüsünde bulunuyordu. Bu durumda

Pazar paylaşımı kavgasının sonucu olan ilk dünya savaşı, İkinci Enternasyonal'deki Alman sosyal demokratlarının savaşa olan desteğiyle, sosyal demokrat hareket içinde tarihsel anlamda ilk büyük kopuşu da beraberinde getirdi. İkinci Enternasyonal partileri içinde, savaşta kendi hü destekleyenlerle, bunun birbirine kırdırılması anı geldiğini, sosyal demokr görevinin işçi sınıfını ker hükümetlerine karşı aya çağırmak olduğunu savı bir saflaşma yaşandı. Ö. Lenin'in ve Bolşeviklerin sosyal-şoven politikaya karşı sert bir tavır almasıyla beraber, aynı tutumu savunan Troçki, Bolşeviklere yakınlaşmaya başladı.

1917'ye gelindiğinde, Rusya'da savaşın etkileri emekçi ve yoksul kitleler arasında etkisini göstermeye başladı ve yaygın hoşnutsuzluk Şubat'ta Çarlığa karşı bir ayaklanmayla sonuçlandı. Bu yeni bir dönemi başlatıyordu. Bolşevikler savaşa karşı aldıkları enternasyonalist tutura, nedeniyle, işçi sınıfı ve askerler arasında güç kazanmaya başladı. Tro Şubat devriminden sonra Rusya'ya dönüyor, Yine St. Petersburg Sovyeti'n başkanlığına seçiliyor ve Bolşeviklere katılıyordu. Lenin'se Troçki'yi Bolşevik saflara şu sözlerle karşılıyordu: "Troçki, Menşeviklerle birliğin mümkün olmadığını anladı. Aramıza son katılan Bol rağmen, artık bu andan etmeliyiz ki, aramızdaki olur."

Ve Ekim...

Troçki, Bolşeviklere kal parti merkez komitesine c birlikte, partide eski görüş direnen kesimi, iktidarı bi almak için büyük çaba a

yapılması gereken, dünya işçilerinin Bolşevik geleneke bağın koparmamak için çabalayacak yeni bir Enternasyonal'in inşas Nitekim 1943'te Komünist Enternasyonal'i ortadan kaldıran Stalin, "Böylelikle Hitlercilerin, Sovyetler Birliği'nin bütün düny Bolşevikleştirmek istediği yönündeki itirafına bir son verilmiş" diyerek Troçki'nin öngörüsünü doğruluyordu. 1924'de Lenin'i cenaze töreninde, "Tüm dünyanın işçilerinin birliği olan Komü Enternasyonal'i güçlendirmek ve yaygınlaştırmak için hayatını feda edeceğimize dair sana söz veriyoruz," diyen Stalin, artık Enternasyonal'in kapatılmasının 'yararlı ve akıllıca' olduğunu söylüyordu. Ona göre Komünist Enternasyonal'in kapatılması 'tüm özgürlüksever ülkelerin' (Sovyetler Birliği'nin yanı sıra AB İngiltere, Fransa) ve bu ülkelerdeki 'yurtseverlerin' (işçilerin y sıra patron partileri!) 'tek bir uluslararası karargâhta' (Müttefik Kuvvetler karargâhı!) birleşmesini kolaylaştıracaktı!..

70. yılında TROÇKİ

ONUR ÖZGEN

ygasının sonucu olan ilk Entemasyonal'deki Almanın savaşa olan desteğiyle, hareket içinde tarihsel kopuşu da beraberinde nasyonal partileri

Ve Ekim...

Troçki, Bolşeviklere katılmasıyla beraber parti merkez komitesine dahil oldu. Lenin'le birlikte, partide eski görüşleri savunmakta direnen kesimi, iktidarı bir an önce almaya ıkn etmek için büyük çaba gösterdi. Çünkü Çarlık

atik devrimcilerin demokratik larla değil, 06'da savunduğu im yöntemleriyle rberliğiyle . Burjuvazinin ki geçici hükümet, enin ve Troçki'nin dığı gibi, burjuva nokratik sorunları özecek kudrete sahip değildi. Bunu başaracak olan tek güç, işçi sınıfıydı. Bunun için Lenin ile Troçki, iktidarı bir an önce işçi sınıfının eline geçirmesi gerektiği konusunda bir ara azınlık durumuna işşeler de, elli Lenin'in ritesi sayesinde rkezi Komite'yi ia etmeyi ışardılar. yaklanma iradesi öyle oluştu. Troçki, yaklanmayı dare eden ışkeri Devrimci Komite'nin başındaki isimdi. Ve tüm Rusya'da işçiler asında dillerde e özdeşleşen telaffuz ediliyor, sadece iki kişinin fları taşıyordu:

Lenin ve Troçki...

Devrimin savunusu

Ekim Devrimi'nin ardından Troçki önemli iki görev üstlendi. Birincisi Dış İşleri Komiserliği... Troçki'nin bu unvanıyla yaptığı ilk iş, gizli anlaşmaların hepsini açıklayıp, kapitalist dünyayı çok zor bir duruma düşürmek oldu. Sonra sıra, Rusya'da devrimi savunup sağlamlaştırmak ve Avrupa'da devrimin başlamasını sağlamaya geliyordu. Troçki, Almanya ile hâlâ sürmekte olan savaşı sonlandırmak için Brest-Litovsk görüşmelerine katılıyor ve Bolşevikler görüşmeler sonunda anlaşmayı imzalayıp, milyonlarca insanın öldüğü emperyalist savaştan çekildiklerini ilan ediyordu. Bu da savaşın sonunu getirdi.

Yıkılmasına rağmen devrimi ezmek için hâlâ çabalayan Çarlık kuvvetlerin ve diğer emperyalist ülkelerin desteklediği gericilerin saldırılarıyla başlayan iç savaşta, Troçki Lenin'in ışrarlarıyla Savaş Komiseri oldu ve Beyaz Ordu'ya karşı Kızıl Ordu'yu kurmak gibi zor bir işe girişti.

1918'ten 1921'e kadar genç Sovyet Cumhuriyeti, türlü ekonomik zorluklar içinde bir de iç savaşla mücadele etti. John Reed, Dünyayı Sarsan On Gün'de durumu şöyle özetliyordu:

"Alacakaranlıkta erkekler ve kadınlar ayaklarını yere vura vura yürüyor; süngüleri sallıyor havada. Burjuva kalabalıkların arasında geçiyorlar. Burjuvalar tiksintiyle, ama korka korka bakıyor onlara... Herkes onlara karşı; iş adamları, vurguncular, yatırımcılar, toprak sahipleri, subaylar, politikacılar, öğretmenler, serbest meslek sahipleri, esnaf, memurlar, ajanlar, öteki sosyalist partiler... Hepsi Bolşeviklere karşı sonsuz bir kin besliyor. Sovyetlerden yana olanlar, yoksul işçiler, bahriyeliler, bütün morali bozulmuş askerler, topraksız köylüler ve birkaç da -ama yalnızca birkaç- aydın..."

İşte tüm bu şartlarda, Bolşevik Parti dışındaki tüm partiler ve parti içi fraksiyonlar, yasaklandı. İşçiler arasında disiplini sağlamak için gerektiğinde zor kullanma, zorunlu çalışma ve sendikaların devletin kontrolüne girmesi gibi sert kararlar alınıyordu. Fakat tüm bu sert kararlar, yukarıda belirttiğimiz olağanüstü şartların bir sonucuydu ve Troçki de diğer tüm Bolşevikler gibi, bu önlemleri bu yüzden onayladı. Yoksa genç Sovyet proleter devrimi,

birkaç yıl içinde iç savaşa yenilecekti.

Yani gerek Lenin, gerekse Troçki, iç savaş dönemindeki bu sert politikaların hepsini, konjonktürel bir zorunluluk olarak görmüş ve geçici olduklarını vurgulamıştı. Daha sonra, Lenin'in ölümünden güç alan ve Troçki'ye karşı inanılmaz bir karalama ve linç kampanyası başlatan bürokratik kliğin iç savaş dönemindeki baskıcı politikaları sürdürme, hatta çok daha ağırlaştırma nedeni, kendi bürokratik iktidarlarını ne pahasına olursa olsun sürdürme çabasının sonucuydu. Bugün anarşistlerin ve komünizm karşıtı ideologların söyledikleri gibi, Leninizm ile Stalinizm arasında bir fark olmadığına dair propagandası, tarihsel maddecilikten yoksun bir anlayışın ürünü olduğu için, ancak bir safasatadan ibarettir.

Bürokratikleşme

Bolşevikler aldıkları sert önlemlerle iç savaştan galip çıkmıştı. Fakat Lenin'in ifadesiyle, bürokrasi adında korkunç bir canavar da yaratılmıştı. Savaş ve iç savaşın yarattığı ekonomik yoksunluğu atlatmak için yeni ekonomik planlar hayata geçirilmiş, işçi sınıfı kendi iradesini giderek kaybetmiş ve teknokrat ve bürokratların ülke üzerindeki ağırlığı artmıştı. Devrimin ve Bolşeviklerin tartışmasız en büyük lideri Lenin, parti ve devlet kademelerinde giderek büyüyen bürokrasiye karşı mücadele başlattı. Troçki'ye de bu hassas konuda birlikte tavrı almaları gerektiğini defalarca vurguladı. Ne var ki, Lenin'in hastalığı, yaşamının bu son mücadelesini sürdürmesine izin vermedi ve onun ölümüyle birlikte yeni bir süreç başladı. Devrimin bürokratikleşmesine karşı savaşan Troçki'nin, geçmişte Lenin'le yaşadığı tartışmalar ya da Bolşevik Parti'ye sonradan katılması, bürokratların ona karşı kullandığı silahlara dönüştü. Buna giderek büyüyen bir karalama ve linç kampanyası eşlik etti.

Lenin, uzun yıllar saklanan vasiyetinde partiyi Stalin konusunda uyarıyordu. Ne var ki, partiye de dolmuş bürokrasi içinde, parti genel sekreteri olarak büyük nüfuz kazanan Stalin, iktidarı giderek pekiştiriyordu. Stalin ile Troçki'nin şahsında gerçekleşmiş gibi anlatılan, ancak aslında bürokrasi ile işçi sınıfı arasında geçen bir iktidar mücadelesiydi bu.

Ne yazık ki, işçi sınıfı bu mücadeleyi yitirdi. Troçki de önce Alma Ata'ya, ardından Türkiye'ye sürgün edildi. ... Troçki'nin 1929-32 yılları arasında Büyükada'daki sürgün yılları, mevcut duruma dair yeniden ve yeniden düşünme fırsatı bulduğu, bürokrasinin yarattığı yozlaşmaya karşı ideolojik mücadeleyi daha sistematik şekilde oluşturduğu ve Uluslararası Sol Muhalefet'i örgütlemek adına büyük adımlar attığı, çok önemli bir dönem oldu. Dünyada gelişkin işçi hareketi olan hiçbir ülke Troçki'yi siyasi bir mülteci olarak kabul etmiyordu. 1932'de önce Kopenhag'a, ardından Fransa'ya ve Norveç'e geçmek zorunda kalır. Ardından da Stalin'in bir ajanı tarafından katledileceği Meksika'ya...

Dünya devrimi için...

"Devrimimizin doğru bir biçimde değerlendirilmesi," diyordu Lenin, "Ancak entemasyonal bir bakış açısıyla mümkündür." Lenin, 1917 Nisan'ında Rusya'ya döner

dönmez tren garındaki konuşmasında da şu ifadeler kullanıyordu: "Değerli yoldaşlar, askerler, denizciler ve işçiler; sizin şahsınızda Rus devrimini selamlamaktan, sizi dünya proleter ordusunun öncüsü olarak selamlamaktan mutluyum... Yoldaşımız Karl Liebknecht'in çağrısı üzerine, halkların silahlarını sömürücü kapitalistlere çevirecekleri saat hiç de uzak değil. Bu korsanca emperyalist savaş, bütün Avrupa'da bir iç savaşın başlangıcıdır... Uluslararası sosyalist devrim başlamış bulunuyor... Bütün Avrupa kapitalizmi bugün-yarın yıkılabilir, yapmış olduğunuz Rus devrimi yolu açmış, yeni bir çağın başlangıcı olmuştur. Yaşasın dünya sosyalist devrimi!"

Lenin, Troçki ve Bolşevikler, devrim dünyaya yayılmadığı sürece, emperyalist karşıdevrimin yeniden hakimiyeti sağlayabileceğini biliyordu. Komünist Entemasyonal'in Lenin'in de katıldığı son kongre olan Dördüncü Kongre'sinde alınan kararlardan biri de şuydu:

"Dördüncü Dünya Kongresi bütün ülkelerdeki proleterlere, proleter devrimin hiçbir zaman tek bir ülkenin sınırları içerisinde zafere ulaşamayacağını hatırlatır; o yalnızca uluslararası biçimde, dünya devrimine gelişerek zafere ulaşabilir."

Gerçekten de öyleydi. Yine Lenin'in 1920'de söylediği gibi, kapitalizm ve sosyalizm, yan yana var oldukları sürece barış içinde yaşayamayacaklardı. Bunlardan biri nihai olarak zafere erişecek ve son cenaze töreni ya Sovyet Cumhuriyeti'nin ya da dünya kapitalizminin olacaktır.

Troçki etrafında birleşen Sol Muhalefet gerek parti içinde, gerek devlet kademelerinde, gerekse uluslararası komünist hareket içinde güç kazanan Stalin bürokrasiye karşı bu kavrayışla mücadele etti. Oysa bürokrasi, tüm dünya işçi hareketini, 'sosyalist anavatan'ın savunusu adı altında Sovyetler Birliği'nde pekiştirdikleri bürokratik rejimin emrine soktu. Fransa'da 1936'da gerçekleşen genel grev, sırf Fransa'yla Sovyetler Birliği arasındaki dostluk anlaşması tehlikeye düşmesin diye bizzat Komünist Parti tarafından bastırıldı. Hitler Almanyasıyla Sovyetler Birliği arasında imzalanan bir başka anlaşma bozulmasını diye İspanya iç savaşında faşist Franco birliklerine karşı savaşan İspanyol halkına yardım yollanmadı. İkinci emperyalist savaş sonrasında, sırf Churchill, Roosevelt ve Stalin arasında hakimiyet alanlarının paylaşıldığı anlaşmaya uymak adına Yunanistan devrimine ihanet edildi. Yunanistan Komünist Partisi Stalin'in talimatına uyanlar ve uymayanlar olarak ikiye bölündü. Yunanistan devrimi için savaşı sürdüren komünistler katledildi. Ve daha birçok ömek...

Ve ne yazık ki, cenaze töreni dünya kapitalizmi için değil, Sovyetler Birliği için yapıldı. Troçki'nin İhanete Uğrayan Devrim kitabında söylediği gibi, Sovyetler Birliği kapitalizm ile çevrelenmeye ne kadar devam ederse, toplumsal dokunun dejenerasyonu da o kadar ilerleyecekti. Uzatılmış bir tecrit dönemi, kaçınılmaz olarak, ulusal komünizmle değil, kapitalizmin restorasyonu ile bitecekti. Bitti de...

apılması gereken, dünya işçilerinin Bolşevik gelenekle bağıni pırmamak için çabalayacak yeni bir Entemasyonal'in inşasıydı. Ekim 1943'te Komünist Entemasyonal'i ortadan kaldıran Stalin, "Böylelikle Hitlerlerin, Sovyetler Birliği'nin bütün dünyayı Bolşevikleştirmek istediği yönündeki iftirasına bir son verilmiştir," yerek Troçki'nin öngörüsünü doğruluyordu. 1924'de Lenin'in anıze töreninde, "Tüm dünyanın işçilerinin birliği olan Komünist Entemasyonal'i güçlendirmek ve yaygınlaştırmak için hayatımızı da edeceğimize dair sana söz veriyoruz," diyen Stalin, artık Entemasyonal'in kapatılmasının 'yararı ve akıllıca' olduğunu yiliyordu. Ona göre Komünist Entemasyonal'in kapatılması, m özgürlüksever ülkelerin (Sovyetler Birliği'nin yanı sıra ABD, giltere, Fransa) ve bu ülkelerdeki 'yurtseverlerin' (işçilerin yanı ra patron partileri!) 'tek bir uluslararası karargâhta' (Müttefik vvetler karargahı!) birleşmesini kolaylaştıracaktı!..

Dördüncü Entemasyonal, bütün dünyayı Bolşevikleştirme hedefinden vazgeçen Sovyet bürokrasisinin saldırılarına rağmen, 1938'de yeni bir dünya partisi olarak kuruldu... Dünya işçilerinin tarihsel mücadelelerini ve Marksizmin birikimini bugüne taşımayı başardı. Evet, uluslararası örgütlenme bugün hâlâ geniş emekçi yığınlarla buluşabilmiş değil. Ancak **Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Entemasyonal** bir dizi ülkede sınıf mücadelelerine liderlik ediyor ve etkisi giderek artıyor.

Emperyalizmin bir dünya siyaseti ve uluslararası örgütlenmeleri varsa, işçi sınıfının da Entemasyonal'i olmak zorunda. Bütün dünyada aynı saldırı politikalarına maruz kalıyorsak, uluslararası ölçekte birleşmek zorundayız. Troçki'nin 'hayatımın en iyi işi' dediği Dördüncü Entemasyonal, çarpıtılmaya uğramış Bolşevik geleneği ve bir dünya örgütü yaratma gikrini bugüne taşıyarak, başlı başına büyük bir iş yaptı. Şimdi bayrak bizim ellerimizde...

Demokrasi FABRİKALARA uğramıyor!

Üniversitelerin tatile girmesiyle birlikte ben de memlekete yol aldım. Aileyle geçirilen bir iki günün ardından kendimi dışarı attım. Yolda yürürken yaz aylarında çalıştığım fabrikada tanıştığım bir işçi abime rastladım. Bu işçi benim çalıştığım bölüm olan vernik bölümünde ustaydı. 15 yıldır aynı fabrikada çalışıyordu ve kendi deyimiyle **uykusunda bile vernik atabilen** biriydi.

Tiner ve vernik karışımına henüz alışık olmayan bünyemin ilk başlarda sürekli olarak kusma seansları geçirmesini hatırlattı, bu işin en güzel yanının içmeden sarhoş olmak olduğunu söyleyip bir kahkaha patlattı. Kendisini bir çay içmeye davet ettim ve başladık gündem konuşmaya. Başlangıçta bu konularda yorum yapmak istemediğini söylese de, içinde biriken öfke bir süre sonra ağız kaslarını teslim aldı ve muhabbet ilerledi.

Bu konuşmaları dergide yayınlamak istemem üzerine, "Sakin ismimi yayınlama, mahvolurum," diyerek ekledi. Görüşlerini açıklamaktan korktuğu bu

dönemin, 'süper demokrasi-sivil anayasa' tartışmalarının yaşandığı bir dönem olması da ayrı bir ironi tabii. **Sanırım demokrasi fabrikalara çok fazla uğramıyor.** Çalışma şartlarını sordum ona. "Eskisi gibi," dedi, **"10 saat çalışıyoruz günde, artık bünyem alıştı zorlanmıyorum eskisi kadar."**

15 yıllık bir vernik ustasının haftada 6 gün, günde 10 saat çalışma karşılığı aldığı para ise 547 lira! Ona nasıl geçinebildiğini sordum. Evli ve bir çocuk babasıydı. Dahası evi kiraydı ve en izbe evde dahi yaşasa 250 lira kiraya vermek zorundaydı. Oğlunun ilkokula başladığını ve okumayı o senede söktüğünü söyledi böbürlenerek, "Ama," dedi, "Okul masrafları da çıkınca geçimimiz iyice zor oldu, hanımla her gün kavga eder olduk..." Ve hınçla ekledi: **"Çocuğumu okutacak para bulamazsam hırsızlık yaparım."** Tam da yeni anayasa tartışmalarına bakışını sormaya hazırlandığım sırada bunu söylemesiyle lafı boşazıma tıkadı: "Bak tekrar söylüyorum, sakın ismimi yayınlama!"

Utana sıkıla anayasa tartışmalarını açtım

ona. "Okumadım bile. Bana ne, oy filan da kullanamam, kırk yılın başı tatil yapacağım o gün, cezası neyse gelsinler alsınlar para cezasını, tabii para bulabilirlerse," deyip bir kahkaha daha patlattı.

Sonra fabrikadan konuştuk, grev girişimlerini anlattı. "Beş altı ay önce cumartesi günleri tatil olsun, ücretlerimize zam yapılsın diye bir gün çalışmama kararı aldık arkadaşlarla. Sanırım bir arkadaş bizi patrona ispiyonlamış, sıkı bir fırça yedik grevden bir gün önce. Kimsenin gıkı çıkmıyor artık, çalışıyoruz öyle, ama Bekir hâlâ her fırsatta işten kaytarıyor! Hanımla da her gün para meselesinden tartışıyoruz, eğer beni boşarsa gidip patrona sorarım hesabını."

Sarma sigara içiyordu, biri bitmeden ötekini yakıyordu. Sigaraya baktığımı görünce, **"Zam yaptılar ya gene, sağlıklı yaşatacakmış başbakan bizi, gelsin de iki vernik atsın, görsün bakalım sağlığı, oradan ötmesi kolay tabii,"** diyor. "Gomünistliğe devam mı lan hâlâ?" diye başka bir dala atlıyor gülerken. "Allahsızsınız filan ama iyi heriflersiniz, Tekel

işçilerini yalnız bırakmadınız hiç, izledim televizyondan. Ben de gitmeyi düşündüm bir ara ama izin alamadım patrone, yıllık izin bir haftaymış!" Demokrasi!..

Saate baktı ve acelesinin olduğunu söyleyerek kalktı. Giderken hâlâ üstüne basa basa söylüyordu: "Sakin ismimi yayınlama ha!"

Demokrasi, ifade özgürlüğü, sivil anayasa, özgürlükler... "Sakin ismi yayınlama ha!" Aklıma şu soru takıldı: "Bu anayasa kimin anayasası?" Onun ya da diğer işçilerin olmadığı kesindi...

Bir üstat yıllar önce şöyle diyordu:

"Liberallerin iddia ettiği gibi toplum bireylerin toplamından oluşmaz. Toplum bireylerin ilişkilerinin toplamından oluşur."

Haftada 6 gün günde 10 saat çalıştırılıp ancak aç kalmayacak bir ücret olarak tüm sosyal ve toplumsal hayattan koparılan, ev (kira)-servis-fabrika üçgeninde bir hayat sürmeye zorlanan işçilerin 'liberal-toplumsal anayasa'dan ve burjuva siyasetinden bir çıkarlarının olmadığı ortada.

(ONUR BAYRAM)

RECEP'İN DÜZENİNİ YIKACAĞIZI!

Başlıktaki sözler son dönemde sıkça katıldığı miting, açılış ve bilumum organizasyonda halka seslenen CHP'nin yeni genel başkanı ve burjuva medyasının yeni gözdesi, **Türkiye'nin Gandhi'si** Kemal Kılıçdaroğlu'na ait.

Yaklaşık sekiz yıllık AKP iktidarının çeşitli baskı ve sömürü uygulamalarından bıkmış halkın, duyduğu anda içini umut ve sevinç kaplamasına yol açan bu sözler, bir kesimin ise -ki bu kesim Tayyip ve saz arkadaşları oluyor- asabiyet yapmasına sebebiyet verdi.

İyi de Sayın Gandhi, yıkacağını ifade ettiği 'Recep'in Düzeni'ne alternatif olarak neyi görüyor/sunuyor?

Kısa bir hatırlatma yapalım...

Deniz Baykal'ın kaset skandalının akabinde, genel başkanlığa aday olan Kılıçdaroğlu, henüz başkanlığının arifesinde, topraksız köylüye toprak dağıtacağından, eğitim ve sağlık sorunlarını çözeceğine, işsizliğin hakkından geleceğinden, yatağa bir tek çocuğun dahi aç girmeyeceğine ve Kürt sorununu çözeceğine kadar birçok sosyal vaatle bulundu - bu söylemlerine hâlâ devam ediyor da. Bunu duyan cümle sanayici kodaman tayfasını tam bir 'üç buçuk' hali almıştı ki, **21. Yüzyıl'ın süperonik Gandhi'si Kemal Bey sanayicinin önünü açacağını, özel teşebbüslere sınırsız destek vereceğini ve hatta bir adım daha ileri giderek organize sanayi bölgelerine yatılı meslek liseleri kurarak,**

buralarda okuyacak olan tüyü bitmemiş sabi sübyanı sanayi kapitalinin emrine amade kılacağını taahhüt etti. Derken bu söylemler çerçevesinde yazının başında belirttiğimiz gibi son hutbelerinde iktidara gelirse şayet Recep'in düzenini yıkacağını ve sonrasında asr-ı saadet günlerinin geleceğini müjdeledi.

Peki, bu düzen Recep'in düzeni midir?

Yoksa Recep'ten öte, Recep'ten ziyade bir şeylerin düzeni midir? Kılıçdaroğlu bu sorunun cevabını çok iyi biliyor aslında. Fakat kendi düzeninin besleneceği ana arter de şimdiye kadarki iktidarların beslendiğinden farksız olmayacağı için, tabiri caizse bindiği dalı kesmek işine gelmiyor. Uzun lafın kısısı, bu Gandhi'den bir cacık olmaz. Hoş, 'hakiki Gandhi' neydi ki? Mazlum Hindistan halklarının bu Gandhi sülalesinden çıktığını bir de onlara sorun!..

Bu yüzden, Recep'in düzeni denen düzen hakkında icap eden malumatı vermek de yine bize düşüyor. Kan emiciler ve kemirgenler familyasının maskelerini düşürüp onları teşhir etmeyi işçi sınıfı mücadelesinin bir ereği olarak gördüğümüz için bu işi seve seve -tekrar- yerine getirebiliriz...

Yaşamakta olduğumuz düzen, her türlü soygunculuğun, düzenbazlığın, yalancılığın, halk düşmanlığının, yasakların ve kölelik koşullarının hüküm sürdüğü ve değer gördüğü bir kahpelik düzenidir. İşçilerin ve emekçilerin alınterlerinin gasp edildiği, gençlerin gelecek hayallerinin sınavlarda çoktan seçmeli bir muamma edildiği,

çocukların yarınsız bırakıldığı, anaların her gün ağlatıldığı, kardeş halkların üvey evlat muamelesi gördüğü, riya ve sömürü düzenidir. Biz o'na kapitalizm diyoruz. Kısaca yalanın çarkı diyebilirsiniz.

Bu bok çukurunun asalak efendileri yüzyıllardır emekçinin nasırından, solgun yüzlerinden, yorgun bedenlerinden besleniyor. İşçiler kendi yoksulluğunu üretirken, onların zenginliğini inşa ediyor.

Gençliğin gelecek planları bir sınav salonunda hapsedildi. Daha yariyle vuslatı göremeden ya da saramadan yarin ince belini, yahut öpmeden son kez annesinin elini, kara toprağı öptürüyorlar -tıpkı diğer akranlarına yapıldığı gibi- sözde 'terörist' avında korurken 'vatan'ı... Kendilerini sürekliliğe gönderenlerin asıl teröristler olduğunu bilmeden... Kadınları, annelerimizi, "Analar ağlamasın," diyenler ağlattı en çok. Çünkü bu düzenin beslendiği şey gözyaşları ve evlat kanıdır. Ama asker, ama dağdaki bir gerilla...

Ve kardeşlerimiz, Arap, Kürt, Rum, Laz, Ermeni, Acem ve sayamadıklarımız... Katledilerek veya sürülerek topraklarından, kopartıldılar köklerinden, kör, sağır ve dilsiz, kimliksiz bırakıldılar. Olmadıkları bir şey olmaları istendi ve isteniyor hâlâ... Size bunları yapanların bekası buna bağlı. Bu düzenin devamı için her şey mubahtır onlara göre...

Biz bu düzene burjuvazinin iktidarı diyoruz. Bu yabancı 'burjuva' lafını söylemeye zorlanan, kendi dilinde bir isim

taksın, 'patron' desin, 'sülük' desin, Maho Ağa'ya ne dendiye onu desin isteyen; ama öyle bir laf desin ki, işitenin içi dolup taşsın sınıfsal bir kinle...

Çözüm... Düzenin sahiplerinin ve bekçilerinin maskesini düşürmeyi seve seve yaptığımız gibi, onlardan kurtulmanın yolunu da apaçık söyleyebiliriz evelallah!..

Güzergahımız, sınıf savaşı, devrim ve sosyalizmdir. Harcımızı sınıf kinimizle ve tarihimizle karıyoruz. Sınırların ve sınıfların olmadığı bir düzeni, insanlığın kendiyile ve doğa ile barış içinde yaşayabileceği bir dünya düzenini kurmak istiyoruz. Bugün belki sayımız çok az, yolumuz uzun ve zorlu ama yoksulların ve emekçilerin bu derin çürüme, sömürü ve barbarlık koşullarından kurtulmak için yeniden harekete geçeceği, dünya ölçeğinde bir isyanın yeniden yükseleceğini adımız gibi biliyoruz; biz insanlığın bu son kavgasına hazırlanıyoruz...

Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!

(FATİH ÇELEBİ)

Herkes uyansın! Çocuklar duymasın!..

MELEK KÜÇÜKUZUN

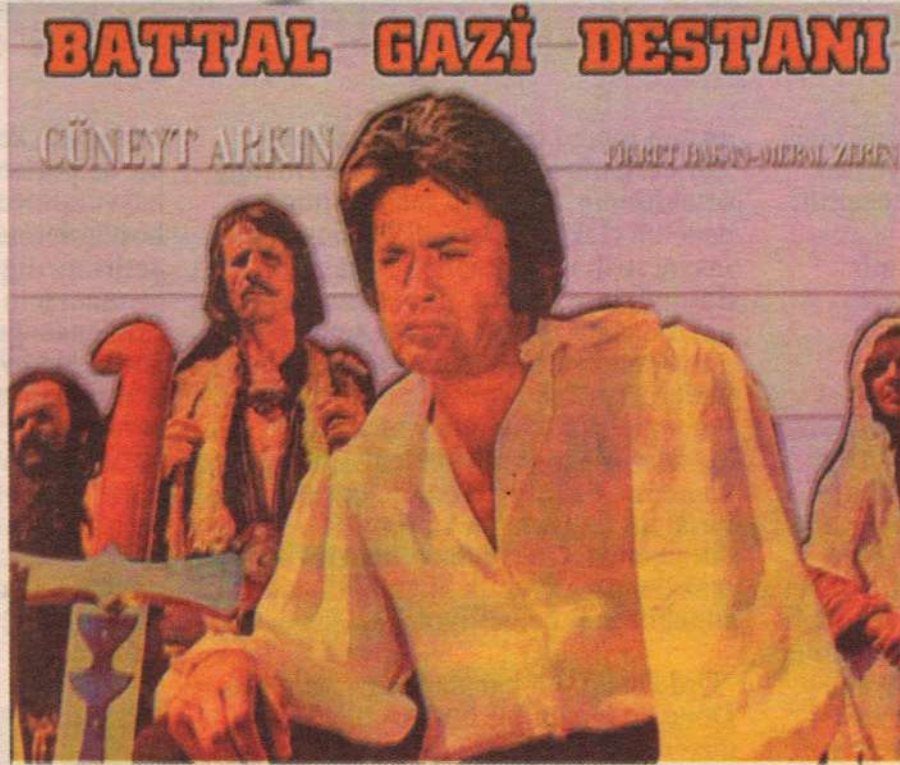
Çocukken kahramanım Battal Gazi'ydi. Filmi her izleyişimde yurtseverlik duygularıyla dolardım. Ninemin kara çarşafını türlü hilelerle erkek kardeşime giydirip onu Bizans askeri kılığına sokardım. Sonra da kendimce Cüneyt Arkin'in büyüdüğümüzde onca dalga geçip güldüğümüz abartılı hareketlerini yapmaya çalışırdım. Yıllar sonra Battal Gazi'nin aslında Türk değil de Arap olduğunu öğrendiğimde yıkılmıştım. Neyse ki, Ömer Seyfettin'in *Başını Vermeyen Şehit* hikâyesini defalarca okuyan bir çocuk olarak, milli hislerimin sarsılmaz temelleri vardı.

Üçüncü sınıftayken okula müfettiş geldi. Yanıma yaklaşıp bir soru sordu. Ben soruyu doğru cevaplayınca da saçımı okşayıp, "Büyüyünce ne olacaksınız?" diye sordu. Bulgarlar tarafından önce tecavüz edilip ardından katledilen bir Türk kızının başından geçenleri anlatan, yine bir Ömer Seyfettin hikayesi *Beyaz Lale*'yi yeni okumuştum. Göğsümü kabartıp gözlerimi kahraman edasıyla kısarak "Büyünce şehit olmak istiyorum!.." dedim. Müfettişin, okul müdürünün ve sınıf öğretmenimizin yüz ifadesini görmeliydiniz!.. Hemen dışarı çıktılar, birkaç gün sonra da kendime seçtiğim bu üstün 'meslek' için tüm okulun önünde bana bir küçük altın astılar.

Herkes olayı duymuştu çoktan. Babam benim gibi bir çocuk yetiştirdiği için bolca takdir edildi. Bense vatan uğruna üstün hizmetlerinden dolayı ilk madalyasını almış bir gazi misali dolanıyordum ortalıkta. Arkadaşlarım gıptaıyla bakıyordu bana, benim yerimde olmak istiyorlardı. **Çocuklar arasında en popüler meslek şehitlikti artık.** Okulun kahramanı da bendim. 9 yaşında olmasına rağmen 'şehit' olmak isteyen bir çocuk!.. Sormak istiyorum: Bu hikâyede yanlış olan ne?

Bizim ufaklık 6 yaşında. Yıkanmaktan çok korkuyor. Ben de çocukken korkardım, onu anlıyorum. Ama banyo yapmamak için bize direnirken, "Bir Müslüman ayda bir kez yıkanır," dediğinde onu anlayamadım. "Bu cümle Türkiye'de din sömürüsünün çocuk oyuncağı haline geldiğinin ispatıdır," dedik, bolca güldük. Çocuğu ağlata ağlata yıkarken bir yandan da yeni neslin çok zeki olduğunu söyleyip geleceğin daha aydınlık olacağına dair umutlandık.

Mesela ben altı yaşındayken Müslüman'ın ne demek olduğunu bilmiyordum. Hatta Arap Battal Gazi travmasının daha ağırını, TRT'de yayınlanan bir belgeselde 'Hristiyan Türkler'den bahsedildiğini duyunca

yaşadım. İnsan nasıl hem Türk hem Hristiyan olabilir ki?! Hemen babama sordum. "Olur mu öyle şey! Yanlış duymuşsundur," dedi. Yaşını başını almış, kocaman adam olmuş İsmet Özel'in 6 yaşındaki bir çocukla benzer şeyleri iddia etmesinin nedeni sanırım benimkinden daha ağır bir travma yaşamış olması. "Müslüman olup gâvura karşı savaşan herkes Türk'tür!" açıklaması Battal Gazi konusundaki hayal kırıklığımı gidermedi ama yine de ben bu şahsın travmasına Freud'un bir yaklaşımın ışık tutacağı kanaatindeyim. Salt benim değil, ülkenin büyük çoğunluğunun kafası bu meselelerde pek karışık. Sormakta fayda var: Sahi yahu, Türk ne demek?

Geçenlerde balkonda otuyordum, mahalledeki çocukların oyun oynarken söyledikleri dikkatimi çekti. "Siyasi meselelere çok odaklandığımdan yanlış duydum herhalde," diye düşündüm baştan. Sonra dayanamayıp yanlarına gittim ve ne oynadıklarını sordum. 'Kürt-Türk' oynuyorlarmış! "Bizim böyle bir oyundan haberimiz yok," diyeceksiniz muhtemelen. Aslında bal gibi biliyoruz hepimiz, şöyle ki: **Çocuklar iki gruba ayrılıyor. Bir taraf Kürt olup kaçıyor, diğer taraf da Türk olup Kürtler'i yakalıyor. Yakaladıklarında da çeşitli cezalar veriyorlarmış. Bu oyuna da 'Kürt-Türk oyunu' diyorlarmış. Kimse Kürt olmak istemediği için aralarında kura çekiyorlarmış.** "Kaçmak daha eğlenceli değil mi? Neden kimse Kürt olmak istemiyor?" diye sorduğumdaysa, "E, çünkü Kürt kötü bir şey demek," diye cevap verdiler. Bizim zamanımızdaki hırsız-polis oyununun Kürt-Türk oyunu

temsili ediyor 'Kürt' olmak anladığım kadarıyla.

Kürtler'in hem bu vatanın ekmeğini yiyip hem de ülkesine ihanet eden insanlar olduğunu duymuş çocuklar her nasılsa. Oyunun içeriğini artık öğrendiğimize göre kendimize bir daha soralım: Bu oyunu bilmediğimizden, dahası hiç oynamadığımızdan emin miyiz? Çocuklar bu oyunu kimden öğrendi sizce? Ha, bir de, Kürt ne demek?

Komşumuz 10 yaşındaki kızının pazardan kıyafet alındığında ağladığını, illa 'marka' giyinmek istediğini söylüyor. Bir başkası 7 yaşındaki oğlunun babasının otomobilini beğenmediğini, cip almaları için onlara yalvardığını gülerек anlatıyor. Aile dostumuz yeni doğan kardeşini kıskanan 6 yaşındaki oğlunun, onunla ilgilenmediklerinde oyuncak tabancasını kardeşinin başına dayadığını söylerken yine gülüyor.

Ahu Tuğba'nın sevgilisi Meriç Bey gibi dans etme salgınına yakalanmış çocukları hafızamızdan silmeye çalışırken, şimdilerde küçük hanımlar Demet Akalın'ı idol ilan ediyor, onun gibi olmak istiyorlar. Dahası 9 yaşındaki kuzenim ısrarla ona adıyla hitap etmek yerine 'Bihter' dememizi istiyor. Hadi yine sorayım: Ruh sağlığı yerinde olmayan çocuklara dair örnekler mi bunlar? Hafızanızı biraz zorlarsanız ya da çevrenize biraz daha dikkatli baksanız siz kaç örnek verirsiniz? Toplumun halet-i ruhiyesine baktığınızda kendi çocuklarınızın 'ruh sağlığı' standartlarına göre sağlıklı olduğunu söyleyebilir misiniz?

Bizim avlanan Ceylanlar'ımız var. 14 yaşında bir kız çocuğu olarak, bir çocuğun

taşıyabileceğinden çok daha fazlasıydı yükü ki, kendi korkusuzluğunu olay yerine can güvenliği olmadığı için inceleme yapmaya gelmeyen savcının başına düşürdü giderken. Medine Memi'ninse kalbi dolu olduğu için, boş durmasına daha fazla tahammül edemediler mezarının. 16'sında diri diri gömdüler. Meryem'in katilleri ise kadın kısmı okuma yazma öğrenirse erkeklere mektup yazar zihniyetinde olanlardı. Daha 12'sinde bize veda edişine intihar dendi, mektup yazmayı ölüm fermanına dönüştürenler görevlerine kaldıkları yerden devam etti. Polise taş attığı için yargılanan, sınavı kazanamayacağı korkusuyla yahut ailesi dersane borcunu ödeyemiyor diye intihar eden çocuklarımız var. Alistık mı bunlara?

Ne de olsa daha çok 'Doğu'da yaşıyor bu tür olaylar değil mi? Ve 'Doğu'nun zihinlerimizdeki tezahürü de Amerikan işgalinden sonra Irak'ta kurulan çocuk pazarında organ mafyalarına, genelevlere cins bir köpekten bile daha ucuz bir fiyata satılan çocuklar kadar uzak. Her gün Afrika'da açlıktan ölen binlerce çocuk kadar uzak...

Aptal kutusundaki görüntülerden mi ibaret bunlar? Hadi itiraf edelim; **en uç olayların çocuk kahramanları dahi, zenginlerin memnu aşklarını anlatan diziler kadar yer tutmuyor halkımızın hayatında, değil mi? Peki ya medya için 'haber değeri' taşımayanların hikâyeleri?**

Hoşumuza gitmeyen gerçeklerden kaçıyor muyuz? Haberlerden duyduğumuz şeyler kendi başımıza hiç gelmez mi sanıyoruz? Gerçeğin rengi bizim her şeyi toz pembe gösteren gözlüklerimizi aşip bu sefer görmezden gelemeceğimiz bir çıplaklıkla meydana çıkarmıyor mu hatamızı? Çocuklarımızın dudaklarından çıldırmış büyüklerinin onlara öğrettiği çirkin, eğreti ve hiç de masum olmayan cümleler döküldüğünde tokatlanmış gibi hissetmiyor muyuz kendimizi?

Şehit olmak istediği için ödüllendirilen bir çocuğun ruhu Ceylan'ın bedeni gibi paramparça değil mi? Kürt-Türk oyunu oynayan çocukların insanlığı can çekişmiyor mu? Farkına varmadan ya da fark ettiğimizde görmezden gelerek, "Büyümüş de küçülmüş sanki!" deyip gülüp geçerek çocuklarımızın bedenine, zihnine ve ruhuna zarar veriyor olabilir miyiz?

Dostoyevski, zamanında, "Bir kentin mutluluğu her gün küçük bir çocuğa işkence yapılmasına bağlı olsaydı, kent halkı ne yapardı?" diye sormuş. Bir ülkenin halkı olarak biz ne yapıyoruz? İşkenceler çeşitlenip artarken hangimiz mutluyuz?

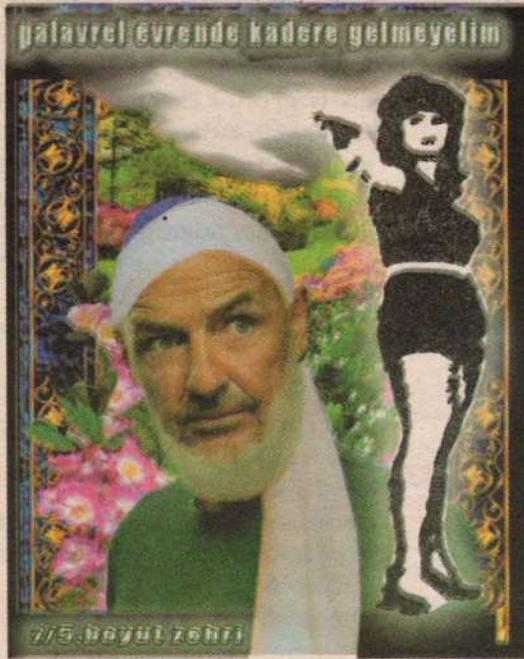
SPA MULLAH KOLLEKTİFİ

heroin-i cedit ordusu

Spamullah, Ottomanlı Haber Ajansı'ndan Üstün Gençsivil'in Süleymaniye'den vereceği haberin belgesini ele geçirdi:

"Hatırlayacağınız gibi, Özel Sınır Birliği'nin yeni adını bulmak için dü enlenen kampanya, dün akşam "Taze-Ottoman'dan Görünüm" programında sona ermiş ve Heroin-i Cedit Ordusu adının, Çelik Blek Water ve Kudo's Taze-Ottoman Güç Birliği alternatiflerinden daha çok oy aldığı, canlı yayında, Süleymaniye yeminli kadısı tarafından açıklanmıştı. Taze-Ottoman coğrafyasında eli telefon tutan tüm halkımızın canı gönülden katıldığı "Adını Yaz , 2010'a Gönder, Çözümün Bir Parçası da Sen Ol" kampanyası, demokrasi ve açılımın yeni bir zaferi olarak alkışlanırken, devam etmiş ve kampanyaya katılmayarak bu zafere gölge düşürmek isteyip de tüfekle işaretlenenlerin göz altına alınmasına sabahın erken saatlerinde başlanmıştı.

"Bugün de gündeme yeni adıyla Heroin-i Cedit Ordusu'na dair haberler damgasını vurdu. Öncelikle, Ordu'nun sadece istihdam yaratmakla kalmayıp, ülkenin çok önemli bir ithal malı haline geleceği, en yetkili ağızlardan, göz yaşları içinde tekrarlanırken, Ordu'ya talep yaratmak için, gereken ulusal ve uluslararası pazarlama faaliyetlerinden kaçınılmayacağına altı çizildi. Yapılan açıklamalara göre, Heroin-i Cedit Ordusu, dünya standartlarında eğitilecek, demokratik nosyonları benimseyecek,

en son model teçhizatla donatılacak. Ayrıca, Ordu için, Çalip-Rigzos Holding ortaklığının, Hoşgörü marka sınır denetim elektronikleri ve Diyalog marka insani istihbarat araçları sağlaması düşünülmüyor. Bizzat Zoros tarafından hazırlanan fizibilite raporu sonuçlarına göre, gereken finansman sağlandığında, Ordu'ya personel üretiminin embriyodan, laboratuvar ortamında ve helal koşullarda yapılması bekleniyor. O güne kadar da, doğurulan her üç çocuktan birisinin bu Ordu'ya katılması durumunda, Ordu'nun optimal maliye le maksimum güvenlik hizmetini zaten sunabileceği belirtiliyor.

"Ordu'nun isim babalarından Mümtaz Döne de bugün bir basın toplantısı düzenledi ve Ordu'nun finansman sorununun İran-Kontra Modeli ile çözülebileceğini ifade etti. Döne'ye göre, İran'a yasadışı silah satışı yoluyla Nikaragua'daki Kontra gerillalarına finansman sağlanması, bunun için Latin Amerika'dan gelen kokain ve otun A.B.D.'deki satışına kol kanat gerilmesi hadisesinin kilit isimlerinden eski subay Nolliver Oorth'un resmen davet edilmesi, kendisine Paşa rütbesi verilerek, Heroin-i Cedit Ordusu'nun, Özel Harekat'ın doksanlı yıllarındaki Efsane Komutanı ile birlikte eş-teknik direktörlüğe getirilmesi de söz konusu olabilir.

"İran-Kontra Modeli'nin narkotik gelirlerinin hakça paylaşımını gerçekleştirmek gibi çok önemli bir amaca hizmet edeceği de gündemde yer alan satır başlarından bir diğeri. Döne'nin ardından mikrofonu alan bir başka yetkili, böylelikle, Asayiş, İstihbarat ve bölgedeki gerilla arasında bir paylaşım kavgasına da gerek kalmayacağı, gelirler tek elden toplandığı için, üretim ve satışta optimal düzeylerin yakalanabileceğini, Efsane Komutan'ın Özel Ha ekat ve Afganistan tecrübelerinden bu noktada da yararlanılabileceğini söyledi. İlerleyen günlerde, Ordu'nun eğitim merkezine, "Şahsin Tahinkaya Tesisleri" adı verilerek, geçmişin büyük isminin onurlandırılması bekleniyor.

"Yeni Ordu'ya personel alımı için, "Sen Heroin-i Cedit'sin. Büyük Düşün" sloganının kullanılmasının özendirici bulunduğunu da bugün gelen bilgiler arasında. Adayların isterlerse bir süper

kahraman kostümü ile çekilmiş bir boy, bir de por re fotoğrafı ile başvurabilecekleri, süper kahraman kostümlerine ülke ve dönem sınırlaması getirilmediği ve sınava dair ayrıntılı şartnamenin ilerleyen günlerde açıklanacağı söylendi. Ayrıca, Avrupa Birliği'ne uyum çerçevesinde, Ordu mensuplarına sarı saç-bıyık ve mavi göz zorunluluğu getirilmesi bekleniyor. Sarı boya ve mavi lensin hangi tonlarının dinen caiz bulunduğu ise, daha sonra, bir talimatname ile belirlenecek. Heroin-i Cedit Ordusu'nun post-Ottoman taze-robcop temalı uniformalarını kimin tasarlayacağı konusunda ise, İsmail Takakçe'nin adı sıklıkla duyuluyor.

"Heroin-i Cedit Ordusu'nun Mardin'in 2012 yılında Avrupa Kültür Başkenti seçilmesi vesilesiyle açılacak olan Paralel Evren Köprüsü'nde iki evrenin de, kaçak mal-insan girişi açısından güvenliğini üstlenmesi, ulusal ve uluslararası kamuoyuna yönelik ilk resmi tanıtımının da bu açılışa yapılması planlanıyor. Mardin 2012 Ajansı ise, paralel evrenden, Ordu'ya katılmak üzere gelenler için F-tipi entegrasyon programı düzenleyecek, ayrıca, bölgede kullanılacak karadelik el bombası ve neo-OHAL elektronik duvarının stenciller ile süslenmesi için bir yarışma açacak."

Emmi! Şu bıyık çok acayip!..

Bazen memleket politikacısının mevzu edip tartıştığı konuları duyduğunuzda üstünüzü başınızı yırtmak suretiyle kendinize ve çevrenize zarar verme hissi sizde de hasıl oluyordur eminim. Zira **RED** okurları arasında bu ve benzeri 'Mazhar Osman' ruh halinin yaygın olarak baş gösterdiği konusundaki söylentilere yürekten inanıyorum. Ama bu durum elbette **RED** okuru olmanın bir sonucu değil, sebebidir, diye de belirtmek isterim. Evet tam da asabı bozan 'politik gündem' maddelerinden biri geçtiğimiz ay gündemimizi epeyce meşgul etmişti. AKP tarafı, 'teröre karşı' kurulması planlanan profesyonel birliklerde sarkık bıyıklı kadro olmayacağı çıkışını yaparken, bu tür birlikleri babasının tapulu malı zanneden MHP tarafı da 'ya ne olacağıdı' gibisinden kendinden emin sert bir çıkışla yanıt vermiş ve kof ama trajikomik bir başlık manşetlere çıkmıştı bile: **"Badem bıyık mı? Sarkık bıyık mı?"**

Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, bu adamlar bıyığın, vücudun diğer yerlerinde çıkan kıllardan daha vakur bir şey olduğuna kendilerini inandırmış. Ve bu hat üzerinden **bademli-hilalli** teorik-politik salvolarla birbirleri üstüne yürümektedir. Kurulması planlanan yeni profesyonel birliklerle **'vatan savunması'**nı kimin yapacağı kavgası gibi görünse de, yeni bir iktidar mevziinin kaybedilmemesi / ele geçirilmesi müsameresinin hazırlıklarından başka bir şey olmadığı, yılların bıyıklı adamının bıyığını kestiği gün kadar 'kabak' parlaklığıyla ortadadır. Zaten bana sorarsanız, **en makbul bıyık, ayran içmiş solcu adam bıyığıdır**. Bıyık ucuna bulaşmış ayran kadar kutsal görünen herhangi başka bir şey olabileceğine şahsen inanmıyorum. Bu benim gerçeğim.

Hilal şekli vatani sevmekse, 'ayran' durumları da metaforik dışavurum olarak halkı sevmek olarak tanımlanabilir. Hatta işi gazoz ve kola karıştılgından anti-emperyalizme, ev yapımı ayran üstünden anti-kapitalizme bağlayarak iyice kendimi kaybedebilirim. İtiraz eden herkese de demokrasiden ve düşünce özgürlüğünden bahsedip aklını alırım.

Mevzu uzatılabilir... Bazen 'ezo gelin' parçacıklı bıyık derece yaparken, zaman zaman 'tavuk yağı'na bulanmış bıyık tüm zamanların en iyisi olarak efsaneleşebilmektedir. Ota boka kurulan ve memleketteki bu bıyık geriliminden de hoşlanmayan ve bu

konuda arabulucu olmaya soyunan 'aydın inisiyatifi' kurulsun çözüm önerisini sıraladığım bu alternatifler üzerinden oluşturabilirler. Konu iyice derinleşir ve çözümsüz bir hal alırsa da Nazlı Ilıcak bıyığını 'B' planı olarak devreye sokabilirler.

Sivil bıyık!

'O ne?' diye sormayın. **Nazlı hanım normalde bıyıklı.** Sadece kendileri çok fazla darbe karşıtı olduğu için biz göremiyoruz. Mesela Mr. Dilipak'ın suratu da dili kadar pakmış. Hiç kıl yokmuş. Gerçeği görenler, "Ha Yul Bıraynır, ha Dilipak," diyor. Ama o da çok anormal darbe karşıtı bir demokrat olduğu için onun da gerçek şemalini algılayamıyoruz. Bu iddialarımı sorun *Taraf* yazarı Rasim'e (ROK), o da yazdıklarına hak verecektir. Niye? Çünkü o da 'çok aşırı' darbe karşıtı. Ahmet Altan ha keza! Biraderi Mehmet daha da parlakmış. Neymiş? İnsanların gerçek yüzünü daha bir çoğumuz bilmiyormuşuz! Bıyığa dönelim...

Sorun ciddileşir ve memleket olası bir **Ampülcü-Üç Aydedeci** iç savaşına sürüklenirse hemen bir kriz masası kurulmasını öneririm. Masanın başına da Panter Emel Hanımefendi'nin oturtulmasından yana oyumu kullanırım. Kurul üyeliklerine sırasıyla Nihat Doğan, Suavi, Cemil İpekçi ve Ahtapot Paul seçilmesini temenni ederim. Suavi burada sol muhalefeti temsil edebilir. Nihat ve Cemil sağ bek görevini cansiperane yerine getirirken, Paul ise Nihat ve Cemil'in kademmesine geçebilir.

Gerektiğinde -ki muhtemelen gerekir- boğazını sıkarak suretiyle artık bu ikilinin konuşmasına engel olabilir. Panter Emel Hanım ilk olarak **'tavşan bıyık'** ya da **'su samuru bıyık'** önerilerinin oylanmasını isteyebilir. Oylanır mı oylanmaz mı bilmem ama bu konunun en mantıklı çözümlerinden biri olarak tarihe not düşeceğine eminim.

Bu arada olası gelişmelerden biri de, Meclis'e **Ufuk Uras** tarafından verilecek ve sivil desteği Baskın Oran ve Ahmet İnsel tarafından sağlanması planlanan **'Kautsky bıyığı'** modeli olacaktır. Şekil itibarıyla saç sakal yerinde olan Kautsky'nin, biline gelen ön adından kaynaklanan olumsuzluklar dolayısıyla öneri Meclis'te onaylanmadan kağıt uçak yapılarak atılmak suretiyle iptal edilecektir.

Borsa düşmeye başlayacak, faizler hızla yükselecek, banka iflasları konuşulmaya başlayacak ve memleketin tüm tersaneleri işgal edildi edilecek gerginliğiyle, Türkiye siyaseti yeni bir evreye girecektir. Çözüm önerileri daha Meclis gündeminde görüşülmeye başlamadan kavgaya çıkacaktır. Her öneriye itiraz eden Kamer Genç bu soruna kendi bıyığıyla çözüm getirmeye çalışırken, Saygıdeğer Panter Emel Hanımefendi 30 siyam kedisi, 4 vaşak, 2 tavşan ve çok sayıda su samuru ile Meclis işgali girişimlerine bir yenisini ekleyebilir.

Bu sırada Necmettin Erbakan bıyığı modeli CHP tarafından tartışılmaya başlanabilir. AKP'li vekiller bu girişimi bölüne bölüne yan cebe sığacak

hacme ulaşan Saadet oylarını çalma girişimi olarak tespit etse de, Kılıçdaroğlu'nun uzaktan kıvrılmış dosya sallamasıyla hepsi yerine oturarak başlarına gelebilecek bir 'iş' ten yırtmaya çalışacaktır.

Gencecik Küçücük İçi Dolu Turşucuk Siviller adlı bir grubun, "Acun Ilıcalı bıyığı olsun!" önerisi dört ay tartışılıp karar bağlanmak

üzereyken Zülfü Livaneli'nin *Acunun Bıyığı mı Var, Recebin Kayığı mı Var* adlı cover albümü büyük bir hatayı gerçekleştirmeden telafi edebilir.

Genel oturumda bu konunun çok uzadığı ve artık karara bağlanması gerektiği önerisi oy birliğiyle sonuçlanır sonuçlanmasına da, arka sıralardan gelen bir çığlıkla ortalık tekrar karışabilir. Konuk sıralarından, yaş haddinden henüz yeni salınmış Hüseyin Üzmez'in kendisine bakıp bıyık burduğu iddiasında bulunan Mustafa Sarıgül, Üzmez'in üstüne koşarken Adli Tıp Kurumu'ndan üç görevli Sarıgül'ü alıp oradan uzaklaşabilir. Sarıgül'ün orada ne işi vardır peki? O, aslında işi olmayan her yerde bulunabilen bir canlı türüdür!

Gazetecilerin soruları üzerine bir basın açıklaması yapan Üzmez, **"Ben kendisine birlik çağrılarını yapıyordum, onun için sessizce bıyığımı burdum,"** diyebilir. Başka bir gazetecinin, **"Elma şekeri iddiaları doğru mu?"** sorusu, Adli Tıp'ın raporunu açıklayacağını duyurması üzerine kaynar gider. Adli Tıp raporu, "Yapılan incelemede şahsın psikolojisinde herhangi bir bozukluk olmadığı sonucuna ulaşılmıştır," der. İlk itiraz CHP'li vekillerden, "Ne olmamıştır badem! Onun psikolojisi hep bozuktuk," sesleri yükselir. Hüseyin Üzmez'in **'Çarem Sarıgül'** sloganı atmaya başlaması üzerine, Sarıgül Üzmez'in bıyıklarına saldırır. Tam bu sırada peçeteye yazılmış bir önerge Meclis Başkanı'na ulaştırılır.

Peçete önergeyi okuyan Meclis Başkanı, "Bu ne kardeşim? Burada *Sivas'ın Dağlarına* ya da *Bitez Yalısı* yazıyor," demesi üzerine yanlış peçeteyi kürsüye sunduğunu söyleyen vekil gelip yeni peçeteyi Başkan'a sunar. Meclis Başkanı'nın, "Burayı da türkü bara çevirdiler," serzenişleri arasında önerge oylanarak Üzmez'in yeni bıyıkları **Profesyonel Ordu Bıyığı** olarak belirlenir. Kılıçdaroğlu ve Bahçeli koşarak salondan çıkıp kendilerini hıçkırıklar içinde Meclis berberine kilitleyebilirler...

RTE, ortalığı yatıştırmak için buzlu badem servisi yaptırır. Bu durum MHP sıralarında esefle karşılanırken, Oktay Vural'ın burnu ve üst dudağı arasına muz sıkıştırıp hilal bıyığa vurgu yapması yine aynı sıralarca alkışlanır. Aldığı alkışla iyice kendini kaybeden Vural'ın, **İsmail Türüt'ü** çağırıp **vuvuzela** ile icra edilen **Çırpınırdı Karadeniz** eşliğinde horona başlaması memleket siyasetinin kıcını koyduğu zeminin tıynetini bize birçok şeyden daha iyi anlatabilir. Anlatmalıdır!..

MURAT KARATAĞ

Beyimiz içse güzelleşse...

Esasen bu yazı iki ay evvelki **RED**'de yayımlanması için yazılmıştı ama son anda başka bir yazı yollamam icap etti. İnsan olmanın tüm gereklerini bünyesinde toparlamış ulu kişi ve yeni 'on emir' yaratma gayretindeki Tayyip kişisi, "Alkol kullanacağınıza meyve yiyin," (SA-NA-NE?!) dedikten sonra yazıyı 'upgrade' edip yayımlamak vatan borcu haline geldi. Başlayalım...

Muğla'ya bağlı Milas ilçesi çok güzel... Karayoluyla Bodrum tarafına gidenlerin tamamı görmüştür. Milas'ın sevimliliğinin yanı sıra, insanları da demokrat yapıdadır.

İlçe sınırları içinde pek çok antik kent kalıntısına rastlamak oldukça sıradan bir durum. Bu antik kentlerden biri oldukça önemli. **Beçin Kalesi** olarak adlandırılan yerleşmenin önemi, **Menteşe Beyliği**'nin başkenti olması. Beçin'e gittiğinizde bir kale, hamam, türbe ve birkaç yapı daha görürsünüz. Tüm bu yapıların dışındaysa inanılmaz bir yeşili ve her zaman incecik akan bir su kaynağını da görmeniz mümkün. Tüm Muğla'da yıldızların en güzel izlendiği yer de orasıdır.

Fakat Beçin'in esas önemi, Milaslıların akşamları veya hafta sonları sohbet etmek, ailecek piknik yapmak için tercih ettiği sessiz bir mekân olmasıdır. Kendi adıma pek çok defa bu keyifli faaliyete katıldım, çok eğlendim ve sohbetlerden öğrendim.

Yakın zamanda Beçin beldesi belediye meclisi aldığı bir karar ile Beçin Kalesi'nde alkol kullanımını yasaklamış, sanırım jandarma marifetiyle bu yasağı uygulamaya yönelik bir çaba da söz konusu.

Milas'ın aksine, oraya 5 dakika mesafedeki Beçin belediye başkanlığını sağ bir parti kazanmıştı. Hemen bağlantıyı kurdum sağ partiler milliyetçiliği bünyelerinde taşıyan partilerde ve şanlı **Menteş beylerinin hüküm sürdüğü bu kutsal toprakların alkolle kirlenmesine izin vermemek için elbette alkol kullanımını -gücü ve yetkisinin sınırları içinde- yasaklamak bir tanrı emri gibi mutlak uygulanmalıydı!**

Şimdi bu noktada biraz durup bu adamlara atalarından söz etmek yerinde olacaktır. 1299'da Söğüt ve Domaniç yöresinde kurulmuş olan Osmanlı Devleti kısa bir sürede 'imparatorluk' vasfına ulaştı ve üç kıtada hüküm sürmeyi başardı. 'Şanlı Osmanlı'nın orduları Hint okyanusundan Viyana kapılarına kadar dayandı, ulaştığı bu sınırlar içinde her zaman adil, eşitlikçi, paylaşımcı ve inanılmaz hakkaniyetli bir yönetim sergiledi. 'Milli tarih'ten öğrendiklerimiz tam olarak budur.

Elbette Osmanlı anlatıldığı gibi değildir, İstanbul ve birkaç büyük kent dışında tebaya sunulan hizmetler o kadar sınırlıydı ki, Anadolu insanı devletten bir görevli geldiğinde korkudan evinden bile çıkamaz hale getirilmişti. Padişahın tüm halk

üzerindeki inanılmaz bir gücü ve hakimiyeti ya da tasarruf yetkisi vardı. Aynı yetki sadece belli dönemlerde birkaç devlette kısa sürelerle görülmüş ve yaşanmıştı. Augustus dönemi **Roma İmparatorluğu**, **Hitler Almanyası**, **Mussolini İtalyası**, **Franko İspanyası** ve benzeri örnekleri her birimizin bildiğini sanıyorum.

Alemci ceddimiz!

Fakat ilginç olan Osmanlı İmparatorluğu dışındaki devletlerde bu durumun yukarıda yazmış olduğum gibi kısa dönemler yaşanmış olmasıydı, Osmanlı'da ise padişahlık kurumu var olduğu günden itibaren her padişahın tartışılmaz biçimde bir hakkı ve yetkisi oldu. Dönem dönem öldürülen padişahlar ise, katillerin haleflerden aldıkları yetki sayesinde hayatlarına son verilmiş zavallılar olmanın ötesine geçememişlerdi.

Doğal olarak padişah aldığı herhangi bir karar için kimseye hesap vermek ya da mahkeme önünde kendini savunmak durumunda değildi. Zaten her biri dini bütün ve **halifelik makamını** da soylu kişiliğinde taşımaya başarmış, inanılması imkansız ölçüde kutsal kişilerdi. Tüm bu nedenlerle aldıkları kararlar hemen ve kata uygulanır.

Şimdi bu muhteşem adamların neden harem kurma ihtiyacı hissettiklerinin anlaşılması gerektiğini düşünüyorum! Padişahlar sıradan bir erkeğin sahip olduğu cinsel gücün 200 katı cinsel güce sahip olduklarından yüzlerce kadından oluşan harem kurdular! Bazılarını kadınlar kesmedi, 'azap askerleri' olarak adlandırılan ve padişahların özel muhafız birliği olarak düşünülebilecek birliğe bağlı tüysüz askerlerle de cinsel münasebetleri oldu (milli olmayan tarih). Bir diğer teori ise padişahların bu harem vasıtasıyla tüm dünyayı Türk yapmaya çalıştıklarıydı ki, hareme alınan kadınlar, gemenlik

sahasında kalan her ülkeden devşirilmiş olsalar da bu şekilde Türkleştirme pek mümkün değildi. Her Kara Murat filminde sefere çıkılan ülkede, ülke fethedilmeden evvel Kara Muratların gavur ülkenin kahpe prenseslerinin yataklarına girmeleri ve prensesleri Türkleştirmeleri projesi de başarısız olmuştu.

Velhasıl ağır bir alkolik olduğu iddia olunan Bağdat fatihi, muhteşem Sultan IV. Murad Han Hazretleri, alkol ve tütünün yasaklayana kadar Osmanlı İmparatorluğu tarihinde bu tür bir yasak görülmemiş, duyulmamış ve kayıtlara geçmemişti. Savunulan tez ise IV. Murad'ın kendisine içecek alkol ve tütün kalmayacağı korkusuyla böyle bir yasak uyguladığıdır.

Zaten sıradan bir insandan çok daha kudretli ve ihtisamlı olduğundan devletlü padişahımızın bir oturuşta 200-300 kişilik içki tüketiyor olması da bana inanılmaz gelmiyor. Dedeleri gibi doyumsuz olması onun suçu değil tabii. "**Soydur, çeker...**" diye başlayan bir söz vardı, varın siz tamamlayın gerisini...

Dede Korkut masallarında her şölende kımız içen, hep birlikte eğlenen Türk beyleri henüz Müslüman olmadıkları için mi kımız içerdi merak ediyorum, fakat Dede Korkut ve masallarda sözü edilen beyler Müslüman olduklarına göre, tüm bu insanların alkolle arası iyiydi. Üzüm yetiştirip şarap yahut rakı imal edecek zamanları olmayan atalarımızın ellerinin altındaki tek kaynaktan -bu kaynağı at olarak adlandırmak doğru olacaktır- yararlanarak alkol imal etmeyi başarmış olmaları gurur verici. Ve inanıyorum ki yerleşik bir hayatları olsaydı çok büyük şarap ve rakı imalathaneleri de kurarlardı.

Zaten herhangi bir köye gidin mutlaka boğma rakı veya şarap imal eden birilerini bulursunuz. Alkol imal etmek Anadolu'nun en eski geleneklerinden biri. Ve saygın misafire, imalat kolle ağırlandı hep.

Hatırlatayım, Osmanlı İmparatorluğu'nda medreseden çok daha fazla meyhane, keşhane ve kahvehane vardır. *İstanbul Kanatlarının Altında* filmi bu mekanlardan kesitler sunuyordu. Padişahların alakasızlığı ve vergi memurlarının acımasızlığı altında inleyen Anadolu halkının alkol ve uyuşturucu ile dünya gerçeklerinden uzaklaşmak istemeleri normaldi. Ve fakat sadece bu nedenle değil, eğlenmek, sohbet etmek ve paylaşmak için de bu sofralar kurulmuştu.

Yunancada **sempozyum** kelimesi, dostlarla birlikte içmek ve sohbet etmek anlamına gelir. Bizde sadece sohbet etmek kısmı kalmış, dostlar ve içmek kavramları anlamsızlaşmıştır.

A-KE-PE'nin iktidar olmasından sonra ise alkole ve tütün mamullerine yapılan zamlar, hem kendi yağmalarına ciddi kaynak yaratıyor, hem tüketime mali bir engel oluşturuyor. Yeni zaman feylosofu Tayyip'in son meyve çıkışıyla durum netleşti zaten. (SA-NA-NE?!)

Gerçi doğu, güneydoğu, batı, kuzey, güney ve ne kadar Anadolu toprağı varsa, bu toprakların tamamı gencecik insanların kanyıyla sulanırken, Tayyip kafa yapar gibi manavlığa soyunarak, bizi yine şaşırtmadi.

İç, iç, rahatlarsın...

Neyse, Beçin beldesi belediye meclisinin ataları ile ilgili gerçekleri hatırlayacaklarını ve aldıkları keyfi karardan vazgeçeceklerini umuyordum ama son sebze-meyve takviyesinden sonra artık zor herhalde...

Elbette Milas'ta yaşamaya devam eden dostlarımdan da bu karara saygı falan göstermeyerek, alıştıkları gibi Beçin'de 'sempozyum'larına devam edeceklerini de biliyorum. Bakalım netice ne olacak?..

Son olarak bir hikaye anlatmak istiyorum. Çok sevdiğim bir arkadaşım bana ilkökul üçüncü sınıftan kalma yazılı kağıdını göstermişti. Sınavda, 'Bildiğiniz tarım makinelerini yazın' diye belirtilmiş. Arkadaşımın cevabı, 'Biçerdöver, tırmık, traktör ve kürek' olmuş. Arkasına da, 'Ben bu kadar biliyorum ve beş istiyorum' yazmış. Öğretmeni dört buçuktan beş vermiş.

Fakat bir ilkökul talebesinin gayet masumane biçimde öğretmeninden not istemesi ile Tayyip'in meyve yememizi istemesi arasında kapatılması mümkün olmayan uçurumlar var. Biri bildiğini sandığı şey için hak ettiğine inandığını isterken, diğeri bilmediği bir şeyin yasaklanmasını talep ediyor.

Tavsiyem, Tayyip bizlerin vergisi ile alınmış uçakla bir kereye mahsus olmak üzere ticaret işleri bağlamak ya da itaatkarlığını bildirmek için emperyalist ülkelere değil, Beçin'e doğru ucsun. Bizimkilerle birlikte iki kadeh yuvarlasın. Belki kafası güzel olunca biraz sakinleşir de, bağırıp çağırmayı, atıp tutmayı keser. Kendisine rakı tavsiye ediyorum yani...

Prezidant günlükleri...

Ülkemde de gündem ne çabuk değişiyor. Ne güzel götürecektim seçime kadar şu Marmara ve İsrail meselesini. Pat! Bir şey oluyor, her şey allak bullak... Hadi, bir daha başla en baştan onun kulağını çek, bunu topla, ağla, zırla...

Birinci Gün

Sevmiyorum bu ilk günü. Galiba İETT günlerimden kalma bir şey. Bir şefimiz vardı, biraz geç kalalım, yarım gün filan çok kızardı. Ay, neydi o öyle... Ama pazartesi efendim, haftanın ilk günü, bir sendromu bile var kendine mahsus... Çok anlayışsız biriydi çok. Sonra başkanlık zamanımda efendim, ısrarla aradım o şefi, en kalbi duygularla, dua etsin ki emekli olmuştu...

İkinci Gün

Bugün pek keyifliyim günlük. Dün akşam bir arkadaş okuduğu son kitabı anlattı bana. Ne güzel bir şeydi. Çok faydalı hakikaten şu kitap denen şey. En kısa zamanda ben de okuyacağım bir tane, lakin başımı kaşıyacak vaktim yok, sen de biliyorsun günlükçük. Hazırlanan konuşma metinlerine bile zar zor zaman ayırıyorum Allah inandırırın...

Üçüncü Gün

Bu fotoğrafımı feysbukta mı kullansam? Fena olmaz aslında. Acaba kimler yorum yapar, kimler beğenir? Deniz'i arkadaş olarak eklesem beni kabul eder mi? Ah Deniz, seni ne çok özleyorum, bir bilsen. Hâlbuki ne iyi anlaşırdık onunla, biraz daha kalsaydı. Feyste fotoğraflarımızı etiketlerdik, hatta beraber fotoğraf çektirirdik cep telefonuyla, birbirimizi beğenirdik; aha ha ahahaha ha... Randevulaşıp starbaksta kahve de içerdik... Ama o Devlet bana arkadaşlık isteği yollarsa vallahi reddedeceğim. Ant olsun.

Dördüncü Gün

Bu fotoğrafımı profilime koydum. Hüseyin ta Amerika'dan beğendi. Yorum da yapmış, "Veri nays!" diye. Ay çok hoştu. O da bizim fotoğraflarımızı etiketlemiş:)) Ele ele olanları:) Bayıldım. Biraz seyahat olacak, komşu ülkeler filan. Ben olmazsam ne yapar şu Ortadoğu, konu komşu birbirlerini yerler. Hep bir ayar çekmek zorunda kalıyorum ya. İsrail de zavallı Filistin'e hep kontrolsüz güç kullanıyor. Onların da kulağını hep çekmeli. Orada Müslüman kardeşlerim var benim. Bana, ama ülkemizde de polisler kontrolsüz ve insafsız güç kullanıyor vatandaşa karşı, diyorlar. Ama o başka, bu başka. Değil mi?

Beşinci Gün

O Kemal de nereden çıktı öyle. Yok

Gandi'miş, yok Ecevit'miş. Biz nelerini gördük!.. Ona bir hiddetlenirim var ya, ne olduğunu anlayamaz. Ama önce korkmadım değil, sonra bir *Marmara* vakasıyla toparladım mevzuu. Aha, ha... Hem korktuğum kadar da değilmiş be... Üstelik benim metin yazarlarım daha sağlam, ya...

Altıncı Gün

Bir şiir yazdım açılım için, Feyste de paylaşacağım. Şöyle:

Açılımı açamadım// diyar diyar uçamadım// bulanıktı seçemedim// bu sevdadan geçtim amma// hevesimden geçemedim.

Sonra da bir referandum şiiri yazarım. Çok seviyorum şu sanatı, vallahi.

Yedinci Gün

Ülkemde de gündem ne çabuk değişiyor. Ne güzel götürecektim seçime kadar şu *Marmara* ve İsrail meselesini. Pat! Bir şey oluyor, her şey allak bullak... Hadi, bir daha başla en baştan onun kulağını çek, şuna ayar ver, bunu toparla... Allahım yarabbim, neydi o Rizeli başkan, öyle pat diye söylenir mi böyle şeyler. Hayır, bana da mantıklı geliyor dediği ama işte el âlem koparıyor yaygarayı. Ben de zor durumda kalıyorum, oryantal durumlarında...

Sekizinci Gün

Referandum gündemde bu aralar. Bunlar demokrasiyi, özgürlüğü hâlâ anlamıyor. Anlaşıncaya kadar evet, evet, evet... Hatta oo yeah... Gerekirse şarkı da söylerim şiir de okurum, gözyaşlarıma boğulurum. Bak bu da şiir gibi oldu. Ne hoş. Alın o zaman bir referandum şiiri:

Sen besledin bizi, semirttin var ettin// ah 12'si eylülün, ah Kenan Paşa/ / çok yaşa, Kenan Paşa, Kenan Paşa, bi sıkıta taş, taş yarıldı baştan başa// saçlarına yıldız düşmüş, koparma paşam, ağlama...

Karıştı gibi biraz, olsun, hislerime tercüman oluyor mu, olunuyor mu sen ona bak günlük. Ben her ipte oynatırım kalemini... Ne sandın akıllım?!

Dokuzuncu Gün

Yani hiç konu sıkıntısı çekmiyorum günlük. Seninle paylaşacak bir şeyler mutlaka çıkıyor biliyor musun? Ne hoş di mi?! Geçenlerde Kemal'e bir mesaj yolladım. O da kibarca karşılık verdi. Uzlaş ne güzel şey ama, çok kalbi.

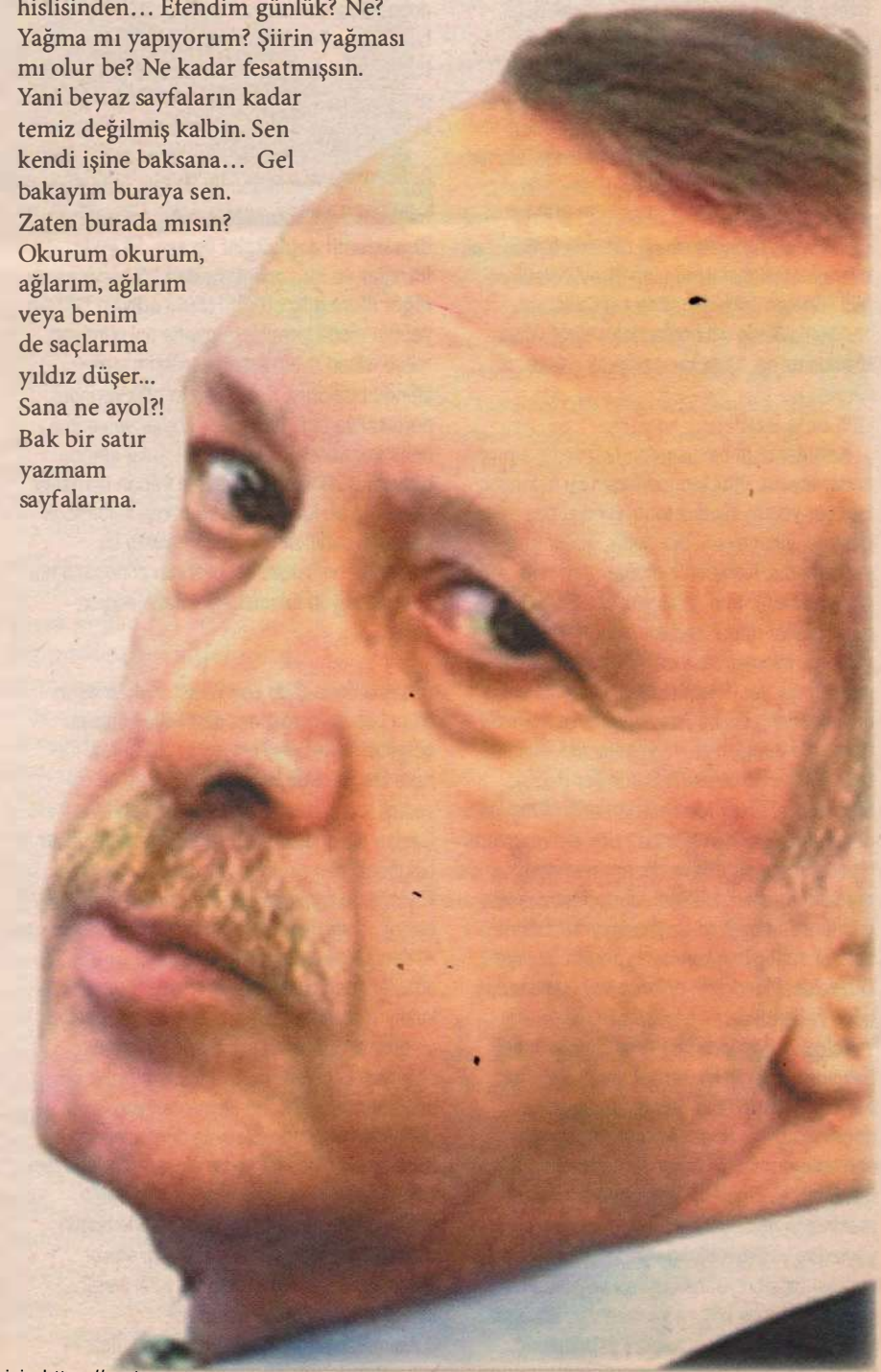
Hocaefendimiz de bunu demiyorlar mı? Beni kavgacı ilan etmişler. Yani durup dururken hır çıkardığımı kim görmüş Allah aşkına. Ben işimize taş koyanlara kızıyorum, haklıyım da. Elimi kolumu bağlamaya çalışıyorlar, bırakın da beraber yürüyelim biz bu yollarda, ama bizimkilerle beraber, aha ha hahaha...

Onuncu Gün

Zaman dediğin nedir ki?! Bir bakıyorsun hop geçiyor. Daha dün gibiydi mapusane kapılarında bekleyişlerim, ama sağ olsunlar... Nerden nereye... Keşke ben de yazsaydım mapusanedeyken birkaç şiir, hislisinden... Efendim günlük? Ne? Yağma mı yapıyorum? Şiirin yağması mı olur be? Ne kadar fesatmışsın. Yani beyaz sayfaların kadar temiz değilmiş kalbin. Sen kendi işine baksana... Gel bakayım buraya sen. Zaten burada mısın? Okurum okurum, ağlarım, ağlarım veya benim de saçlarıma yıldız düşer... Sana ne ayol?! Bak bir satır yazmam sayfalarına.

Ben olmazsam sen bir hiçsin, bir hiçsiniz. Versem eline iki koyunu güdemezsin günlük. Şu memlekette çakılı bir tek çivin mi var günlük? Ha günlük soruyorum sana!

Sen millet iradesi nedir bilir misin günlük? Gurur duy, mutlu ol, yetinmeyi bil, itaatkâr ve kanaatkâr ol, insan ol insan... Civan delikanlıydım ne hale geldim senin gibiler yüzünden. Yazmıyorum be, seni yok sayıyorum... Ay, içim bir fena oldu, yine gidesim geldi Amerikalara bak... Ama son buluşmamızda bırak tutmayı, elini bile kımıldatmadı bana doğru be günlük. Beni burada arama günlük, bak ağlayacağım ama...

En güzel ırmaklarımız peşkeş çekiliyor!

Dünyada büyük yaşam kuşakları olarak sınıflandırılan, çok sayıda bitki ve canlı topluluğunun varlığını sağlayan yaşam dünyaları var. Suyun varlığı bunların çeşitliliğini belirliyor. Su önemli...

Sanayi devrimiyle birlikte suyun endüstriyel konumu yeni bir sermaye aracı yarattı. İnsan hayatını doğrudan ilgilendiren içilebilir tatlı suyun tüm su potansiyeli içindeki yeri sadece yüzde 3,5 ve bunun yarısı da buzul halinde. Ülkemiz ne yazık ki su zengini bir coğrafyada değil. Avrupa standartlarında bir kişi günde ortalama 620 litre, (doğrudan ve dolaylı) ülkemizde ise 140 litre su tüketiyor. Afrika ve Ortadoğu ülkelerinde bu rakam 3 litrenin altında. Her yıl 5 milyon insan temiz suya ulaşamadığı için yaşamını kaybediyor.

Sermaye birikimi sağlam ülkeler dünyadaki üretim araçlarının tümüne artık sahip oldu. Fakat emperyalizm doyuma ulaşamayacağından yeni artı değerler yaratmanın peşinde tüm vahşiliğiyle koşuyor. Gelecekte su kaynaklarına sahip iktidarların hegemonyası daha da güçlenecek. Bilindiği üzere doğal kaynaklara sahip olmak değil, onları işleyen ve satan olmak büyük güç olmanın koşulu...

Su, hayatsal enerji, tarım ve sanayide vazgeçilmez unsur ve son olarak da enerji kaynağı olarak birinci gündem maddesi olarak patronların listesinde yerini aldı bile. Ülkemiz üretim araçlarının tümünü elinden yitirmiş (aslında hiç eline almamış) olmakla birlikte, çok sınırlı doğal kaynaklarını da ülkeyi belediye gibi yöneten iktidarlar eliyle satışa sundu. Su denildiğinde akla gelen tek coğrafyamız Karadeniz de, karış karış peşkeş çekildi.

Terk edilmiş vadiler...

Karadeniz'in bastısından Gürcistan sınırına kadar taştan, ağaçtan topraktan su fışkırıyor. Her yer yeşilin sayısız tonu. Bir illet baş gösterdi yıllar evvel, dur dedik, gücümüzü yetiremedik. Karadeniz otobanı Artvin'in bitimine kadar tüm sahili yok etti. Sahildeki tüm şehirler rutubetten iklim değiştirdi, yüzlerce kilometre sahile sahip şehirler denize girecek tek yer bulamaz oldu. Bununla başa çıkamazken yeni bir icat buldular ve 2006'da defalarca değişen çevre yasalarıyla katliama başladılar. Hidroelektrik Santraller (HES), emperyalist ülkelerde zararları anlaşılmış, geri dönülemez ekolojik tahribatı bilimsel raporlarla ispatlanmış yeni dünya düzeni sermaye araçlarından biri. HES'ler suyun metalaşması. İstanbul'dan başlıyoruz yaşam yolculuğuna, daha 1 saat gitmişken isyan sesleri başlıyor. Düzce'de, Hendek'te onlarca köy ayaklanmış, göçe zorlandıklarını söylüyor.

Yolculuk boyunca bir korku filminin içinde buluyoruz kendimizi. Bir tek vadi kalmamış, her yerde yol inşaatı, vadilerin ırzına geçilmiş adeta. Son hükümet zamanında satılamayacak hiç birşey olmayacağı ispatlanmış. Dağların içinden üzerinden iş makineleri fışkırıyor, her yer traşlanmış, yayladan yaylaya otoban yapmaya çalışan çağdışı bir zihniyet hakim. Yol boyunca bir çok terk edilmiş köy ve kasaba var, inanılmaz. Ekolojiye ait tek bir planlama yapılmamış,

nehirlerin doğal görüntüsü tamamen yok edilmiş, sayısız parçaya bölünmüş ve ölü göller haline getirilmiş. Kapitalizmin bağımlı ülkelere uyguladığı o vahşi saldırılar Karadeniz'in değer yaratan doğasında acımasızca meydan bulmuş. 6 bin yıllık tarihinde, tüm yaşamsal evre ve tehlikeleri coğrafyasının verdiği avantajla en geç yaşayan, bakir kalan bu topraklar devlet eliyle sermayedarlara rant olarak sunulmuş.

Çoruh artık bir nehir olmaktan çıkmış, bir kova kirli su haline gelmiş. **Artvin belediye başkanı artık rutubetten uyuyamadıklarını, tüm iklimin değiştiğini ve son 10 yılda barajlar ve su sorunlarından 35 bin insanın diğer illere göç ettiğini ifade ediyor.** DSI'nin yaptığı mega barajlar dünyada eş olmayan mikro iklime sahip Artvin vadilerini sular altında bırakmış. Karadeniz'in orta yerindeki portakal ve muz bahçeleri, köyler ve verimli nehir kenarındaki tüm tarlalar sular altında bırakılmış. Bölgede inceleme yapan uzmanlar Çoruh'un bu kadar HES ve barajı kaldıracak kaynağa sahip olmadığını ve yakın bir zamanda hem iklim koşullarının zorlaşacağını hem de suyun tükeneceğini ifade ediyor!

Yerelde direniş var!...

Kastamonu-Cide Loç Vadisi... Hiçbirimizin adını bile duymadığımız dört köye sahip bu bölgede Orya Enerji'nin HES projesi var. Küre Dağları Milli Park alanına giren bu verimli topraklarda Devrekânî ve Şehriban Çayları üzerinde inşaatına başlanan santraller bölgedeki tüm ekolojiji yok edeceği gibi köylerin de zamanla göç etmesine neden olacak. Vadinin güneye bakan yamaçlarında Akdeniz bitki örtüsüne özgü sandal ağaçlarından oluşan eşsiz ormanlar uzanırken kuzey yamaçlarında Karadeniz'in nemli kayın ve göknar ormanları var. Böyle bir yapının oluşması Loç Vadisi'nin yüzbinlerce yıllık bir doğa anıtı olmasından kaynaklanıyor. Buzul dönemleri arasındaki ısınma dönemlerinde Karadeniz bölgesine kadar ulaşan sandal ağacı gibi Akdeniz kökenli canlılar, Loç'un sahip olduğu kısmi Akdeniz iklimi nedeniyle bugün hâlâ bu bölgede yaşamaya devam ediyor. Başka bir deyişle Loç binlerce yıllık doğal süreçlerin kayıt defterini tutuyor.

Valla Kanyonu, Maylas Kanyonu, Ilgarini

Mağarası gibi eşsiz güzellikleri bulunan bölgede halk direnişe geçse de kolluk kuvvetlerinin ve büyük patronların baskısı altındalar. Firma önünde yapılan bir eylemden sonra üst düzey

bir öğretim görevlisi sürgüne gönderildi. Halk defalarca iş makinelerini köylerden çıkardı, sularının sermaye olmadığını hukusal ve direniş tabanında ifade etmekten çekinmedi.

Esasında hukuksal boşluklar ülkenin sermaye aracına döndürülebilir her kaynağını kullanmakta gayet elverişli. ÇED raporları bakkaldan alınacak güvenirlikte, **köy muhtarlarının altında son model arabalar**, köylere yapılan bağışlar, okul vaatleri, yol yapımı vs. Sistemin paslı ne kadar oyunu varsa devrede. **Deniz Gezmiş'in Gemerek'te yakalanmadan az önce kafasından geçenler yaşıyor, tüm kurumları fethedilmiş, üretim araçlarının hepsi tek kurşun atmadan emperyalistlere devredilmiş...**

Yöre halkları gafil avlanıyor, hiçbirinin ön bilgisi yok, "Yol yapış iş vereceğiz," diyorlar yerlerini alıyorlar. Projelerin kağıt üstünde olduğu Artvin'in ilçelerinden birinin belediye başkanına hemen yanibaşınaki Senoz'dan bahsediyoruz, yanıtı aymazca: "Senoz neresi?" 4 yıldır hukuk mücadelesi veren bölgede tüm davalar kazanıldı, firmaların katliamları gün yüzüne çıkarıldı ve uluslararası düzeyde kamuoyu yaratıldı. Buna rağmen şirketlerin verdiği zararın bir kaç yüzyılda telafi olacağı tahmin ediliyor.

Asimilasyon süreci

Kültürler ve yaşam alanları, halkların kendini ifade etmesini ve özvarlığını hissetmesini sağlıyor. Bunu iyi bilen iktidar güçleri asırların yok edemediği miraslara saldırıyor. Pazar Hemşin, yüzlerce yıldır aynı yerleşim alanında. 350 yıllık haneler var, ortasından verimli bir nehir akıyor. Otantik görüntüyü taciz eden iki kocaman TOKİ binası. Belediye başkanı iştahla anlatıyor, burayı olduğu gibi site yapacağız, nehri de yapay göle çevireceğiz. Memleketin hayrı için vesselam! Yatırım! **Şuuru satılmış.**

İspir-Aksu Vadisi'nde köylerde bayraklar asılmış, ilk bakışta işgale direnen bir Kuvayi Milliye hareketi var sanıyorsunuz. 80'lik nineler, kadın-çocuk köy meydanında slogan atıyor. **"Dere Özgür Akacak- Borusan Bakacak!"** Çocuklar, ellerinde taşlarla, gelip geçen iş

makinelerini ve şirket şantiyelerinin camlarını taşıyor. "Gidin buradan, Aksu bizindir!" diyorlar. Borusan bir balık avlamanın 800 lira olduğu nehire yüzlerce ton çimentolu suyunu boşaltıyor, yöre insanın yüzyıllar süren huzurlu yalnızlığını dozer sesleriyle sona erdiliyor. Yaşını almış bir köylü, **"Burası bir buçuk yıl işgal altında kaldığında düşman bile bunların yaptığını yapmadı. Suyumuzu almak, bizi buradan şehre yoksulluğa yollamaktır, bir gece dinamit koyacağım kurtulacağız bu vatan hainlerinden,"** diyor. İki değnekli bir teyze, "Yol yapacağız dediler suyumuzu aldılar, şimdi de, 'Burada yaşayamazsınız, göçün,' diyorlar. Bunlar hangi memleketin adamı?" diye haykırıyor. Erzurum İspir Aksu Vadisi Doğal Yaşamı koruma Demeği Başkanı Hanifi Aksu, tüm enerjisini bu davaya harcıyor. Tehditler, rüşvet teklifleri ve sayısız baskıya rağmen insanları toparlıyor, tek ses olmaları için elinden gelenin fazlasını yapıyor. Öyle vahşileşmiş ki şirketler, insanların içtiği sulara tarım yapılamaz raporları çıkarıp kendilerine devretmeleri teklifinde bulunuyorlar.

Devlet baskısı

Sorunlu bölgelerin tamamında jandarma baskısı var. Halk söyleyeceği olsa da söyleyemiyor, şirketlerin araçlarını yakmak istese de yapamıyor. Yaşamlarını savunmalarına kolluk kuvvetleri izin vermiyor. Şantiyelerde özel güvenlikleri jandarmalar koruyor, HES karşıtları adım adım video kaydına alınıyor, fişleniyor. Senoz'da bir komutan, "Biz sizin askeriniz, bize neden tepkilisiniz?" deyince; amca, **"Sen benim komutanım olmazsın koçum,"** diyor, **"Benim askerim gider sınırda düşman gözler. Burada şantiyelerde üç kuruşluk menfaat için şirketlere bekçilik yapmaz."** Bir diğer komutana sesleniyorlar, "Gel buraya zabıt tut, dere suyuna zehir akıyor." "Defalarca bunu yaptık, yine tutarız," diye pişkin bir yanıt geliyor... Sermeyeye bekçilik ediyorlar...

İşgal büyümeden direnişel

Karadeniz'de kamuoyunun ruhunun bile duymadığı bir işgal var. **Yörede insanlar, İngilizler, İspanyollar gibi firma sahiplerini işgalci olarak tanımlıyor.** Ülke pazarlanıyor. 150'ye yakın dava, 100 civarı yürütmeyi durdurma kararı var, tüm barajlar, santraller yollar davalı. Yaylalar arasında otoban inşaatları var. Ama inşaatlar tam gaz, cennete bile HES yapıp TOKİ binası dikileceğinin vaatleri dolaşıyor. **Yerel yöneticilerin büyük kısmı satın alınıyor ya da iktidar yanlısı. Halk konuya tepki gösteremeden şirketler işi bitirmiş oluyor. Yasal süreç sadece sermayeye zaman kazandırıyor.**

Anadolu insanı, topla tüfekte yaşamını savunabildiğini ispatlamıştı. Ama bu işgal bambaşka! Yine de, 80'lik nineler ellerinde bastonlar nöbet tutabiliyorsa kaybedilmiş bir şey yoktur. Süreç çok hızlı işliyor, geleceğin tek enerji kaynağı su, suyun topraklarımızdaki vatani Karadeniz!.. Satılıyor... Sattırmamalıyız!..

BAHADİR KUNDAKÇI

Çok özel bir devlet...

"Ne gominist ülkeymişiz arkadaş!" diyorlar, babalar gibi satıyorlar! Bazıları da diyor ki: "Keşke su ve elektrik de özelleştirilse de kurtulsak!" O zaman suları artık durmadan akacak, elektrikleri kesilmeyecekmiş!..

Her alanda özelleştirme almış başını gidiyor. Sağlık desen öyle, eğitim desen öyle...
"Ne gominist ülkeymişiz arkadaş!" diyorlar, babalar gibi satıyorlar! Bazıları da diyor ki: "Keşke su ve elektrik de özelleştirilse de kurtulsak!" O zaman suları artık durmadan akacak, elektrikleri kesilmeyecekmiş. Belki de özelleştirilsin diye zırt pırt elektriğimiz kesiliyor, sularımız akıyor diyeceğim ama yok. Zaten özelleştirmelerden sonra İSKİ ve TEDAŞ işçilerinin arkasına motor takacaklar. Nasıl olsa sektör özelleşti ya, artık işçiler de şevke gelip eskisinden 20 kat fazla kazma, kürek sallar! Sevabına tabii!.. Ondan sonra sular da gürül gürül akar, elektrik de haldır haldır çalışır. Belki birileri köşeyi döner bu özelleştirmelerden ama olsun işçiler çalışıyor, şey yani adamlar çalışıyor. Olacak o kadar...

Hakikaten hayranım bu mantığa!
"Devlet karneyle ekmek mi dağıtsın, kuyruklara mı girelim gominis ülkelerdeki gibi?" diyen mantıktan bahsediyorum. Bu 'karneyle ekmek' örneği acayıptır. "Komünist ülkelerde karneyle ekmek dağıtıyorlar," diye yıllarca milleti uyutanlar hâlâ **İstanbul'un birçok mahallesinde insanların Halk Ekmek kuyruğunda her gün saatlerce beklediğini sanki bilmezmiş gibi konuşur.** Belki de gerçekten bilmezler. Bu mantık, halkın refahını düşünse önce gözünün önündekini görürdü, tabii eğer içlerinde Halk Ekmek satılan semtlere uğrayanlar varsa...

Yanlış anlaşılmasın... Devletin burjuvazinin emrinde olduğunu, devletçiliğin de kapitalistlere ucuz ara mal sağlamaktan ve krizden çıkarmaktan başka bir amacının olmadığını, geçmişte böyle olduğunu, başka türlü de olamayacağını biliyoruz. **(Zaten biz de devletçiliği değil sosyalizmi savunuyoruz.)** Yoksa mesele devletçilik falan değil, sınıflar meselesidir.

Türkiye'de de devletçilik kapitalist sınıfın palazlandırılmasından başka bir şeye hizmet etmedi. Üniversitelerde bize, "Sovyet sisteminden etkilenildi, devletçiliğe geçildi," diye belletilmesi ise resmi tarihin en büyük yalanlarından. Şimdilerde çok tartışılan Anayasa'ya bakmak bile konuyu anlamak için yeterli diye düşünüyorum. Anayasa'da eskiden devletçilik denen şeye şimdi

'özel sektör' deniyor. Aradaki fark Demokrat Parti iktidarı öncesinde tüm malları üretecek bir burjuva sınıfının eksikliği idi. Bu da bir nebze olsa devletçi politikalarla sağlanmış oldu. Bunları bilmezmiş gibi konuşan yurdum liberalleri, belki biraz da komünizm paranoyalarının etkisinden olacak, sanki geçmişte ortada bir 'sosyal devlet' varmış gibi hararetle sermayenin sözcüğünü yapıyor. Yaptıkları, Türkiye burjuvazisinin yıllar önceden çizilmiş yol haritasını halkın gözünde meşrulaştırmak. "Yetmez," diyorlar, "Eğitim de özelleşsin, sağlık da özelleşsin!"

Sağıksız bir durum

AKP'nin hazırladığı tam gün çalışma yasası eğer hayata geçerse doktorlar devlet hastaneleri ve özel muayeneleri arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak. Doktorların çoğunun özel muayenelerini ya da özel hastahaneleri seçeceği şimdiden ortada. Bu durumda sağlık sektöründe özelleştirmelerin kapısı sonuna dek açılmış olacak. AKP'nin sağlıkta kamu sektörüne önem verme adı altında özelleştirmelerin kapısını açan bu sinsi planında, doktorların bu durum karşı takındığı tavır da son derece önemli.

AKP'nin sağlık sektöründe özelleştirmelerin önünün açılmasında güvendiği şeyler, kamu hastanelerinin

bakımsızlığı ve doktorların genelinin sektörün özelleşmesine karşı devlet hastanelerinin iyileştirilmesini değil mevcut şartların devamını savunması. Birçok uzman doktor devlet hastanelerinde yarı zamanlı çalışıyor ve kalan zamanı kendi özel muayenehanelerinde geçiriyor. Gelen hastalara kendi muayenelerinin kartları veriliyor. Yani, AKP'nin özelleştirme yolunda kendine koz olarak kullandığı bu durumun değişmesini doktorların çoğu istemiyor. Daha doğrusu baskın çıkan ise sağlık sektöründe özelleştirmelere karşı olurken devlet hastanelerinin iyileştirilmesini savunmaktır. Yoksa vatandaş için gözükene; iki ucu pis değnek...

Ayrıca doktorların tam gün çalışma yasasına karşı koydukları tavırlarında şunu belirtmek lazım ki, her doktorun tavrı demin bahsettiğimiz gibi değil. Durumun farkında olan bazı genç doktorlar özelleşmenin kapısının açılması ile birlikte kendilerini işsizlik tehlikesinin beklediğinin farkında. Yani, vicdanın sesini dinleyenler de var az da olsa. Ama yine de bu konuda doktorların 'genelinin' aldığı tavır şiddetle eleştirmeliyiz.

İnternet forumlarında doktorların yaptığı tartışmalarda bazı örneklerle karşılaştım da, asgari ücretin bu kadar düşük olduğu bir ülkede bir doktorun,

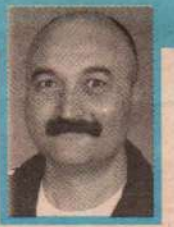
"Yasadan sonra kazancım 10 milyardan 8 milyara düşecek," diyerek yakarması nasıl bir şeydir anlamış değilim. Hâlbuki doktorluk en idealist meslek diye geçer bizde. Ama şöyle bir şey de vardır yanında: **"Adam 10 sene okumuş arkadaş, bırak kazansın!"** Kazansın da asgari ücret, kazancının yirmide biri anca oluyorsa bir şeylerde büyük bir hata var demektir. Yoksa 10 sene okudu diye, kimse milleti kazıklamaya hak kazanmıyor benim bildiğim...

Özelleşelim beyler!

Eğitim alanında da durum pek farklı değil. Üniversitelerin hali ortada iken, İstanbul'daki özel okulların sayısı 20'yi aştı herhalde. Vatandaş nasıl devlet hastanelerinin yetersizliğine güvenemeyip son parasını özel hastanelere yatırıyor, üniversiteyi kazanamayan çocuklarını da gelecek kaygısıyla özel üniversitelere sokuyor. Özel okulların da artık özel hastanelerden pek farkı yok. Nasıl özel hastaneye son parasını verip mecburiyetten giden vatandaş varsa, çocuğunu özel okula bin bir zorlukla gönderen de var. Yani, **belli başlı birkaç özel okul dışında özel okullar sadece zengin çocuklarının gittiği okullar olmaktan çıktı.**

Sağlık sektöründe yaşanacak özelleştirmenin ardından devlet hastanelerinin ortadan kalkabilecek hale geleceğini görüyorsak, aynı şey üniversiteler için de geçerli. Doktorluk mesleğini cebini doldurmaktan ibaret olarak görenler olduğu gibi üniversiteleri de ticarethane niyetine kullananlar mevcut. Mesela size **kendi okuduğum okulda öğrencilerin son taksitlerini ödeyemediği için final sınavlarına alınmadığını söylesem herhalde durumu anlatmış olurum.**

Uzun lafın kısısı; en temel haklarımız olan sağlık ve eğitim alanlarını da piyasalaşmasını, özelleştirme masalı adı altında, 'her şey çok güzel olacak' tarzı sloganlarla bize yutturmaya çalışanların dediğinin aksine, aslında **devlet zaten çok 'özel' bir kesimin hizmetinde.** Çözümse ne devlet kuruluşlarını ne de özel kuruluşları savunmak değil. Bu dünya ne patronlar sayesinde işliyor, ne de devlet sayesinde. Bu dünya emekçiler sayesinde işliyor. Çözüm de bu yüzden o emekçilerin yönettiği sistemdir, yani sosyalizmdir...

Bir acayip 'dil' icat oldu!

Nicedir kafa yorulan bir mevzu böylelikle açıklığa kavuşmuş oldu. Meğer bu ülkede insanların birbirleriyle lisanî iletişim kuramamasının gayet ulvi bir sebebi varmış. Ülkede dil ile ilgili ne kadar zevat varsa işi gücü bırakıp galaksilerarası eğitime yönelmiş enerjisini. 'Uzay' diye dar bir tabire sığdırılan genişliğe konuşarak anlaşma yolunu belletmeyi vazife bilmişler. Kimsenin haberi yoktu gerçi olayların bu doğrultuda geliştiğinden. Geçen ayki **RED**'de, hadiseye medyada rastlayıp yaşadığı şaşkınlığı bizlerle paylaşan Ali Şahin'in aktardığı bilgiler olmasa biz de öğrenemeyecektik ne olup bittiğini.

Sol fikriyata etnik elbise giydirmeye ahmaklığıyla sakatlanmış meşhur dergide G. Fırat taifesinin buna benzer tezleri, ciddi söylemlerle kaleme aldığına rast gelinmişliği vardı ya, söylemin ciddiyeti kendilerinin ciddiye alınmasına yetmiyordu. **Hele ki bu sersem güruh, abartıp sınırı galaksi ötesine taşıyarak Avatar'da ikamet eden Navi'lerin bile Türk olduğunu iddia edince, söylenecek söz bitmişti.**

Buraya kadar aslında rahatsız olunacak bir durum söz konusu değil, bize bulaşmadıkları sürece herhangi bir problem yok demek mümkün de, vaka dayandığı noktada kalmıyor malumunuz. Buradan yürüdüğü taktirde yol karlı tepelere sapabiliyor, bir takım yansımaları gözünden anlayıp kart kurt diye **'Dağ Türkleri'**ne kadar yürüyebiliyor gerçeklik.

O yüzden bize dokunmayan yılanın ömür dilemek pek kabullenilir olmuyor. Hem de memlekette kimse kimseyi anlayamaz raddeye gelmişken olayı böyle gülümseyerek geçiştirmek kolay değil. Babil'in tepesinden lanetle ve birbirine yabancı dillerle yuvarlandığı efsanesi vardır ya insanoğlunun. Bu laneti ve birbirine dil yabancı olmaya nasıl içselleştirdiyse bizim coğrafyanın insanı, neredeyse her haneye bir klan düşecek şekilde ayırtmış lisanını.

Her oluşumun, her topluluğun, her fikriyatın kelimelere varasıya kadar özgün addedilecek bir dil şekillenmesi var artık. Hem de diğerleri anlamasın diye günden güne başka kalıplarla başka kelimelerle içe doğru büküldükleri dil içi yabancı diller. Kuralların, dil matematiğinin, dil mantığının hiçbir yere dayandırılmadığı, işiteni anlamsızlıktan, anlamazlıktan kilitleyen söz öbekleri.

Bu rahatsız ediciliğe dikkat

kesilen kimseler tarafından çoktandır dillendirilen bir özellik vardı. **Yeni neslin başka bir dilin, İngilizcenin sesleriyle konuştuğunu vurguluyordu dil bekçisi abiler.** Hakikaten de yayılan yayvanlaşan kelimeleri algılamakta güçlük çekildiği için otuz yaş altı nüfusun komple turistmiş gibi hissedildiği bir çağdayız artık. Hele İngilizceyle bir miktar tanışıklığı olanlarının araya kattıkları kelimeler kendi aralarında anlaşabilmeleri ihtimalini bile ortadan kaldırıyor.

Bunun dayandığı bir psikolojik neden olduğu düşünülmesi gereken bir seçenek. İki kişi aralarında seslerle iletişimken anlam alışverişi hangi zemine oturursa otursun diğerlerinin bu akışa ortak olmasını istemiyor olsa gerek. Hemen herkesin dilinin dönmeye başladığı günlere denk gelen böyle bir şeyi vardır. **Kuşdilinin yüze yakın lehçesi olduğu görülmüştür. Sebep hep aynıdır; diğerleri çakozlamasın.**

Fakat olayın çığırından çıktığı yer, iki üç kişiyle sınırlı kalmıyor işte bu yaratılan dil özerkliği. Etrafta ne kadar kimse varsa dahil edilmeye çalışılıyor kendi katarına. Biri bir şekil kullanıyor kendi gerekçesini kendisinin türettiği, öyle yoğun bir katılım geliyor ki bunun peşine ilk kullananın bile ağzı açık kalıyor.

En son gelişen, geliştirilen kalıp; **'Tabii ki de'** kalıbı. Mucidine yanyana kullanılan iki bağlaç yetmemiş olacak ki bir tane daha ilave etme gereği duymuş. Bağlamanın bu kadar zenginleştirilebileceğini keşfeden yirmibirinci yüzyıl kuşağı son hızla benimsedi bu tabiri. Kalıp şimdi **osuruktan realiti şovlar aracılığı ile televizyonlara da sıçradı ki artık dilden sökülmek imkansızlaşmış vaziyette.**

'Yurdum İnsanı'

Zaten bu çevrede dönüp dolaşarak ecnebi dillerin nereye kadar ilerlediğini ekranlardan ölçmek son derecede net sonuçlar veriyor. Hemen her dizinin her programın ayrı ve özgün bir dili var. **'Sıradan' diye nitelendirilen, medya maymunluğu kariyeri yapmayı heves edinmiş kamera önü düşünlerinin konuşma şekillerine bakılınca yeni olan neler var anlaşılabilir.**

Ekranın öğrettiği birçok başka dil şekli de var. Rahatsızlık veren bir şive kullanımı var mesela. **Ağız yapıyorum diye ses şaklabanlılığı yapan sürüyle oyuncuya ne dur diyen var ne otur.** Yazı diline zıt birkaç sesi dilinin erdiği her kelimeye uygulamayı komiklik için yeterli bulan zihniyetin prim üzerine prim yüklediği yer de maalesef kullanılan şeklin sokağın

ağızına düştüğü yer oluyor.

Bir bakıyorsun herkes dizide yer aldığı şekilde mal olmuş 'evet' ve 'yeter' kelimelerini o şekilde telaffuz ediyor. **Herkes birbirine dayı-yeğen oluyor.** Aslında bu izlenirlik ölçüm şirketlerinin oranları hesaplamak için cihaz yatırımı falan yapması da gereksiz sokağa birazcık kulak kabartsalar hangi dizi ne kadar tutuyor anlaşılabilir.

Haydi bunlar komikliği hedefleyip yapılıyor. Ya resmen öyleymiş gibi algılanan aktarılan dil yanlışlara ne denmeli. **Her hafta mutlaka birkaç tane tabelanın, ilanının resmini 'Yurdum İnsanı' başlığıyla sanal ortamlarda iletip duranlar tasfiyenin yerine tavsiyeyi yerleştirdiler bir güzel.** Lafa gelince gramerin en sadık takipçileri, devlet televizyonlarının sunucularının dilin kafasını gözünü yarararak özellikle eski kelimeleri anlamın tabanını kaydıracak şekilde kullanmaları apayrı bir endişe kaynağı.

Galiba bir süre sonra herkes kendi dilini oluşturup bir diğerinin anlayıp anlamamasını umursamadan ilkel sesler çıkartarak en başa sardırarak. **O zaman ufoların ne maksatla yurdumuz semalarında dönenip durduğu anlaşılacak.** Amaç dil birliğimizi oluşturup, bizi tekrardan biz haline getirmek herhalde...

POPO açılımı...

Temmuz'un gelmesiyle birlikte memlekette sadece sıcaklık, havadaki nem oranı ve sivrisinek sayısı artmadı sevgili **RED** okurları. Büyük medyamızda ve kamusal alanda da bir ısınma, bir hareketlilik, sormayın gitsin. Hareketlilikten kastım, öncelikle medyaya içerik üretenlerin mevsimlik göçü anlamında. Büyük gazetecilerimiz Karadeniz bölgesinde fındık toplamaya filan gitmiyor, yanlış anlamayın. İş gücü oturduğu yerden gündemi izleyip yorum yapmak olan köşe yazarlarımız, haziran dedi mi, direktöman Akdeniz ve Ege kıyılarına göç ediyor. İzliyoruz. Yok Bodrum Marina'ydı, yok Çeşme Alaçatı'ydı, yok Yunan adalarıydı, bildiriyorlar... Üstelik bu **yıllık izinlerinin bir bölümü!** Geri kalanı artık ne zaman, siz düşünün. Ankara ve İstanbul'da kıçlarından ter damlaya damlaya haber takip etmeye kilitlenmiş emekçi muhabirler ise, yok Anayasa Mahkemesi kararlarıydı, yok Balyoz soruşturmasıydı, yok TÜSİAD'ın basın toplantılarıydı, yok parti başkanlarının buluşmalarıydı... İzlemekle meşguller.

Yaz aylarının büyük gazetelerin hormonlarında afrodizyak etkisi yaptığını söylemeden geçemeyiz. **Gazetemiz bugün de dopdolu** gibisinden fiyakalı spotları takip edersek, bodrum-çeşmealaçatı-göcek-istanbulsuada ekseninde muhtelif popo ve meme formlarını vücutlarına zerkettirmiş **yüksek** sosyete mensuplarını izleme şansımız oluyor. Muhafazakâr hükümetimiz var diye ülkenin geleceğinden endişe duyanlar üzülsün. Aslında ülkede **popo açılımı** var; biz başka açılımları tartışıyoruz.

Geçen gün bu gazetelerden birinin ortasına tam iki sayfaya yayılmış plaj güzellerini görünce kendi kendime sordum: **Allahım, poposunu görmediğim kaç ünlü kaldı acaba?** Bu sene Baykal'inkini bile gördük ya, daha ne olsun? Ama yine de her şeyini görüp, henüz poposunu görmediğimiz ünlüler var. Sözelimi, bir popo açılımı referandumu yapılsa, ben oyumu twitter'da **notredamdesion** avatarıyla 7/24 hayatının her santimetrekaresini milletle paylaşma gayretinde olan ünlü kadın yazarımızın poposundan yana kullanırdım. Görmediğimiz bir orası kaldı, onu da görüp rahatlardık hani.

Böylesi bir girişten sonra, size Ahmet Hakan Coşkun misali **tatilde ne yapacaklarını bilmeyenler için kılavuz** veya ne bileyim **yaz günü temmuzda yapılabilecek 8 şey** türünden bir yazı yazmak isterdim. Ama terbiyem

el vermiyor. Bu nedenle, Ertuğrul Özkök'ün yaptığı gibi, **bonobo erkeği hangi kadını ister?** gibi şizofrenik bir yazı yazmaya karar verdim.

Eh, ülkede barış olsun, eşitlik olsun, kardeşlik olsun diye yola çıkıp, barış köprüsünden önceki ilk çıkışta, **Düşmanı zorunlu askerle değil, profesyonel askerle avlayalım** noktasına geline bir ülkede şizofrenik olmayalım da ne yapalım? Sağlıktan eğitime, madencilikten iletişime, demiryollarından hava meydanlarına kadar her şeyin özelleştiği bir dönemde, bir güvenlik mi eksik kalsaydı yani? Polisler, savcılar ve hakimler de özelleşirse, artık yeme de yanında yat olur zannımca!

Baykal'ın videosu

Şimdi, popo açılımı filan derken, ülkede önemli şeyler oluyor aslında. Baykal videosuyla başlayan ana muhalefette yenilik süreci, Kemal Kılıçdaroğlu (KK) rüzgarına yelken açmış gidiyor. AKP iktidarından **zulüm** görmüş bir kısım medya, KK'yi parlatıp pazarlamakla meşgul. Umudumuz KK propagandası, **Onun havuzlu villası yok... Aartısı sıfır noktasında da çömelmiyor**, ekseninde seyretmekte. İmaj danışmanları, siyasal iletişim uzmanları, spin doktorları için sıkı çalışma dönemi. Yeni bir anayasa var önümüze konan. 12 Eylül'de gerçekleşecek referandumda kim evet, kim hayır, kim ha/vet diyecek kim boykot edecek tartışmaları gündeme oturdu. Büyük medya, kendi çapında **Neden evet demeliyiz?** veya **Neden hayır demeliyiz?** diye bölünmüş, millete akıl veriyor. Kimse bu yeni anayasa teklifine yol açan Erzincan soruşturmasıyla ilgili değil artık. Soruşturmaya neden olan tarikatlar ve bölgede kurdukları güç ve hegemonya zincirinden bahis yok. Erzincan Cumhuriyet Savcısı İlhan Cihaner vatan haini miydi, yoksa demokrasi savaçısı mı, onu bile anlayamadan 12 Eylül'de yeni anayasaya evet veya hayır demek arasında bırakılmış; ketenpereye getirilmiş bir halkız neticede. [Gerçi, Bülent Arınç'a suikast girişiminin

gerçek olup olmadığını da anlayamadık hâlâ, ama olsun, hukuk sistemimiz böyle ağır bizim!]

Gazetecilerin evetçi, hayırcı veya boykotçu oluşumuzla dalga geçtiği, **Ha-ha, sağdan soldan tuhaf ittifaklar kuruluyor** şeklinde alaya aldığı günlerden geçiyoruz. Gazeteci, daha hâlâ halkla değil, halkı bu duruma düşürenlerle dalga geçeceğinin ayırına varamamış durumda. Ne gam!

Sıcak... daha da sıcak olacak... Dikkat kesilelim. Artık normal günlerden, normal gündemlerden geçmiyoruz. Sol gösterip sağ vuranlar, suikastlar, suikast planları, kozmik oda incelemeleri, toplu ön-yargılamalar, çamur at izi kalsınlar, seks kasetleri, telefon dinlemeleri, şantaj ve korkutmalarla gazeteci susturmaların günlük hayatımızın bir parçası olduğu günleri yaşıyoruz. Sadece bizde değil, aslında tüm dünyada bel aşağısı siyasetin, gizli pazarlıkların, rüşvet, tehdit ve skandalların hem siyaset hem basın dünyasında hüküm sürdüğü bir çağda yaşıyoruz. Bir siyasi parti liderinin otoritesini yok etmek ve yerine önceden tasarlanmış bir başka lideri getirmenin yolu, bazen bir video görüntüsünden geçiyor, bazen de bir tapu kaydından. Bir bakıyorsunuz, liderler, parti ileri gelenleri aniden ölümcül hastalıklara bile yakalanabiliyor (Ecevit'i hatırlayın) veya ne bileyim, ani bir kalp krizi filan (Özal?)...

İktidar, güç ve hegemonyayı sürdürebilme mücadelesinin talyum'la adam zehirlemeye kadar yolu var; Ukrayna'dan biliyoruz. Haber içeriklerinde kısaca geçilen **Kozmik odada araştırma yapan siviller asker karavanası yedi** veya **Erdoğan CHP'yi ziyaretleri sırasında çay nereden geldi?**

türünden bilgiler neyi çağırıyor sanıyorsunuz? Azerbaycan'a bakın, orada da devlet başkanı İlham Aliyev'i bitirecek süreç, Dubai'de çocukları adına alınmış

75 milyon dolarlık emlakla ait bilgilerin basına sızmasıyla başlıyor. Benzer bir şekilde, Fransız basını son günlerde Cumhurbaşkanı Sarkozy'yi bitireceği iddia edilen L'Oreal skandalıyla çalkalanıyor. Neymiş efendim, ülkenin en zengin kadınlarından biri olan L'Oreal'in varisi

Bettencourt'un vergi kaçırmasına yardımcı olmuşmuş. Olmuş olabilir, olmayabilir de; bilemiyoruz. Asıl sorun, bu skandalın **kim** tarafından ve **neden şimdi** ortaya döküldüğü. Batıların **information management/enformasyon yönetimi** dedikleri şey, bu olsa gerek.

Size çok komplo teorisyenliği gibi gelebilir, ama bence artık bir **global watergate** döneminden geçiyoruz. Hatırlayacaksınız. 1970'lerde ABD'de başkan Richard Nixon'ı deviren Watergate skandalı araştırmacı gazetecilik tarihinde önemli bir örnektir. Demokrat Parti'nin Watergate binasındaki ofisine dinleme cihazları yerleştirdiği ortaya çıkan Nixon için, aniden siyaset sahnesi bitmişti.

Şimdilerde ise, her günümüz bir Watergate skandalıyla dolu. Kaynağı belirsiz sızıntı haberler, seks videoları, yasadışı dinleme kayıtları, yurtdışında edinilmiş kayıtsız kuyutsuz gayri menkuller, çocuklar üzerine kurulmuş şirketler, vergi cenneti adalardaki banka hesapları filan bir tıkla medyada yer alabiliyor. Yeter ki, ortam bunu gerektirsin. Üstelik skandallara ilişkin veriler, dokümanlar, ses kayıtları, video görüntüleri küresel güç oyuncularının ve onların taşeronlarının elinde. Zamanı gelince büyük medyaya pompalanan bu bilgiler aracılığıyla, kim nerede çömelir, kim ayakta kalır mevzuuna açıklık getiriyorlar bir manada.

Sonuç olarak, sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik kaynaklara erişimin hâlâ küresel patronlar tarafından kontrol edildiği bir çağda yaşıyoruz. Bu kontrol mekanizması en tehlikeli boyutuna bilgiye erişim eşitsizliğinde ulaşıyor. Foucault'nun dediği gibi, her söylemin oluşum ve kullanımı, tarihsel bir süreçten ibaret. Bu süreç de, tümüyle bir güç ve iktidar ilişkisi çerçevesinde çiziliyor. Nesneler ve kişiler, doğada durdukları gibi gibi değil, söylem içinde anlam kazanıyor. Şu anda ister Azerbaycan'da, ister Rusya'da, ister Ortadoğu'da, isterse Türkiye olsun, devletin ideolojik aygıtının sembolü hâlâ küresel ekonomiye hizmet eden burjuvazi.

Bu nedenle, iktidarda AKP'nin ya da CHP'nin olması, referandumda evet ya da hayır sonucu çıkması, sömürülen sınıf açısından bir şey farkemiyor. İktidarlar değişse de, ne yazık ki iktidarın niteliği değişmiyor. Yani, diyeceğim odur ki, büyük medyamızın popo açılımı boşuna değil. Bize gizli saklı bişeyler ima etmeye çalışıyor belki de. Ne bileyim, evetçi de olsanız hayırcı da olsanız arkayı kollayın manasında filan... Kimbilir?

BALİNALARLA 'AŞK YAŞAYAN' KADINLARIN MOTİVASYONU VE DEĞİRMENLERİN SUYUNUN SUYU...

Haber şöyle: "Bodrum'da sosyete ve sanat dünyasının ünlü isimlerinin gittiği Maça Kızı Otel'in 'beach'inde düzenlenen akşamüstü partisinde akıllara durgunluk veren bir olay yaşandı. **Alkolü fazla kaçırın bir müşteri, barın üstüne çıkıp diğer müşterilerin üstüne işedi...** Türkbükü'ndeki Maça Kızı Otel'de oda fiyatları 300-400 avro, bira 20 lira, makama 30 lira, lahmacun 27 lira, ayran 15 lira, barın üstüne çıkıp eğlenen insanların üstüne işemek bedava! Locada dans eden müşteriler, birilerinin yukarıdan su attığını düşünüp kafalarını kaldırdıklarında şoke oldular! Üzerlerine işendiğini görenler, çişini yapan müşterinin üzerine saldırıp dövmeye başladı. Otel görevlileri araya girerek aşırı alkollü olan adamı öfkeli kalabalığın elinden kurtarıp olay yerinden uzaklaştırdı. Eğlenceli başlayan parti nahoş olayın ardından erkenden bitirildi..."

Ne yalan söyleyeyim, bir **RED**'ci o ortama hasbelkader gitse yapacağı tek hareket ahalinin üzerine işemek olurdu herhalde. Kendi adıma, çişçi arkadaşla bir his bağı kurdum... Ama işimiz bu 'işeme' ile sınırlı değil tabii. Aynı mekanda, ne iş yaptığını bilemediğimiz ama televizyona baktığımızda mutlaka gördüğümüz Ece Erken de var. Erdiñç Acar ile 'aşk' yaşıyormuş, sormuş, "Erdiñç, aşkını ispat etmek üzere benim için ne yapabilirsin?" diye. "26 bin avroluk saatimi denize atarım," demiş Sayın Acar ve Ece Hanım inanmayınca dediğini yapmış! Zaten

Milyon dolarlık yatında 'aşk yaşayacak' kadın ağırlayan, denize 50 bin liralık saat falan fırlatan Erdiñç Acar'ın babasının sendikacı olduğunu biliyor muydunuz?..

daha evvel de lazerle Türkbükü Koyu'nun karşısındaki tepeye 'Ece Erken Seni Çok Seviyorum' diye yazdırmış...

Şimdi tüm okur işin buraya kadar olan kısmını basit bir magazin hikayesi olarak algılamış mıdır? Evet öyledir!.. Ama bu

hikaye, bir 'sıpa' hikayesidir.

Erdiñç Acar, Türk-İş'e bağlı Yol-İş'in eski genel sekreteri İsmet Acar'ın küçük oğludur. Büyük oğlan Erdal Acar'dır. Sendikacı İsmet Acar, 12 Eylül askeri darbesini ayakta alkışlamış sendikacılardan olduğu için, o süreçte cezaevi korkusu olmadan cebini biraz daha doldurmuş, 1983'te inşaat işine girmiştir. Yol-Su-Elektrik İşletmeleri'nden bir işçiye sendika yöneticisi olup, inşaat sektörüne atılıp, 16 yılda cebi dolduran İsmet, şu an 15 şirketi bulunan Acarlar Holding'in başındadır.

En büyük vurgunu, Acarkent inşaatı ile yapmıştır. Beykoz'daki orman arazisini katlederek yaptığı Acarkent'i, dönemin Orman Bakanı Hasan Ekinci'ye borçludur. Hasan Ekinci'nin Acarkent'te 11 villası ortaya çıkmıştır!..

İsmet Acar ve mahdumları Acaristanbul projesiyle yeni orman katliamlarına imza atmakta ve milyonlarca doları zimmetlerine geçirmektedir. Yargı kararlarına rağmen, Beykoz Belediyesi bu katliama yol vermektedir...

İşte, denize atılan 50 bin liralık saat, böyle denize atılmaktadır...

Vücutları balinalar tarafından birer arzu nesnesi olan ve balinalarla 'aşk yaşayan' kadınların motivasyonunu, sınıfları, işçi sınıfını satan ve cebini dolduran sendikacıları, onların sıpalarını... Her şeyi yeniden tartışmaya başlayabiliriz... Şimdi tam zamanıdır!

DEMOKRASİ PAÇADAN TAŞIYOR!

İstanbul Çatalca Belediyesi'nin düzenlediği festivale siyasi içeriği ve müzikli oyunları ile tanınan Beyoğlu Kumpanya ekibi de, **Ülkemizden** adlı gösterisiyle katıldı. Grubun ilgi gören eserlerinden biri de **Tayyip Blues** adlı şarkıydı. Ancak ekibin başbakan Erdoğan'a seslendiği 'eğlenceli' şarkı AKP ilçe başkanını rahatsız etti. İlçe başkanı konser sırasında sahneyi basarak konseri yarıda kesti. Sonra da grup üyeleri polis tarafından gözaltına alındı. İşte 'demokratik' anayasalarını gözyaşlarıyla görücüye çıkaran AKP'lilerin 'taşan' demokrasisi! **Kova getirin, taşan demokrasi ziyan olmasın...**

'HELAL İNTERNET' ZAMANI...

Diyanet bundan sonra internetteki 'hatalı ve noksan basılan mushaf ve cüzlerle, sesli-görüntülü Kur'an-ı Kerim yayınları'nı mahkeme kararıyla engelleyebilecek. Bu düzenleme, dini farklı yorumlayanlar kadar eleştirel yaklaşanların da inanç özgürlüğünü tehdit ediyor ama olsun! **Herkes interneti sansürlerken, bir Diyanet mi eksik kalacaktı?! Yaşasın yeni anayasamız!..**

ZAHİD HARCIRAHİ LÜPLEMİŞ!..

Bir soru önergesi hükümet tarafından yanıtlandı ve RTÜK üyesi ve eski başkan Zahid Akman'ın son 5 yıl içinde toplam 100 gün süreyle yurt dışı göreve gidip, 74 bin 980 lira harcırah aldığı açıklandı. Hadi, yuvarlak hesap 75 bin diyelim. Demek ki, arkadaşın günlük harcırahı 750 liraya geliyor. **Memlekette asgari ücret aylık 599 lirayken, 'Fenerci' Zahid'i Las Vegas'a falan yollayıp bir de cebine günlük 750 lira koyan bu düzeni yıkmak sevaptır, ne sevabı, farzdır...**

ÇIKIN KARDEŞİM O YATAKTAN!..

Sağlık Bakanlığı, Tütün ve Alkol Piyasası Düzenleme Kurumu'na yazı gönderip, sigara paketleri üzerindeki resimlere itiraz etti. İtiraz noktası da yataкта oturan çiftti. "Sağlık Bakanlığı, sigaranın iktidarsızlığa neden olabileceğine işaret eden **'yataкта ayrı oturan çift'** resminin, **'Türkiye gerçeklerine uygun olmadığını'** belirterek, **yarı çıplak evli bir çiftin** bu şekilde gösterilemeyeceğini savundu."

Evet, yataкта birbirinden ayrı oturan, erkeğin üst kısmının çıplak olduğu, ayrı yönler bakan bir çift resmi bize uymaz. **Bizim milletimiz yatağa girmeden ve soyunmadan halvet olma özelliğine sahiptir! Kızdırmayın Sağlık Bakanlığı'nı!..**

MÜMİN AİLENİN 100 TRİLYONLUK VERGİ KAÇAĞI VE PARASINI ALAMAYAN HAYIRLI MUHBİR EVLATI!

İşte size ibretlik bir hikaye daha... Haber şudur:

'**Muhafazakar**' yapısıyla tanınan **Huzur Giyim**'in çapkın veliahtı Abdullah Gençal'ı ailesi artistlerle gezip basına malzeme olduğu için dışladı. Şirket hisseleri elinden alınan ve maaşı kesilen Abdullah Gençal babası ve iki ağabeyinin en büyük ortağı olduğu Huzur Giyim'i '**100 trilyon vergi kaçırdılar**' diye Cumhurbaşkanı ve Başbakan'a şikayet etti. Maliye 12 Şubat 2007'de şirketin defterlerine el koydu.

Huzur Giyim'in patronu Turgut Gençal 1990'da, aile şirketinin yönetim kuruluna oğulları Abdullah (41), Hulusi (44) ve Bahadır'ı da (46) aldı. Abdullah Gençal'ın adının **Gülben Ergen, Ebru Gündeş, Deniz Seki ve Demet Akalın** ile anılması baba Turgut Gençal'ı kızdırdı. Tutucu kişiliğiyle tanınan Turgut Gençal oğlu Abdullah'ı özel hayatına dikkat etmesi için defalarca uyardı. Abdullah Gençal buna rağmen yavaşlamadı. 1991'de **Hülya Avşar** ile 5 ay aşk yaşayınca muhafazakarlığı ile bilinen ailesi küplore bindi. Turgut Gençal oğluna verdiği Huzur Giyim'in yüzde 23'lük hissesini geri aldı ve çevre değiştirmesi için Avustralya'ya yolladı. 6 ay sonra geri dönen Abdullah Gençal babasından hisselerini istedi. Ağabeyleri Hulusi ve Bahadır Gençal buna izin vermedi. Hisseleri iade edilmeyen ancak şirketten maaş almaya devam eden

Dini bütün babasını 'hırsızlık yapıyor' diye ihbar eden adam, muhbirlik ödülünü alamayınca ne yapar? Gidip vergi dairesinin önünde pankart açar tabii!..

Abdullah Gençal 2002'de şarkıcı Seveda Karababa ile Bodrum'da yakalandı. **Seveda Karababa üstsüz ve tangalıydı.**

Bu fotoğraflar medyada yayınlanınca Abdullah Gençal'ı ailesi aforoz etti. Aile gazetelere, '**Abdullah Gençal'ın Huzur Giyim ile alakası yoktur**' diye ilan bile verdi. Abdullah Gençal'ın şirketten aldığı maaş da kesildi.

Abdullah Gençal, "**1991'den bu yana ailem bana 800 bin dolar ödedi. Oysa bana verilen ve sonra da aile baskısıyla elimden alınan yüzde 23'lük hissenin 1991'deki değeri 4.5 milyon dolardı. Hakkımı bana vermediler,**" diyerek ağabeylerine savaş açtı. Gençal aile şirketi Huzur Giyim'in ortakları olan babası ve ağabeylerini vergi kaçırdıkları iddiasıyla

İstanbul Defterdarlığı'na ihbar etti.

Abdullah Gençal, Cumhurbaşkanı Sezer ve Başbakan Erdoğan'a da mektup yazıp Huzur Giyim'i vergi kaçırdığı gerekçesiyle ihbar etti. Cumhurbaşkanlığı'ndan gelen cevapta, "Daha önce yönetim kurulu üyesi olduğunuz şirketin vergi kaçırdığını, bu durumu defterdarlığa ihbar ettiğinizi, ayrıca ölümle tehdit edildiğinizi bildiren başvurunuz dikkate alındı. Şikayetiniz Maliye'ye yollandı," diyordu.

İstanbul Vergi Dairesi Başkanlığı müfettişleri 12 Şubat 2007'de Huzur Giyim'e baskın yapıp defterlere el koydu. Abdullah Gençal, "**Şirkette 100 trilyonluk vergi kaçağı var. Şirkete kesilecek vergi cezasının yüzde 10'u ihbarda bulunduğum için bana ödül olarak verilecek. Ben de ailem tarafından gasp edilen hakkımı bu şekilde geri almış olacağım,**" diye konuştu.

Ne var ki, '**muhbir ödülü**' henüz verilmemiş '**muhafazakar aile**'nin '**çapkın ve ispiyoncu**' oğluna. O sebeple vergi dairesi önünde protesto eylemi yapıyor, "**Ödülümü tabutuma mı koyacaksınız?**" diye isyan ediyor. Bu arada, oğullarının '**artiz**'lerle '**aşk yaşamasından**' -bu da ne laf ama!- pek rahatsız olan dini bütün '**Huzur**' Giyim ailesinin, iş 100 trilyon vergi kaçırmaya gelince hiç '**Allah korkusu**' olmaması ayrı bir mevzu. Ne diyelim, Allah tamamını ıslah etsin!..

İŞÇİNİN CANI KAÇ PARA?..

Karadon'da yerin 540 metre altında mahsur kalıp ölen 30 maden işçisini taşıyan firma Yapı-Tek çalıştırıyordu; sahibi ise yeni

inşaat teknolojilerinin kullanıldığı Trabzonspor Haluk Ulusoy tesislerinin müteahhidi ve kulübün eski yöneticisi Bahri Köse. Adı 'taşıyan firma' olarak geçse de Yapı-Tek, son sekiz yıl içinde; devletin pek çok kuruluşundan, yüzlerce milyon dolarlık ihaleleri üstlenmiş, altyapı projelerine imza atmış. İşçilere mezar olan galeri inşaatı ise firmanın kendi kayıtlarına göre 16 milyon dolar bedelle, TTK'nın açtığı ihaleyle alınmış. Çalışma Bakanı Ömer Çelik'in en son ekim ayında denetlendiğini açıkladığı Karadon maden ocağında, 19. Yüzyıl teknolojisi kullanılıyor. Havalimanı terminali veya spor kompleksi inşaatında kullandıkları teknolojinin aynısını Karadon galerisinde kullanmamalarının sebebi, işçi hayatının çok ucuz olması olabilir mi?

TARAF'TAN BİR SATIŞ DAHA!

Taraf gazetesi, yazdıkları haberler nedeniyle eski muhabirleri hakkında açılan ceza ve hukuk davalarında 'bitaraf' oldu. *Taraf* avukatları,

gazete yönetiminin aldığı karar uyarınca eski *Taraf* muhabirlerinin yargılandığı davalardan çekildi. Gazetenin bu kararı, eski *Taraf* çalışanlarının mahkemelerde

savunmasız kalmalarına neden oldu. Kendilerine özel ahçı tutup çalışanlarına yemek parası bile vermeyen *Taraf* yönetimi, burjuva medyasında bir 'teamül' olan, çalışanların ve eski çalışanların yaptıkları haberlerden dolayı açılan davaları üstlenme ve tazminat cezalarını ödeme tutumunu da değiştirmiş oldu. Ben *Taraf* muhabirlerinin yerinde olsam, bundan sonra haber falan yapmazdım!..

MECLİSTE 'TAŞAK MUHABBETİ'!..

Tarım Bakanlığı Aygır Komisyonu'nun 2010 başında aldığı İngiliz aygırlarından biri olan Lion Heart'ın tek testisli olup olmadığı konusu TBMM gündemine taşındı. CHP Muğla Milletvekili Ali Arslan, mart sonunda verdiği önergede, "**Lion Heart'ın bir testisinin olmadığı doğru mudur?**", "5 damızlık hayvana 10 milyon lira ödenmiş midir?", "Satın alınırken kontrolü yapılmamış mıdır?" sorularını yöneltti.

Arslan'ın verdiği soru önergesini yanıtlayan Tarım ve Köyişleri Bakanı Mehdi Eker, "**Lion Heart isimli aygırın tek testisli oluşu konjenital (doğumsal) değil operatiftir. Tek testisinde oluşan tromboz nedeniyle ilgili testisi 2007 yılında operatif olarak uzaklaştırılmıştır. Dünyada ve ülkemizde tek testisli birçok aygır bulunmaktadır,**" dedi. Bakan Eker'in verdiği yanıtta 5 aygırın 10 milyon dolara alındığı belirtildi.

Ben '**Yüce Meclis'teki bu taşak muhabbetinde en çok, "Satın alırken kontrolü yapılmamış mıdır?" sorusuna bittim...**

SIRITAN PORSELEN DİŞLERDEN GELEN 'DEĞİŞİM' VAADİNE KANMAYIN!..

Mustafa Sarıgül hepimize umut olmuştur. Türkiye Değişim Hareketi'ni kurmuştu. Böylelikle güzel yurdumuz değişecek, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Fakat CHP operasyonundan sonra, onca heves kursakta kaldı. Peki sonra ne oldu? Sarıgül'ün bu acayip değişim şeyinin 22 üyesi, düzenlenen törenle AKP'ye katıldı. (Sahi, Sarıgül niye katılmadı ki?) Yeni üyelerin rozetlerini takan AKP'li bir 'şey', "Herkesin kabul ettiği bir gerçek var ki, AKP kurulduğu günden bu yana Türkiye'de değişimin, dönüşümün, yeniliğin ve yenilenmenin hem adı, hem adresi olmuştur," dedi. Ne güzel demiş! Bu arada biz de şu burjuva siyasetinin ne kadar aşağılık bir 'şey' olduğunu bir kez daha müşahade etmiş olduk...

Bu arada, Sarıgül'ün o kadar para döktükten sonra ters köşeye yatması, sonra bir zamanlar da kendisini alenen yolsuzlukla suçlayan Deniz Baykal'ı ziyarete gitmesi falan hakikaten çok eğlenceliydi! Daha ne 'sosyal demokrat' acayıplıklar göreceğiz, kim bilir...

BARAN KAYA

Okuyun! 'Kendinizi iyi hissedin!'

"Üçkağıtçılar ahmaklardan geçinir, ahmaklarsa alinteriyle..." (İspanyol atasözü)

Nereye gidersen git, ne kadar gidersen git, korkunun gölgesi ayağına çelme takar. Kaybetme korkusu: İşini kaybetme, parayı kaybetme, aileni kaybetme, yemeğini kaybetme, kaybetme... Hiçbir gücün bu korkuları engelleme yetisi yok. Kurulmuş devasa şirketlerin, süper korunaklı, lüks villaların, uç kurşluk, güvencesiz bir işin yarına garantisi yok iktidar çağında.

Teknolojinin bizi hep daha özgürleştireceği, çok fazla çalışmamamızı sağlayacağı efsaneleri yayıla gelmiş. Ancak görünen o ki bu efsanenin sonu da alenen görünüyor. Teknolojik gelişme işsizlik tohumlarını her tarafa ektir, bizi baskılıyor, korku yayıyor. O malum belge karşısındaki korku evrensel: "Tasarruf tedbirlerimiz ya da şirket yapılanmamız sebebiyle -asla başka bir sebepten değil, yalnızca böyle olduğundan- hizmetinizin şirketimizle ilişkisine son verildiğini üzüntüyle bildiriyoruz..." Uluslararası Çalışma Örgütü 96-97 raporları 'korku buradan kaynaklanıyor' deyi istihdam verileri ve yoksulluk sınırını işaret ediyor...

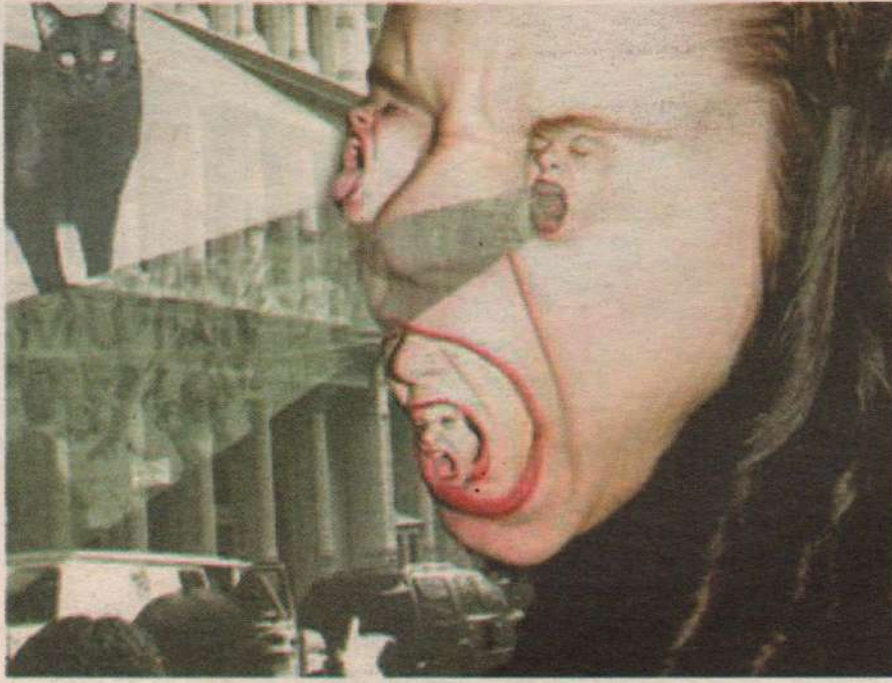
İşsizlik hızla artıyor. Peki, bu kadar 'işe yaramaz insan' ne yapacak?

1998'in başında birçok ülkede işsizlik ve yoksulluk birçok kitlesel eyleme neden oldu. Bu eylemlere ait bir fotoğraf karesinde, kortejdeki bazı insanlar siyah çöp poşetlerinin içine girmişti. Bu, bugünkü emeğin dramının sahneye koyuluşuydu. Bu, o insanların zihinsel durumlarının net bir ifadesiydi. 'İşe yaramaz' hissedilmek... Üretim ilişkilerinin çöpe atılacak fazlalıkları...

Kuşkusuz emeğin dramının daha net ifadelerini bulmak mümkün. Küreselleşme denildiğinden beri fabrikalar bir anda görünürden kaybolup ucuz iş gücünün olduğu yoksul ülkelere taşınıyor. Bununla birlikte iş süresini muazzam biçimde azaltan teknoloji, işçileri hizmetkarlıktan kurtaracağı yerde onları işsiz bırakıyor ve para kazanmak için artık insan emeği önkoşul olmaktan çıkıyor. Artık hammaddeyi dönüştürmeden, hatta ona dokunmadan, **para kendisiyle 'aşk yaparak' kendini yeniden üretiyor.** Dünyanın sayılı şirketleri kârlarını üretim faaliyetlerinden çok finansal yatırımlarla kazanıyor. Ne dram ama!

Türkiye'de işgücü her ay fiyatı düşen tek şey! Son 10-15 yılda orta sınıfın büyük bölümü yoksulluğa, yoksullar sefaletle düştü, sefillerse istatistik tablolarından çıktı. İş olanların güvenceleri ise inanılmaz bir tehdit altında. Günde on saat ve daha fazla çalışılıyor. "Eğer gerektiği gibi davranmazlarsa," diyor Chomsky, "Asla iş bulamayacaklarından korkuyorlar ve bunun üzerlerinde itaatkarlaştıran bir etkisi oluyor."

Bu itaatkarlaştırma ve korku yöntemleri

kapitalizm denen sistemin en etkin motorları. İnsanlar korkularla dizginleniyor, hayalleri satın alınıyor ve yeniden üretiliyor. **Yoksulluk ve açlık sanki bireysel başarısızlıklar ya da doğanın kanunuymuş gibi gösteriliyor.** Bu insan doğasına aykırı yeniden yaratılma yani insanın korkuyla yeniden şekillendirilmesi insanları öldürüyor. Korku ve baskı, insanlık tarihinin en büyük şiddet unsuru olmaya devam ediyor. ABD'de sık sık yapılan anketler, günümüzde stresin temel kaynağının, boşanmaların ve ölüm korkusunun kat kat üzerinde iş kaygısı olduğunu gösteriyor. **Japonya'da 'karoshi' (aşırı çalışma) her yıl 10 bin kişiyi öldürüyor.**

İnsanlar yoksul ve gittikçe daha fazla yoksullaşıyorlar. Geleceksizlik ve korku ile hastalanıyor işkence çekiyorlar. Gündelik yaşamdaki bu çelişkiler insanlarda psikolojik rahatsızlıklar yaratıyor. Psikiyatri istatistiklerine göre anti-depresanların (yasal uyuşturucu) kullanımı son 10 yılda iki kat arttı ve temelinde bu sorunlar yatıyor. Aileler dağılıyor, ekonomik temelli boşanma davaları artmış başını gidiyor. 'Büyük aile'nin dağılışı kuşkusuz bugün memleketimizin en çarpıcı gerçekliklerinden biri. Aileyi dağıtan 'duygu yüklü' televizyon

"1994'te California'nın güneyinde, Laguna Beach'te ormanın içinden bir geyik fırladı. Sokaklarda dörtlünlü koşan geyik bir otomobile çarptı. Bir çitin üstünden atladı, bir mutfak penceresinden içeri girdi, bir başka pencereyi kırdı, bir ikinci kat balkonundan kendini aşağı attı, bir otele girdi, kendi kanından bir kurşun gibi kıpkırmızı ve kıyı restoranlarının şaşkın müdavimlerinin önünde yıldırım gibi geçti. Ve denize daldı. Polisler onu denizde yakaladı, iplerle plaja kadar sürüklediler, orada kan kaybından öldü.

dizileri izlenme rekorları kırıyor. Geçenlerde böyle bir dizinin final bölümü haberlere bile konu oldu. Böylesi bir popüler kültür örneğinde bunu görmek şaşırtıcı olmasa gerek. Ülkenin metopollerinin varoşlarında suç ve uyuşturucu oranı bu verilerle elbette ki doğru orantılı. Cezaevlerini dolduracak kadar diyeyim, gerisini siz düşünün! Egemenler suçu ve akıl sağlığı sorunlarını yaratırken, diğer yandan bu durumun yoksulların bireysel sorunları olduğunu onlara kanıksatan bir zorunlu 'ahlak' duygusu yaratıyor: **Samanyolu** dizilerini izleyin, kabullenin, aza tamah edin, itaat edin ve sakın ha 'sınır'ları aşmayın! Sınırları aşanların haberlerini 'orantılı' tazyikli su ve 'orantılı' biber gazı eşliğinde televizyondan gösteriyorlar. Geri kalanı 'münferit' zaten. **Merak etmeyin 'hocaefendi' size gereken dayanma gücünü verecektir.**

Sistem bizde bu ahlak duygusunu yaratırken bununla bağlantılı bir 'suça korku' da üretiyor. Gazetelerin üçüncü sayfaları hepimizin birer suç unsuru olduğumuz yargısını yaratıyor...

Bir gün Bursa terminalinde gördüğüm bir resmi anımsadım. Hırsızlığa karşı nasıl korunacağımı ve terminal yönetiminin hiçbir sorumluluğu olmadığını anlattıktan sonra

- Deliydi, diye açıkladı polisler.

Bir yıl sonra, yine California'nın güneyinde San Diego'da savaş emekli bir asker, bir tank çaldı. Tankın üzerine binip polis devriyelerinin takibinde kırk otomobil ezdi, bazı köprüleri yıktı, ne gördüyse üzerine sürdü. Bir yokuşta kısırıldığında, polisler tankın üzerine çıktılar, kapağı açtılar ve eskiden asker olan adamı kurşunlarla delik deşik ettiler. Televizyonlar bütün bunları canlı yayında gösterdi.

- Deliydi, diye açıkladı polisler."

Eduardo Galeano, Tepetaklak

kalin harflerle şunu yazıyordu: **'Esmer vatandaşa dikkat!'** (Ben de kavruk tenli bir ademoğlu olduğumdan tedirgin oldum tabii!)

Sadece bununla da kalmıyor egemenler; bize birer kurtuluş şansı sunuyor, **"Bizim için ölürsen seni kahraman yaparız,"** diyorlar: Gazetelerin birinci sayfasındaki 'şehit haberleri' ya da kuyumcuyu soyan soyguncuyu yakalayan güvenlik görevlisi... Bir anda üçüncü sayfadan kapağa dikey geçiş! Milletimizin yüce kahramanı!.. Ancak kahramanımız yoksul ve aç. Git gide bu çelişkilerden kafası karışmakta ve psikolojisi bozulmakta. İlişkileri karmaşılaşıyor, güvensizleşiyor ve geleceksizleşiyor. Bendeniz de gittim bu söylediklerimi kanıtlamak üzere birkaç veri gugilladım. İlginç şeylere ulaştım tabii. Hatta bir kaç:

"Zorunlu klinik tedavi sonrası durumlarını inceledikleri ceza sorumluluğu olmayan 90 şizofreni hastasının yüzde 62'sinin bekar olduğu, boşanan ve ayrılanlarla bu oranın yüzde 86,6'ya çıktığı, ancak yalnızca yüzde 16,7'sinin yalnız yaşadığı, çoğunluğunun hem suç öncesi, hem de tedavi sonrası işinin olmadığı, çıkarılma sonrası sosyal işlevselliği düşük olanların daha çok yineleyici suç işledikleri belirtilmiştir. (2002)"

"469 hasta üzerinde geriye dönük inceleme yöntemiyle ülkemizde yapılan bir çalışmada yalnızca yüzde 5'inin sosyal güvencesinin olduğu bildirilmiştir. (1991)"

"ABD, Kanada ve Japonya'da ceza sorumluluğu olmayan akıl hastalarının sosyodemografik özellikleri birbirine benzemektedir. Çoğunlukla bunlar 20-29 yaşları arasında, erkek, bekar, işsiz, eğitim düzeyi düşük, şiddet suçu işlemiş, ciddi psikiyatrik bozukluğu olan ve daha önce hem adli hem de psikiyatrik öyküsü olan kişilerdir. (1999)"

İstatistikler bunları anlatıyor. İnsanlar bunları yaşıyor. Gazetelerin üçüncü sayfaları yoksulluktan ve geçim sıkıntılarından cinnet geçiren, birbirini boğazlayan insanların haberleriyle dolu. Bankadan aldığı krediyi ödeyemeyen adam cinnet geçirip ailesini ve kendisini yok ediyor. **'Aile vahşeti' diyor burjuva basını. Günahı yine üzerlerinden atıyorlar.** Bireylerin birbiriyle olan ilişkileri yolunda gitmiyor her taraftan akıl sağlığını yitiren insanlar fırlıyor. Yolda kendi kendine konuşan insanlar yürüyor. Trafikte kırmızı ışık kavgasından birbirini vuran insanlar, öfkenin kontrolsüzlüğü... Sorunun kaynağı değil sistemin gösterdiği sebebe yöneltiyor insanlar kızgınlıklarını. Bununla orantılı kredi babaları, cemaat şeyhleri ve şirket sahipleri kârlarını katlıyor. Ve Yeni Rakı krize çözüm için rakı içmeyi öneriyor: "Kendinizi iyi hissedeceksiniz!"

Ancak bana sorarsanız cinnet geçirin, öfkelenin, birbirinize değil sisteme bilenin, isyan edin. Kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz.

Satılık yüz, kiralık yüz...

Bunun böyle olacağı belliydi. Ekranlarda çarşaf çarşaf topçuları, popçuları çıkarırsanız böyle olacaktı, belliydi işte. Ve bu topçu ve popçular, o kadar sıradanlardı ki, birden onbir milyona dek sayılarla anılıyorlardı. Halk, Topçu 1 ile Topçu 5'in ağız dalaşını dinlemek için ekrana kilitleniyordu. **Popçu 4'ün Topçu 7'yi aldattığı doğru muydu?** Popçu 9, Topçu 2 ile gece klübünde basılmış mıydı? Yanıtlanması, insanlık için çığır açacak böyle milyonlarca soru vardı.

Ülke, öyle bir noktaya gelmişti ki, bilim, sanat ve hele felsefe, zor işler olduklarından ve şan şöret ve para getirmediği için, bilimci, sanatçı ve felsefeciler bir avuca sığacak kadar azalmışlardı; herkes topçu ya da popçu olmak istiyordu. Zaten topçu ya da popçu oldun muydu milletvekili seçilme şansın çok yüksekti. Hatta bir dönem, Meclis'in yüzde 99'u ya topçu ya da popçu olduğundan, Meclis'te Topçular ve Popçular olarak iki topluluk oluşmuştu. Topçular, bütçeden ayaktopuna ayrılan ödeneğin artırılmasını savunuyor; topun, ülkenin kalkınmasındaki rolüne dikkat çekiyorlardı. Popçular ise, topun üstündeki ekonominin her an kayıp düşebileceğini söylüyorlardı. Ayrıca, topçuluk için en azından bir top ve alan gerektiğini; popçuluk için ise, en ucuz eğlence aracı olan insan sesinin yeterli olduğunu vurguluyorlardı. Buna göre, topa dayalı kalkınmanın maliyeti, popa dayalı kalkınmanınkinden yüksek olduğundan, bütçede daha hesaplı olan popa daha çok kaynak ayrılmalıydı.

Hazımsız felsefeciler

Demokrasiyi içlerine sindiremeyen, bilimci, sanatçı ve felsefeci bozuntuları, halkın oylarıyla başa geçmiş topçuları ve popçuları her fırsatta protesto ederlerken, **Topçu Partisi** ve **Popçu Partisi** yandaşları, onları linç etmek için kuyruğa giriyordu. Bu darbeci artıkları, halkın iradesine karşı çıkıyordu. Topçu Partisi için en önemli gelir kaynağı, maçlar olduğundan; parti yandaşları, maça gitmeyi dövyordu. Aynı biçimde, halk düşmanları, caz dinlediklerinde, halkımızın yüce pop estetiğinin kırmızı çizgilerine dokunmuş oluyorlardı. Caz, yeraltına inmiş; çıkış günlerindeki gibi, yeniden bir direniş müziği niteliği kazanmıştı.

Topçu Partisi'nin ilk icraatı, Türk uygarlığının düşman kafataslarıyla oynayarak başlattığı yüce spor ayaktopunu ölümsüz bir başarı olarak gelecek kuşaklara bırakmak için, Beyoğlu ve çevresindeki tüm yapıları yıktırıp 15 milyon izleyici kapasitesinde dev bir stadyum yaptırmak olmuştur. Söylemeye gerek yok sanırız: Bu, dünyanın en büyük stadyumu olarak, Türk'ün ata sporuna olan bağlılığını gösteriyordu. Bu stadyum, maç olmadığı zaman pop konserleri için kullanılacağından, Pop Partisi de, bu stadyumun açılışında sevinç gösterileri yapmıştı.

Yalnız orada kalsa iyiymi. Tıp öğrencilerinin yüzde 99'u, en iyi parayı getirmekle kalmayıp insanı şan şöret sahibi de yapan estetik cerrahiye seçiyordu. Öteki alanlarda doktor yetersizliği başgösterdursun; estetik ameliyat, estetik cerrahların

bolluğu nedeniyle kan testi kadar ucuzlamıştı. Şimdi, isteyen herkes, hazırlanmış kalıplarla, bir topçunun ya da popçunun yüzünü alabiliyordu. Artık öyle bir noktaya gelindi ki, sokaklarda binlerce Topçu 5, Popçu 7 vb. dolaşıyordu. Kimin gerçek Topçu 5 olduğunu anlamak olanaksızdı. Topçu 5 de binlerce taklidi gibi yeteneksiz olduğundan, daha doğrusu, onlar ne kadar yetenekliyse o kadar yetenekli olduğundan; top oynamaları da gerçek Topçu 5'in hangisi olduğunu bulup çıkarmaya yetmiyordu. Karamurat filmlerini andırır biçimde, "Hanginiz Topçu 5?" denildiğinde, herkes, tek tek öne çıkıp "Topçu 5 benim!" diyordu.

Popçularda da durum aynıydı. Popçu 7 ile yeteneksizlikte de ortak olan binlerce taklidi, kimin gerçek Popçu 7 olduğunu ayırt etmeyi olanaksızlaştırmıştı.

Hani şu halkın oyuyla başa geçenleri

saymayan halk düşmanı bilimci, sanatçı ve felsefeci bozuntuları var ya; onlar, ikiye ayrılmıştı. Kimisi, estetik ameliyatlara sıcak bakıyor; tarihteki bilimci, sanatçı ve felsefecilerin yüzlerini alıyorlardı. Kimileri ise, buna tümüyle karşı çıkıyordu.

Çocukların da estetik ameliyat yaptırtıp topçu-popçu yüzü almasına olanak sağlayan yasa, Meclis'ten oybirliğiyle geçerken; bir haber, gündeme bomba gibi düştü: Bu kez, gerçek topçular ve popçular, taklitleriyle karıştırılmamak için, yeni yüzler almaya başlamışlardı. Artık, kimin gerçek topçu ve popçu olduğunu anlamak çok kolaydı: Eski topçu-popçu yüzlerine sahip olmayanların gerçek topçu-popçu olduğu şıp diye anlaşılıyordu. Ama hepsi birbirine benzeyen, bu nedenle kimlik bunalımı yaşayan parti yandaşları boş durur mu?! Bu kez de, topçuların ve popçuların yeni yüzlerini almaya başladılar. Topçular ve popçular için öyle büyük bir çıkmazdı ki bu; kimisi, bu sürece dayanamayarak kendi canına kıydı. Çünkü her yeni yüz alışlarında taklit ediliyorlardı.

Estetiğin sonu...

Sonra ülke için acı bir haber dört bir yana yayılmaya başladı: Çok estetik ameliyat olanların yüzleri, geri döndürülemez biçimde kırışmaya ve büzülmeye başlamıştı. **Artık daha fazla estetik ameliyat olamayacaklardı.** Para kırma ve ünlü olma hevesindeki genç estetik cerrahlar, başından beri bildikleri bu korkunç gerçeği herkesten gizlemişlerdi. Onların kendilerinin ameliyat olmamaları da demek ki bu yüzdendi. Halkımızın yüzde 99'u, defalarca estetik ameliyat olduğundan, yüzleri, hilkat garibesininkine dönmüştü. Artık o kadar çirkinlerdi ki, ülkede bütün aynalar kaldırılmıştı. Topçunun-popçunun kıcını-başını izlemeyi seven halkımız için en önemlisi, yüz güzelliği olduğundan; çoğunluk, insan içine çıkamaz duruma gelmişti. Artık, sokaklar bomboştu.

Bir tek, bilimci, sanatçı ve felsefeci bozuntuları görülebiliyordu sokakta. Bu insanlık düşmanları kıs kıs gülüyorlar şimdi. Onların o doğal, o güzelim yüzleriyle ülkenin yeni ünlüleri olacaklarına kuşku yok. Genç kuşaklar, bu kez, onların yüzlerini taklit edecek...

Boğazlaşmak isteyenler?

Türk bayrağını pelerin gibi sırtlarına geçirmiş, ellerinde de sopalar, satırlar, taşlar olan bir kalabalık, “Kahrolsun PKK!” diye höykürüp ilerlemeye çalışıyor, onlara engel olmakla görevli polis şefi de resmen yalvarıyor: “Lütfen yapmayın, beni seviyorsunuz...”

Haberi seyrederken, “Ulan bokunuzu yiyim çekeceğine salla iki tane gaz bombası bak nasıl dağılıyorlar,” diye düşünüyoruz ki, emniyet müdürü sanki aklımızdan geçen duymuşçasına cevap veriyor: “Türk bayrağı taşıyana gaz bombası attırmam!” Yürü be, helal sana!

Yıllardır yer yer ve zaman zaman ortaya çıkan, yakınlarda da İnegöl ve Dörtöyl’de zuhur eden faşist linç kitalarının yarattığı manzaranın özeti budur. Sokaklara dökülen gözü dönmüş kalabalıklara ve onlara öncülük eden çakallar sürüsüne devletin, polisin, askerin, AKP’nin, CHP’nin, MHP’nin bakışı bir ve aynıdır. Sokağa dökülen, sağa sola saldıran, faşist linç çeteleri, ‘haklı bir infiale kapılmış öfkeli vatandaşlar’dır, saldırıya uğrayanlar ise ‘Doğulular’, ‘terör yandaşları’, ‘provokatörler’... “Vatandaşın infialini anlayışla karşılıyor” Hatay Valisi. Bursa Valisi, “İşin ilginç yanı, bu eylemi yapanlar vatanını milletini seven insanlar. Ama devletin polisine saldırdılar, karakoluna saldırdılar, belediyesine saldırdılar,” diyor şaşkınlıkla, İçişleri Bakanı da gençlerin sarhoşluğuna veriyor, şişede durduğu gibi durmuyor tabii, hedef şaşırtıyor. Halbuki içki içmeyip meyve yeseler...

Hoş faşizm!..

Hürriyet’inden Sabah’ına, HaberTürk’ünden Radikal’ine, Yeni Şafak’ına, Zaman’ına, atv’sine, Kanal D’sine kadar yandaşı, öbür yandaşı bütün burjuva medyası da aynı sakızı çiğniyor. PKK ile Kürtleri birbirinden ayrı tutma riyasının ardında faşist çeteleri hoş gören, kışkırtan, hatta cesaretlendiren yayınlarına devam ediyorlar. Olayları başlatanların aslında Kürtler olduğu yalanını alttan alta işliyorlar. Radikal bile -hani solcularımız pek bir teveccüh ediyorlar ya o yüzden ‘bile’ diyoruz- bir yandan kardeşlik, itidal çağrılarını falan yaparken aynı sayfalarda polisin servis ettiği Kürtleri hedef gösteren haberlere yer veriyor. Bakınız: “Çocukları eyleme hazırlarken suçüstü kameralara yakalanan BDP yöneticisi” haberi (Foto film diye bir şubesi

vardır emniyetin, artık haber ajansı gibi çalışıyor galiba). Taraf, Zaman vb. matbuat ise, ‘PKK ile Ergenekon Terör Örgütü (ETÖ) arasındaki ilişki’ye dikkat çekerek olayların referandumda hükümetin elini zayıflatmak için tezgahlandığını savunuyor.

Sorumlu kim?

Öcalan ve KCK Kürtlerin ‘öz savunma güçleri’ oluşturmaları istemiş, olayları başlatan da bu güçlermiş. Uzun sözün kısası, burjuva kesimlerin tamamı linç çetelerinin ‘haklı infial’i noktasında hemfikir. Fark, bu infiali kimin kışkırttığı noktasında ortaya çıkıyor. Ulusalcılar, Kürtlerle birlikte hükümeti suçluyor doğal olarak, liberaller ise yine Kürt Hareketi ile birlikte Ergenekon parmağı arıyor olaylarda. Dur De Girişimi’nin yayınladığı bildiri ibretlik mesela. Bütün olan bitenin sorumluluğunu MHP’ye ve CHP’ye yüklüyor, hükümet sütten çıkmış ak kaşık... Yetmez ama evet!.. Kürt çevreler ise hâlâ bu Fethullahçı liberalleri kendilerine nispeten daha yakın görüyorlar. Veysi Sarısözen şunları yazıyor Günlük gazetesinde:

“Yapılan tek taraflı bir ‘psikolojik savaş kışkırtması’ olmakla birlikte, hiç değilse kendilerini ‘liberal’ saflarda gören medya organlarıyla, özgür medya organları bir araya neden gelmiyor? Örneğin Günlük, Evrensel, Birgün, Radikal, Taraf, Star, Sabah, Yeni Şafak, Zaman gazeteleri arasında ve bunlara yakın TV’lerle Roj TV, Gün TV ve diğerleri arasında, bunların Genel Yayın Koordinatörlerinin katıldığı bir toplantıda, medyanın iç savaş tehlikesini önleme konusundaki

rolünü tartışmak çok ciddi sonuçlar verebilir.”

Veysi Bey, Radikal’in, Sabah’ın, Zaman’ın Hürriyet ya da Akşam’dan farkını da söyleseydi keşke, aydınlanırdık. Evet, devletin ve faşist linç çetelerinin karşısında ‘hepimiz Kürdüz’ ama Fethullahçılarla da tartışacak bir şeyimiz yok.

‘Ne yapıyorsanız yapın!’

1980’de Çorum’da yaşanan katliamın hemen ardından, 14 Temmuz 1980 tarihli Cumhuriyet gazetesi baş sayfasından İçişleri Bakanı’nın açıklamasına yer vermişti:

“Çorum’da devleti yıkmak isteyen solun karşısına devlete destek fıkriinden hareket eden sağ çıkıyor.”

Haklıydı Bakan. Maraş’ta da çıkmıştı, soradan Sivas’ta da çıkacaktı, Çanakkale’de, İzmir’de, Sakarya’da, İnegöl’de, Dörtöyl’de, Erzurum’da da çıkıyor. Ve zamane İçişleri Bakanı’nın söylediklerinin de fazlası var eksiği yok:

“Amanoları temizleyin. Ne yapıyorsanız yapın,” buyurdu ölen polislerin cenazesinde. Şehirlerdeki Kürt yoksullarına yönelik kitlesel, faşist saldırıları da yedeğine almış yeni bir kirli savaş konseptinin işaretini verdi. Ne demek, “Ne yapıyorsanız yapın!?” Köyleri yaylaları boşaltın, ormanları yakın, sorgu sual etmeden vurun öldürün, cesetlere işkence yapın, köylüye bok yedin, kulak kesip tesbih yapın ama temizleyin, demek. Zaten bunun hazırlıklarına da başlamışlardı.

Özel polis timlerinin güçlendirilmesi, profesyonel askeri birliklerin oluşturulmaya çalışılması ve İnegöl ve Dörtöyl’de

provasını yaptıkları kitlesel linç ve katliam hareketleri Kürt hareketini ne pahasına olursa olsun bastırıp imha etmenin, teslim almanın hazırlıkları değil mi? AKP’nin Kürt düşmanlığı noktasında geleneksel iktidar odaklarından aşağı kalır yanı olmadığına göstergesi değil mi?

“Kürt kadınlarını alalım, ikinci eş yapalım” diyen, “Kürt nüfus artıyor bunun önüne geçmek lazım” diyen, Kürt siyasetçilere ‘şerefsiz’ diyen zihniyet fiiliyata dökmek istiyor kendini. Geleneksel inkar ve imha siyasetini zafere ulaştırmak, Kürt halkını yok edemese bile teslim almak istiyor. Türkiyeli yoksulların, emekçilerin iktidara ve patronlara yönelmesi gereken öfkelerini Kürt düşmanlığına tahvil ederek bir taşla iki kuş vurmak istiyor. Geleneksel Kürt düşmanı inkar ve imha siyasetinin yarattığı azgın şovenizmin anaforuna kapılmış Türk emekçiler köylerinden yurtlarından sürülüp Batı illerine göç etmiş Kürt kardeşlerine karşı kışkırtılıyor.

Ama devlet ateşle oynuyor. Egemenlerin sıkça başvurduğu bir araç olarak kitleleri birbirine boğazlatma siyasetinin 6-7 Eylül’de, Maraş’ta, Çorum’da, Sivas’ta da görüldüğü üzere uzun süre kontrollü olarak yürütülmesi, halklar üzerinde yalnızca bir baskı ve tehdit unsuru olarak kalması pek mümkün değil ve kontrolden çıkarak memleketi bir kan gölüne çevirme ihtimali oldukça yüksek. İnegöl ve Dörtöyl’de provasını yaptıkları yeni konseptin muhtemel sonuçları Maraş’ı, Çorum’u mumla aratacaktır.

Altından kalkamayız...

Devlet böylesi bir süreci yönetebilir ya da yönetemez onu bilemeyiz ama biz, Türk ve Kürt emekçiler bunun altından kalkamayız. Bu tehlikeli gidişatı tersine çevirmek yalnız ve ancak Kürt ve Türk halkları arasında emekçi kardeşliğinin tesis edilmesiyle mümkün olacaktır.

Bir yandan bu kanlı oyunu, arkasındaki güçleri ve siyasetleri teşhir ederken bir yandan da bu faşist linç saldırılarına karşı ortak bir direniş zemini oluşturmak, emekçi kardeşliğini bir söz olmaktan çıkarıp mücadelenin içinde inşa etmek devrimci komünistlerin asli görevidir. Tabii öncelikle de bu alçakça saldırılar karşısında Kürt emekçilerini kayıtsız şartsız savunmak...